

Early Journal Content on JSTOR, Free to Anyone in the World

This article is one of nearly 500,000 scholarly works digitized and made freely available to everyone in the world by JSTOR.

Known as the Early Journal Content, this set of works include research articles, news, letters, and other writings published in more than 200 of the oldest leading academic journals. The works date from the mid-seventeenth to the early twentieth centuries.

We encourage people to read and share the Early Journal Content openly and to tell others that this resource exists. People may post this content online or redistribute in any way for non-commercial purposes.

Read more about Early Journal Content at <http://about.jstor.org/participate-jstor/individuals/early-journal-content>.

JSTOR is a digital library of academic journals, books, and primary source objects. JSTOR helps people discover, use, and build upon a wide range of content through a powerful research and teaching platform, and preserves this content for future generations. JSTOR is part of ITHAKA, a not-for-profit organization that also includes Ithaka S+R and Portico. For more information about JSTOR, please contact support@jstor.org.

Simonidis Amorgini

Jambi qui supersunt.

Ex tribus receptis Aristarchi judicio scriptoribus jamborum Quintilianus (X, 1, 59) *ad ἑξίν*, sive firmam quandam facilitatem, *maxime pertinere* censet *unum Archilochum*: oratorem autem, ut assequatur illam firmam facilitatem, optimis assuescere, et multa magis quam multorum lectione formare mentem coloremque ducere jubet. Cicero tamen in ipso Oratore c. 1 *prima sequentem* ait *honestum esse in secundis tertiisque consistere. Nam in poetis non Homero soli locum esse aut Archilochō, aut Sophocli, aut Pindaro; sed horum vel secundis, vel infra secundos.* Secundum et tertium jamborum scriptorem, qui de Aristarchi sententia in ordinem venerunt, quamvis solum Archilochum commentariis illustravit, Proclus memorat, Grammaticus secundi seculi eruditus, in Excerptis ex Chrestomathia grammatica c. 7. *Ἰάμβων δὲ ποιηταὶ Ἀρχιλόχος τε ὁ Πάριος ἄριστος, καὶ Σιμωνίδης ὁ Ἀμόργιος ἢ ὡς ἔνιοι Σάμιος, καὶ Ἰππῶναξ ὁ Ἐφέσιος. ὧν ὁ μὲν πρῶτος ἐπὶ Γύγον, ὁ δὲ ἐπ' Ἀνανίου τοῦ Μακεδόνο, ὁ δὲ Ἰππῶναξ κατὰ Λαρεῖον ἤκμαζεν.* Eosdem inter se jungit Lucianus in Pseudologista c. 2. *Ταῦτά σοι καὶ αὐτὸς ἀπειλῶ, οὐ μὰ τὸν Δία τῷ Ἀρχιλόχῳ εἰκάζων ἐμαντόν· πόθεν; πολλοῦ γε καὶ δέω. σοὶ δὲ μυρία συνειδὼς ἰάμβων ἄξια βεβιωμένα, πρὸς ἃ μοι δοκεῖ οὐδ' ἂν ὁ Ἀρχιλόχος αὐτὸς διαρκέσαι, προσπαρακαλέσας καὶ τὸν Σιμωνίδην καὶ τὸν Ἰππώνακτα συμποιεῖν μετ' αὐτοῦ καὶ ἐν τι τῶν προσόντων σοι κακῶν.* Grammaticus cum Censorino edi solitus c. 9: *cum sint antiquissimi poetarum Homerus, Hesio-*

dus, Pisander, et hos secuti elegiarii Callinus, Mimnermus — : mox Archilochus et Simonides trimetrum jambicum, chorium catalecticum tetrametron composuerunt. Contra talium scriptorum auctoritatem quid valeat Isaacus Tzetzes, cui, in Prolegomenis ad Lycophronem, ἀριπρεπεῖς ἱαμβογράφοι tres sunt Ananias, Archilochus, Hipponax, equidem non video. Cujus se inscitia aut memoriter et subito scribentis error vel eo prodit, quod Ananian ceteris praeponit ab Hipponacte avulsum, ita ut ne ab eo quidem audiendus sit, qui in hac ipsa de tribus Aristarchi jamborum scriptoribus quaestione Amorginum Simonidem a Ceo non distinguat.

Simonidem jambographum Amorgum, unam ex Sporadibus vel ex Cycladibus patriam habuisse, praeter Proclum, testatur Strabo X, 5, 12 (p. 487); conditorem autem ejus fuisse ex Vitarum scriptoris antiqui loco memoria quam maxime digno discimus, quem Suidas falso ad Simmiam Rhodium traxit, ut, post G. J. Vossium de poetis Graec. p. 60, Jonsium de scriptoribus hist. philos. p. 26, verissime nuper monuit Clintonus Fast. Hell. T. II p. 487. Ita enim scribit Anonymus: Ἦν δὲ τὸ ἔξαρχῆς Σάμιος. ἐν δὲ τῷ ἀποικισμῷ τοῦ (Cod. Voss. τῆς) Ἀμοργοῦ ἐστάλη καὶ αὐτὸς ἡγεμὼν ἀπὸ (Cod. B. E. ὑπὸ) Σαμίων, ἔκτισε δὲ Ἀμοργὸν εἰς γ' πόλεις, Μινώαν, Αἰγιαλόν, Ἀρκεσίμην (l. Ἀρκεσίνην.) γέγονε δὲ μετὰ πέντε ἔτη τῶν Τρωϊκῶν. ἔγραψε κατὰ τινὰς ἱάμβους καὶ ἄλλα διάφορα, ἀρχαιολογίαν τε τῶν Σαμίων. Verba ἔγραψε — Σαμίων etiam ab Eudocia p. 386 ad Simmiam relata sunt. Suo autem loco de Simonide Suidas haec habet: Σιμωνίδης Κρίνεω, Ἀμοργῖνος, ἱαμβογράφος. ἔγραψεν ἐλεγείαν ἐν βιβλίῳ β', ἱάμβους. γέγονε δὲ καὶ αὐτὸς μετὰ τετρακόσια καὶ ἑννεήκοντα ἔτη τῶν Τρωϊκῶν. ἱάμβους πρῶτος αὐτὸς κατὰ τινὰς. Eudocia p. 383: καὶ ἄλλος (Σιμωνίδης), Κρίνεω, Ἀμοργῖνος, ἱαμβογράφος. ἔγραψεν ἐλεγεία ἐν βιβλίῳ β', ἱάμβους, πρῶτος αὐτὸς κατὰ τινὰς. γέγονε μετὰ ὅ καὶ ε' ἔτη τῶν Τρωϊκῶν. Nota numeri ε' et hic et apud Anonymum Suidae

v. *Σιμμίας* mutari debet in eam, quae minus frequens, at simillima illius in libris veteribus esse solet; ponendum enim est Koppa, quod ipsum etiam habent apud Suidam v. *Σιμωνίδης* Codex A, ubi ex alio idem numerus verbo *ἐννεμήκοντα* expressus legitur, et v. *Σιμμίας* Codex E. Stephanus Byz. *Ἀμοργός*, νῆσος μία τῶν Κυκλάδων ἔχουσα πόλεις τρεῖς, *Ἀρκεσίνην*, *Μινώαν*, *Αἰγιάλην*. (Pro hac ultima v. *Ἀρκεσίνη* ponitur *Μελανίη*.) ἐκαλεῖτο δὲ καὶ *Παγκάλη* καὶ *Ψυχία*. ἀπὸ τῆς *Μινώας* ἦν *Σιμωνίδης* ὁ λαμποποιός, *Ἀμοργίνος* λεγόμενος, ὡς *Ἐρυκῖνος*. λέγεται καὶ *Ἀμόργιος*, *) ὡς φησι *Χάραξ*. *Νικόλαος* δὲ *Ἀμόργην* (MSS. δὲ *Μόργην* v. Holsten. Annot.) αὐτὴν καλεῖ, ἦντινα *Καρκήσιος* ἀνὴρ ἄξιος ᾧσις καὶ *Καρκησίαν* ὠνόμασε. (Scylax: *Ἀμοργός*, αὐτὴ τρίπολις καὶ λιμὴν.) Ex Charace, qui praeter alia Chronicorum libros quadraginta scripserat, fortasse alia quoque hausta sunt eorum, quae nunc de Simonide novimus; quamvis etiam *Lysaniae* liber fuit περὶ λαμποποιῶν, ex quo *Athenaeus* quidem XIV p. 620 c haec refert: *Ἀνσανίας* δ' ἐν τῷ πρώτῳ περὶ λαμποποιῶν *Μνασίωνα* τὸν φανερὸν λέγει ἐν ταῖς δεῖξεσι τῶν *Σιμωνίδου* τινὰς *λαμπων* ὑποκρίνεσθαι. Tzetzae error Chil. I, 619, ἦν *Σιμωνίδης* *Σάμιος* υἱὸς ὁ τοῦ *Ἀμόργου*, quem etiam repetit XII, 51, fortasse ortus est ex *Suida* v. *Σιμμίας*, ubi vulgo (et in nova etiam editione) legitur ἐν τῷ ἀποικισμῷ τοῦ *Ἀμοργοῦ*: ut innumera urbium nomina vel masculini, vel utriusque generis sunt, et in ipsa *Amorgo* insula sita urbs *Ἀρκεσίνη*, teste *Stephano*, a *Polybio* ἀρσενικῶς ὁ *Ἀρκεσίνης* appellata est.

*) *Ἀμόργιος* scripsi pro *Ἀμόργιον*, quod librarius ad insulam retulisse videtur. Illa ethnici forma utuntur *Proclus* apud *Phetium* l. l. *Athenaeus* (fr. XXIX), *Schol.* ad *Aristophanem* (fr. XXV.) De altera *Eustathius* ad *Dionysium* 525: ἡ *Ἀμοργός*, ἐξ ἧς *Σιμωνίδης* ὁ λαμποποιός, *Ἀμοργίνος* ἐντεῦθεν λεγόμενος προπερισπωμένως, τύπῳ ἑθνικῷ. τὸ δὲ ἀμόργινος, προπαροξυστόνως, χιτῶνος ἐπίθετον, ἀπὸ χρώματος ἴσως ἐλαιοχρόου τινός. (Confunduntur *Ἀμοργή*, ἡ τοῦ ἐλαίου ὑποστάθμη, et *ἀμοργίς*, ἡ λινοκαλὰμη.)

Quo tempore Simonides vixerit, satis in universum constat. Clemens Strom. I, 21, 131 p. 398 Pott. *Σιμωνίδης οὖν κατὰ Ἀρχίλοχον φέρεται*. Syncellus p. 213 (p. 401 ed. Bonn.) (ex Eusebio) *Ἀρχίλοχος καὶ Σιμωνίδης καὶ Ἀριστόξενος οἱ μουσικοὶ ἐγνωρίζοντο*. Cyrillus c. Julian. I p. 12 c. *εἰκοσιῇ ἐνάτῃ ὀλυμπιάδι Ἰππώνακτα καὶ Σιμωνίδην φασὶ γενέσθαι, καὶ τὸν μουσικὸν Ἀριστόξενον*. Ex Cyrillo, ut ipse cum Archilochō confudit Hipponactem, corrigendum apud Syncellum *οἱ μουσικοί*. Musicus enim ex illis tribus solus Aristoxenus fuit Selinuntius, cum quo jambographi celeberrimi non poterant eodem comprehendi titulo; manifestus est error Dukeri de Simonide Ceo p. 19, et *Arist. musicus* nunc praesto est in A. Maji ed. Chronici Hieronymiani ex Vat. Codd. emend. Scriptt. vett. T. VIII p. 335 ad Olymp. 29. Inde autem quod aequalis Archilochō fuit Simonides facile fieri poterat, ut a quibusdam ipse, sicuti alter a plurimis, jambos scripsisse primus diceretur. Quamvis hoc leve est, cum multarum rerum inventio, ut elegiae, carminis amatorii, instrumentorum quorundam musicorum, pluribus multum aetate distantibus a diversis scriptoribus tribuatur. Qui Archilochum atque Simonidem Ol. 29 ponunt, non dissentire videntur ab iis, qui 490 annos post Trojae excidium eosdem floruisse dicunt. Hunc enim annorum numerum si addimus annis 660 ante nostram aeram, in quos incidunt 29 Olympiades primae, aeram habemus Trojanam Democriti 1150. V. Jonsius l. c. et Clint. F. H. Prooem. p. VI. Vossius de poetis Graecis apud Suidam pro CCCCVI, qui numerus ipse non est verus, ponendum putabat annum D VI, qui secundum Tatiani computum, D annos a Trojae excidio ad Ol. 23 numerantis, incideret in Ol. 25; eodemque redit operosa dissertatio chronologica, quam suae Simonidis Cei historiae inseruit Boissy p. 273 — 84 ed. 1. Diversa est Procli sententia; sed obscura. Parium poetam Gygis Lydi, Amorginum Ananii Macedonum regis aetate ait vixisse. Anan-

ius autem quum prorsus ignotus sit, Sylburgius Amyntam in illius locum substitui volebat, conjectura obvia, sed levissima, quippe qua Simonides, spretis gravissimis testimoniis et centum quinquaginta annorum intervalli ratione nulla habita, ad Pisistratidarum exactorum tempora deturbetur. Tunc enim Macedonum rex fuit primus, quem novimus, Amyntas. Quem qui antecesserunt adeo incerti sunt, ut facilius quis Ananio aliquo Simonidis aequali ex hoc fragmento veterum Macedoniae regum indicem augeat, quam poetae aetatem in dubium vocet. De horum regum serie et temporum incertitudine v. Clintoni App. IV ad F. H. Vol. I. Certe, quisquis fuerit rex iste Macedonum, non multo post Gygen et Archilochum eum credemus vixisse. An vero Proclus ipse Amorgini aetatem eum aetate Cei confudit?

Elegiaci carminis, quod Simonides duobus libris scripsisse dicitur, quale fuerit argumentum, ignoratur. Sed gnomici generis si fuisset, mirum ni vestigia ejus servata essent; neque novimus aliud carmen gnomicum in plures libros disjunctum. Longe probabilius est aliud. Collatis enim quae apud Suidam leguntur, hic *ἔγραψεν ἐλεγείαν* (*ἐλεγέα* Eudoc.) *ἐν βιβλίοις β'*, illic *ἔγραψε κατὰ τινὰς πρῶτος ἰάμβους καὶ ἄλλα διάφορα ἀρχαιολογίαν τε τῶν Σαμίων*, facile conjicimus, Simonidem res Samiorum carmine elegiaco descripsisse, cui a Grammaticis archaeologiae nomen a re datum sit. Veteres Sami historias et maxime genealogias alius poeta Samius Simonide multo antiquior heroico versu complexus erat, Asius, Amphiptolemi filius, *ὁ παλαιὸς* ab Athenaeo dictus. Easdem nunc, cum elegia florere coepisset, versibus impariter junctis Simonides exsecutus esse videtur, immistis fortasse consiliis et sententiis de rebus publicis, ut Tyrtaeus Eunomian scripsit, Bias Prienensis his mille versus *περὶ Ἰωνίας, τίνα μάλιστα αἶν τρόπον εὐδαιμονοίῃ* (Diog. Laert. I, 85.) Nam in sapientibus Graeciae, qui ante septem illos philosopha mente et virtute politica patriam juvarunt atque illustrarunt, Samium

poetam numerandum esse, ex ipsis poeseos reliquiis manifestum est. Praecipue autem cum ejus elegia comparabimus simile prorsus, ut videtur, Xenophanis Colophonii opus, de quo Diogenes Laertius IX, 20 loquitur: *ἐποίησε δὲ καὶ Κολοφῶνος κτίσιν καὶ τὸν εἰς Ἑλέαν τῆς Ἰταλίας ἀποικισμὸν, ἔπη δισχιλία*. Ad hoc enim poema referendum est sine dubio, quod apud eundem Diogenem legitur VIII, 36: *Ξενοφάνης ἐν ἐλεγείᾳ προσμαρτυρεῖ, ἥς ἀρχή*.

Nῦν οὖν τ' ἄλλον ἔπειμι λόγον, δεῖξω δὲ κέλευθον.

Habes alterius partis, de colonia abducta agentis, initium, unde alteram quoque elegis scriptam totumque carmen historicum mille distichis absolutum fuisse apparet. *) Eodem metro Panyasidis Jonica scripta fuerunt libris septem, et Naxiaca incerti poetae, sed vetusti, ut credere licet, quum Philetas an Callinus fuerit Grammatici dubitaverint. (Eustath. ad Odys. XX, 106 p. 1885, 51 *ὁ τὰ Ναξιικὰ γράψας Φιλητᾶς εἶτε Καλλῖνος*. Librum tertium laudat Tzetzes ad Lycophr. 633.) Quibus omnibus nunc, si recte interpretati sumus, accedit Simonidis elegia tanquam exemplum quoddam in hoc genere ceterorum, vel antiquissimum saltem ejus poema, cujus ad nos notitia pervenerit. Eoque id etiam efficitur, ut Hecataei Milesii *δεύτερον ἡρώελεγεῶν* ap. Harpocratonem v. *ἀδελφιζεῖν* iis quibus aggressi sunt viri docti rationibus expungi non possit. V. Hecataei Fragm. ed. Klausen p. 150. Non alienum denique ab historico illo genere est, quod Mimnermus, Pausania teste, *ἐλεγείᾳ* scripsit in pugnam Smyrnaeorum contra Gygen et Lydos (nam ad Nannonem haec, quae nonnullorum fuit opinio, pertinuisse, minime est credibile), Theognis autem elegiam in eos, qui in Syracusarum obsidione servati erant.

Praeter jambos trochaici tetrametri Simonidi una cum Archilochi tribuuntur a Grammatico Latino incerto, cujus

*) Xenophanis Fragmentorum editor doctissimus, Simon Karsten, p. 56 didacticum fuisse carmen existimat.

supra verba exscripsimus. Ex eodem, epodis quidem Simonidem non usum esse liquet, cum haec addat: *Archilochus etiam commata versibus applicando variavit epodis*. De tetrametris eo minus licet dubitare, quod genus hoc versuum argumenti ratione magnam quandam cum jambis cognationem habet, certe cum iis, in quibus disserunt poetae et praecipiant. Accedit, quod Suidas (v. Σιμυίας) Simonidem praeter jambos et archaeologiam ἄλλα διάφορα scripsisse testatur.

Jambica autem Simonidis poesis duplex fuit, de quo tamen veteres scriptores silent, ex reliquiis iudicium certum ferri potest, praeceptiva et satyrica; quapropter conjiciam, duorum, in quos dispartiti erant, librorum alterum gnomicam, alterum eam partem, quae sensu angustiore jambica vocari solet, continuisse. In hac, quam secundo loco posui, parte neminem acrius insectatus esse videtur quam Orodoecidem, cujus nomen famosum hac acerbitate factum est. Lucianus enim post ea, quae supra attulimus, ita pergit: οὕτω σύ γε παῖδας ἀπέφηνας ἐν πάσῃ βδελυρία τὸν Ὀροδοικίδην καὶ τὸν Λυκάμβην καὶ τὸν Βούπαλον, τοὺς ἐκείνων ἰάμβους. Minus tamen celebris est Orodoecides quam Lycambes et Bupalus, quos veteres, ut Cicero, Horatius, Plinius, junctim memorare solent. Neque comparanda omnino, quod ad lacerandi jambis dexteritatem attinet, Simonidis laus cum Archilochi et Hipponactis fama, qui in hac quidem arte longe omnibus excelluisse et in eodem uterque gradu collocari videntur: *) et jam antiquo tempore Diphilus hos in Sapphone

*) Cicero de N. D. III, 38. *Neque enim quem Hipponactis jambus laeserat, aut qui erat Archilochi versu vulneratus, a deo immissum dolorem, non conceptum a se ipso continebat.* Clemens Strom. I, 1, 1. ἔτι δὲ Ἰππώνακτι καὶ Ἀρχιλόχῳ αἰσχρῶς οὕτως ἐπιτραιπέον γράφειν. Galenus T. IV p. 36: ἡ τούτων μὲν οὐδενὸς χρῆζομεν, Ἀρχιλόχου δὲ τινος ἢ Ἰππώνακτος ἰάμβους γραφόντων. Sextus Empir. adv. Gramm. I, 298: οἱ δὲ δογίλοι Ἰππώνακτι καὶ Ἀρχιλόχῳ ἀλείπτας ἔχουσι τῆς περὶ αὐτοὺς κακίας. Lucianus Adv. indoct. 27 τὰ Πλάτωνος; τὰ Ἀντισθένης; τὰ Ἀρχιλόχου; τὰ Ἰππώνακτος; Diomedes III p. 482 Appellatum est (carmen jambicum) παρὰ τὸ ἰαμβίζειν, quod est maledicere, cujus carminis prae-

comoedia conjunxerat, festivos poetriae amatores. Ea autem jamborum Simonidis pars, quae ad satyricum hoc genus pertinebat, ex carminibus nullo inter se nexu junctis, diversissimi et moduli et coloris, constitit, sive ex variis jambis. Jambus enim etiam carmen jambicum dici solet. *) Unius ex his jambis initium ex Athenaeo cognoscimus (fr. XXVI), in quo poeta Telembrotum alloquitur, amice, ut videtur, nec apparet, utrum alios in hoc quidem carmine perstrinxerit.

Multo magis fortasse quam jambis in singulos homines emissis vel de rebus privatis publicisque et de nugis agentibus cum amicis, Simonidis nomen apud posteritatem commendatum fuit alterius generis gravitate et ad vitam utilitate, simplicitate antiqua, dictionis quoque ubertate et proprietate; et nos certe pauca illa hujusce generis, quae ad nos pervenerunt, exquisitissimis antiqui aevi scriptis adnumerare par est. Fuit haec pars jamborum, quam priorem librum constituisse etiam unius testimonii veteris fide (fr. VII) probari videtur, disciplina quaedam puerilis, continua sine dubio verusum serie pertexta, doctrina morum et vitae humanae de-

cipui scriptores apud Graecos Archilochus et Hipponax. Proclus ad Hesiodi Op. 284: Τὸν μὲν γὰρ Ἀρχίλοχον καὶ τὸν Ἰππώνακτα βλασφημίας συγγράφαι κατὰ τῶν λυπησάντων. Julianus in fragm. p. 300 c: ἱερώνυμός τις μήτε Ἀρχίλοχον ἀναγιγνωσκέτω, μήτε, Ἰππώνακτα, μήτε ἄλλον τινὰ τῶν τοιαῦτα γραφόντων.

*) Aristoteles Rhet. III, 17: καὶ ὡς ὁ Ἀρχίλοχος ψέγει· ποιεῖ γὰρ τὸν πατέρα λέγοντα περὶ τῆς θυγατρὸς ἐν τῷ ἰάμβῳ.

Χρημάτων δ' ἄελπτον οὐδ' ἐν ἔστιν οὐδ' ἀπώμοτον, καὶ τὸν Χάρωνα τὸν τέκτονα ἐν τῷ ἰάμβῳ οὐ ἡ ἀρχή· Οὐ μοι τὰ Τύγῳ. (Verbo ἱαμβοποιεῖν Aristoteles etiam Poetic. c. 22 de alio metri genere utitur; Athenaeus X p. 445 Asopodorum citat ἐν τοῖς καταλογάδην ἰάμβοις et VIII p. 355 a. dicterium sive sententiam jocosam anapaestis conceptam ἱαμβεῖον vocat.) Cicero ad Atticum XVI, 11: cui ut Aristophani (Grammatico) Archilochi jambus, sic epistola longissima quaeque optima videtur. Tzetzes ad Lycophr. 219 δ' Ἰππώναξ ἐν τῷ κατὰ Βουπάλου πρώτῳ ἰάμβῳ. Idem Chil. X, 378 ἐν πρώτῳ δὲ ἰάμβῳ Ἰππώναξ. Id. V, 745 πρώτῳ ἰάμβῳ 754 καὶ ἀλλαχοῦ δὲ πού φησιν ἐν τῷ αὐτῷ ἰάμβῳ. Etym. M. p. 523, 10: γίνεται κνύζα· ὡς παρὰ Ἀνακρέοντι ἐν ἰάμβῳ.

scriptio, Theognis ante Theognidem. Gnomicam igitur poesin ab hexametro ad jambum et fortasse ad trochaicum tetrametrum, quo Simonides pariter atque Archilochus usus est, transitum fecisse, tum denique ad elegiacum metrum se convertisse videmus, et Solon quidem his omnibus in consimili poeseos genere usus est. Simonides, non imitans hac in re Hesiodum, sermonem simpliciter ad puerum, sive ad pueros, non ad certum quendam puerum, dirigit: ὦ παῖ, τέλος μὲν Ζεὺς ἔχει βαρύκτυπος; quae verba, ut nunc in reliquiis collectis prima sunt, ita fortasse olim integri quoque libelli initium fuerunt. Iuventutem autem hortatur, ut seniores auscultare velit et ad paterna se consilia eorum applicare et (fr. VI)

ἄθλος ἔπιπῳ πῶλος ὥς ἄμα τρέχειν.

Ut Hesiodus Op. 288 ait: σοὶ δ' ἐγὼ ἐσθλὰ νοέων ἐρέω, et Theognis 59 (27), 68 (1049):

Σοὶ δ' ἐγὼ εὐφρονέων ὑποθήσομαι, οἷά περ αὐτός,
Κύρ', ἀπὸ τῶν ἀγαθῶν παῖς ἔτ' ἐὼν ἔμαθον. —
Σοὶ δέ τοι, οἷά τε παιδὶ πατήρ, ὑποθήσομαι αὐτὸς
ἐσθλὰ· σὺ δ' ἐν θυμῷ καὶ φρεσὶ ταῦτα βάλειν.

Semel etiam in maiore fragmento de mulieribus (v. 27) ad puerum se reflectit oratio:

Τὴν δ' ἐκ θαλάσσης, ἥδ' ἐν φρεσὶν νόει.

Quae Codicum lectio si vera est, sententiam nostram de his jambis pro parte gnomici libri habendis, ad quam ipsa rerum momenta ducunt, *) haud mediocriter confirmat.

*) Sanum de hac re est iudicium Koeleri p. 6. „Ceterum nostrum carmen, inscriptum *περὶ γυναικῶν*, non singulare aliquod esse poema, sed potius a librariis inscriptio illa profecta esse videtur. Est illud forsitan pro fragmento maioris carminis gnomici habendum, unde ea, quae ad feminas spectabant, decerpta sub hoc titulo proponi coepere. Et sane plura fragmenta ejusdem metri, argumenti gnomici, inter Simonidis carmina occurrunt, et ni fallor, olim particulam hujus ipsius carminis constituerunt versiculi duo, adeoque haud dubie etiam Simonidi Amorgino debentur. Extant apud Brunck. in Anal. T. I p. 124 n. 16.

Γυναικὸς οὐδὲν χρῆμα' ἀνὴρ ληΐζεται
ἐσθλῆς ἄμεινον, οὐδὲ ρῆγιον κακῆς.“

In ejusmodi libris matrimonium, sponsae conditio, mulierum notitia locus erat gravissimus, quod ex Hesiodo et Theognide constat; et Phocylides, eadem, quam Simonides amplificat, allegoria breviter exposita, quo illa spectet, diserte admonet, nempe ut juvenis cordatus sponsam sibi eligat apud similem, ab aliarum mulierum, quas cum illa comparaverat, moribus abhorrentem. Jambos de mulieribus qui in nostra editione sequuntur, longe maximam partem certo ad alterum librum pertinuerunt, nec nisi unus alterve fortasse praeterea ex priore sumtus est.

Simonidis nomen in prima gnomi corum poetarum collectione comparet, ab Aleandro curata Parisiis 1512 in 8. Index est: *Sententiosa poetarum vetustissimorum, quae supersunt, opera. Theognidis, Phocylidis, Pythagorae, Solonis, Tyrtaei, Naumachii, Callimachi, Mimnermi, Eveni, Rhiani, Eratosthenis, Panyasis, Lini, Menecratis, Posidippi, Metrodori, Simonidis, graece apud Matthaeum Bolsecum Bibliothopolam Parisiensem.* v. Glandorfii Ind. Collectionum poetarum gnomi corum (quem aliquantulum auxit Seyboldus in Prolusione schol. Buxovillae p. 4 s.) in ejusdem Sententios. vetustissimorum quorundam poetarum Oper. Vol. I p. 37. Non vidi librum, qui etiam repetitus est Paris. ap. Adr. Turnebum 1553, addita interpretatione Latina; sed vereor ne Simonidis jambi non insint, sed Cei tantum elegi *Οὐδὲν ἐν ἀνθρώποισι*, quos solos etiam continet Jo. Camerarii *Libel-*

Haec Koelerus. Contra Heynius in Epistola ad editorem p. XXI miro modo a vero aberrat. „Multum abesse, inquit, ut carmen, Stobaei excerptoris opera nobis servatum, integrum nos habere putare possimus, ut potius magna ejus pars intercidis se videri debeat, nullus dubito: nec modo sub finem; verum in ipso quoque principio. Nam poetae sententia nulla alia esse potuit, quam haec: feminarum originem esse non unam: sed si ingenia et mores intuearis, videri eas prognatas a diversis animantibus. Ad hanc tamen quominus refingi possit primus versus, vetat hoc, quod olim plures praecessisse versus probabile sit, cum quibus coagmentata erat versus primi sententia. Nam ut nunc est, quocunque te vertas, rem parum expedics.“

lus scholasticus utilis et valde bonus, quo continentur Theognidis praecepta, Pythagorae versus aurei, Phocylidae praecepta, Solonis, Tyrtaei, Simonidis et Callimachi quaedam carmina. — Basileae ap. Oporinum 1551. 1555, itemque Fr. Sylburgii liber: *Epicae eligiacaque minorum poetarum gnomae.* Francofurti 1591, sive *Γνωμογράφοι*, mutata inscriptione, Heidelbergae 1596. Jambos, quorum nulli, nisi fallor, insunt in Frobeniana collectione Scriptorum Gnostic. Basil. 1521, aliquot in M. Neandri Aristologia Pind. 1556, primus in unum collegit H. Stephanus in Pindari et octo lyricorum carminibus 1660, atque is separatim eos collocavit post *Σιμωνίδου μέλη*; sequuntur *Σιμωνίδου ἑξάμετρα καὶ πεντάμετρα ἔπη*. Jambos de mulieribus excipiunt nostrae editionis fr. I. III. IV. VII. XIX. XI. XXVIII. XXVI, quibus in secunda editione p. 451 accesserunt fr. XX et XVI; fr. X inter melica legitur p. 286. Auctorem, levissima usus ratione, ut totum hoc fragmentorum colligendorum edendorumque consilium quidem laudabilissimum, at opus tumultuarium fuit, cum Simonide plus centum et quinquaginta annos posteriore confudit, quo per ducentos annos plurimi Viri docti in foedum errorem inducti sunt. Dicit enim in Epilogo p. 429: „*De hoc quoque te commonefacere operae pretium putavi, quos Simonidi lyrico adscriptos invenies jambicos versus, me ideo illi tribuisse quod scriptores Graecos auctorem eorum vocare Simonidem simpliciter et sine adjunctione compererim. Quin autem tunc Simonidem Ceum lyricum intelligant, minime mihi dubium est, quum alterum Simonidem jambographum vel Amorginum cognominent.*“ Hoc est, quod ut suum venditat Boissy Hist. de Simonide p. 272 prioris ed. Rectius jam illa aetate judicavit Fulv. Ursinus, qui H. Stephani etiam novum Anacreontem repudiabat. Ejus in praefatione Carminum novem ill. feminarum et lyricorum Antverpiae 1568 haec sunt verba: „*Sed Simonidis quoque jambos, quod non a Ceo Lyrico, sed ab Amorgino alio*

Simonide compositos reperissemus, non immerito illos rejiciendos esse duximus.“ Irrepserunt tamen in hoc etiam egregio libro inter Cei fragmenta alterius quaedam, p. 175 nostrae editionis fr. XI, p. 176 cf. 340 fr. XXXI. XXV. XX. XVI. XXVII, p. 179 fr. X. VI, p. 182 fr. V. Vicit autem postero tempore vel H. Stephani auctoritas, vel propria homini miscendi ad speciem externam libido et laboris iudicii-que exercendi fuga. Jambi non solum inter μέλη et ἐπιγράμματα positi sub ejusdem Simonidis nomine impressi sunt in corpore poetarum Graecorum tragicorum, comicorum, lyricorum, epigramm. Colon. Allobrogum 1614 p. 125, sed mixti, quotquot sententiosi generis sunt, cum aliis quibusdam lyrici Simonidis intrarunt etiam in poetarum gnomiorum editiones, quarum agmen ducit *Jac. Hertelius*. Is quidem in collectione, quae Basileae primum 1561. 1563 et toties posthac impressa est, Stephani tacite et rationem secutus et copiis, ut videtur, usus, Simonidis Cei elegiae in Camerarii Libello scholastico Theognidi annexae ex jambis adjunxit carmen de mulieribus et eos praeterea, qui in nostro libello numeris VII. I. IV. II designantur, quos sequuntur quinque fragmenta Cei lyrica. Hinc eadem transierunt, nisi fallor, in Plantini *Vetustissimorum poetarum opera sententiosa* Antv. 1564, certe in Wintertoni *Poetas minores Graecos* Cantabr. 1635. 1652; et resederunt etiam, paucis mutatis, in Brunckii *Gnomicis poetis Graecis* 1784. Eadem allucinatione Brunckius in *Analectis* (1776), cum epigraphe ἐκ τῶν ἀμύβων n. 16—21 lyricis Simonideis immiscuerat fragmenta nostra VII. VIII. I. II. IV. XXVIII, quae Jacobsius omisit, praeterea fr. III (n. 4) et V (n. 6.) In *Lectionibus ad Anal.* p. 23 de auctore jamborum in mulieres obiter et dubitanter loquitur. Boissonadius in *Lyricis Graecis* 1825 exclusit jambos, in *Gnomicis* autem 1823, Brunckium secutus, posuit eos cum lyricis quibusdam mixtos, quibus alia lyrica ipse adjecit. Nusquam tamen major est

confusio quam in Gaisfordii, Viri de litteris Graecis meritis-
simi, *Poetis Gr. minoribus*, qui Lipsiae 1823 denuo, Gu.
Dindorfii cura aucti; typis excusi sunt. In hac plenissima,
quae adhuc extat, Cei Simonidis fragmentorum collectione
quomodo jambi poetae vetustissimi mirum in modum dis-
persi legantur et intermixti, numeri ostendunt Gaisfordiani
nostris appositi, atque haec, si qua unquam fuit, est ἀνα-
γκαίη ἐνμίξις, et magis quam ulla alia in veterum scripto-
rum editionibus, quibus hodie utimur, incommoda et into-
lerabilis. Diversa est aetas utriusque poetae, diversum in-
genium, scribendi genus, poeseos versuumque genus, diversa
dialectus. Ceterum diligentissime collecti sunt etiam jambi in
Gaisfordiana farragine, ita ut addere non licuerit nisi fr. II.
IV* XII, XIII.

Fuit tamen etiam antiquo tempore, praeter Ursinum,
qui, nisi omnes, certe jambos de mulieribus, e quibus
tum etiam de aliis vel de reliquis omnibus ejusdem poetae
facile judicari potuisset, Simonidi Ceo abjudicaret. C. Bar-
thius enim, vir multa lectione exercitus et perspicax, qui in-
genia dignoscere didicisset, in *Adversariis* XXIV, 9 (1624)
haec annotavit: „*Simonidis Jambum in mulieres etiam doc-
tissimi viri lyrico illi celeberrimo Ceo adscribunt; sed fallun-
tur magnopere, cum illi jambi sint alterius Amorgini Simo-
nidis, ut reperisse se testatur in Lyricorum editione F. Ursi-
nus, nobis ex styli ingenio ultro adsentientibus.*“ Non repe-
rit Ursinus nisi in rei ipsius rationibus, jambos esse
jambographi, melica melici poetae. Neque Stobaeus enim,
cui jambos de mulieribus debemus integros, neque Aelinaus
et Athenaeus, qui eorum aliquot afferunt (v. ad v. 57 et
56), dum Simonidem auctorem memorant, patriam ejus
nominant. Barthii etiam aequalis, Leo Allatius, De Si-
meonum scriptis 1664 p. 206, versus illos ad Jam-
bographum retulerat, sed nixus ille, ut homo erat he-
betioris ingenii, ratione ridicula, immo quae omnino nulla

est. Simonidem ait, Aeliano teste, dixisse, equos unguentis gaudere, in his autem jambis idem dici de muliere ex equa progenita. At Aelianus nec significavit, uter Simonides illud de equis contendat, et rem ipsam ex jambis manifesto collegit. Quare nescio qui factum sit, ut etiam Boettigerus in libro inscripto *Vasengemaelde* Fasc. III p. 61 sic opinetur: „*Aelianus scheint das Gedicht ohne Bedenken dem Ceer zugeschrieben zu haben*,“ ita ut de tertio Simonide, qui Ceo posterior fuit et Genealogus dici solet, ipse cogitet. Blomfieldius etiam (ad Aeschyli Agam. 588) „auctorem esse putat Simonidem sive quem alium Simonide (Ceo) recentior.“ Magis dignus, quam Allatius, est qui memoretur ob suffragium in vetustioris poetae gratiam latum, quod inventum est in nota MS. Jo. Alb. Fabricius, v. Bibl. Gr. Vol. II p. 145 ed. Harles. Atque hunc agnoscunt auctorem etiam Boissy in *Historia Simonidis* 1755 p. 271 (p. 179 ed. alt.), Addisonus in *Spectatore*, *Diario Anglico*, Vol. III 1767 p. 160, F. A. Wolfius in *Lectionibus de hist. litter. Graec.* post mortem editis p. 235, Elmslejus in *censura Hecubae Porsonianae* (v. editionem *Iphigeniae Aulidensis et Tauricae* Lips. 1822 p. 260), Wachlerus in *Hist. litter.* 1822 Vol. I p. 98 Vir d. in appendice notarum ad Schlosseri *Hist. univ. vet.* III, 4 p. 607 s. aliique, et haec hodie una et consentiens vox esse videtur. G. D. Koeler, qui separatim edidit *Carmen de mulieribus*, rem ad liquidum perducere non posse, sed meris conjecturis niti putavit: quod ignoscendum est ei, qui ad, hoc solum carmen intentus, quaestionem a ceteris utriusque Simonidis reliquiis dissociasset.

Facilis et expedita res est, quaenam ad alterutrum Simonidem referenda sint, dijudicare, nunc cum omnia, quae vel de utriusque poeseos, lyricae et jambicae, generibus veteres memoriae prodiderunt, vel sub Simonidis nomine in medium proferunt, collecta lustrari et inter se comparare liceat. Amorginus Simonides an praeter jambos trochaosque et ele-

gos aliud quid scripserit pariter nescimus, quam Ceusne vel unum unquam senarium vel etiam lyrica carmina satyrici argumenti ediderit. (Heliodori errores apud Priscianum de metris com. p. 1328 nihil attinet exagitare.) Quare consequens est, ut jambos illi adscribamus, huic abjudicemus. Qua diremptione facta, cum curiosum esse cautumque Criticum deceat, quamvis immerito suspicionem multi pro primaria illius virtute habent, videndum erit, an sint in rebus vel verbis, quae jambos tamen sive aliquos sive plures vel a vetustiore Simonide scriptos esse credere nos non sinant, vel ad juniorem pertinere suadeant ut conjiciamus. Ejusmodi autem difficultates nec ab aliis motas video, neque ipse, si vellem, interponere possem. Saepe quidem scriptoribus antiquis jamborum poetam ab altero diserte distinguere placuit. Sic δ' *Ἀμόργιος Σιμωνίδης ἐν ἰάμβοις* citatur ab Athenaeo fr. XXIX, δ' *Ἀμόργιος* ab eodem fr. XXX et Scholiasta Aristophanis fr. XXV, δ' *ἰαμβοποιὸς* a Julio Polluce fr. XXIII, Simonides *ἐν ἰάμβῳ, οὗ ἡ ἀρχή*, ab Athenaeo fr. XXVI, *ἐν δευτέρῳ* ab eodem fr. XVI et Antiatticista fr. X, *ἐν α'* fr. VII, saepissime *Σιμωνίδης ἐν ἰάμβοις*, qui fuit libri index, ut ab Athenaeo fr. IX, Clemente fr. XX, Scholiasta Euripidis fr. XV, Harpocrate fr. XII, Etymologo et Zonara fr. XXII. Plurimis autem, et ab antiquo inde tempore, cum jambum unum alterumve Simonidis apponerent, supervacaneum est visum addere, jambum ex jambis sumtum et a jamborum scriptore scriptum esse. Etenim ipso metro provisum crediderunt, ne quis nunc de lyrico poeta cogitaret, quemadmodum ubi lyricis alterius utuntur nunc vel lyricum vel Ceum cognominant, nunc simpliciter laudant Simonidem, et hoc quidem multo saepius faciunt. Sic alter, tanquam jamborum scriptor omnibus notus, qui cum cognomine poeta a nemine confundi possit, nudo nomine citatur *Σιμωνίδης* a multis, ab Aristotele fr. XI. XV, Strabone fr. XXV, Clemente fr. VII, Galeno fr. XIX, Plutarcho fr. VI. X. XI, Aeliano fr. VIII, 57, Athenaeo fr.

VIII, 56. XIV. XX. XXVIII, Apollonio fr. XXX, a Scholiastis ad Iliadem fr. XVIII. XXX, Odysseam fr. XXIV, ad Aristophanem fr. XXXI, ab Etymologo fr. XVIII. XXI, Zonara fr. XVIII, Stephano Byz. fr. XIII, Stobaeo fr. I—V. VIII, Suida fr. XXXI, Choerobosco fr. XVII, Apostolio fr. X. Simul aliquoties, ubi ab uno Simonides nominatur, nulla personae addita nota, ita ut ambigi posset, apud alium scriptorem accedere videmus vel versum, vel libri indicem, vel ethnicum nomen. Sic fr. XV qui ab Aristotele dicitur ὁ Σιμωνίδου μακρὸς λόγος, cum versu ipso Simonidis ἐν ἰάμβοις, qui in proverbium abierat, affertur a Scholiasta Euripidis. Strabo cum fr. XXV Simonidis versum non prorsus integrum adscripserit, eundem sub Simonidis Amorgii nomine habet scholiastes ad Aristophanem Venetus, a Bekkero excerptus; in vulgatis scholiis et ethnicum excidit et versus, solum Simonidis testimonium relictum, et eodem modo fr. XXX Athenaeus eum ab altero distinguit quia nunc duo tantum verba laudat, cum Grammatici, totum trimetrum adscribentes, breviter citent: καθὰ φησι καὶ Σιμωνίδης. Clemens et Eusebius de communi Simonidis et Archilochi aetate loquentes quod ethnicum omittunt, docte, non negligenter scribunt. In tanta Jambographi per totam antiquitatem celebritate, si quis suspicari vellet, tamen alterum etiam Simonidem fortasse jambico metro quaedam scripsisse, concedi hoc posset sine caussae nostrae detrimento. Nam hoc saltem nemo negabit, jambos hujus poetae famam non esse nactos: itaque hunc, si quis ejus jambum aliquem afferret, ab illo distinguere debuisset, qui propter solos fere jambos in ore atque sermonibus hominum versaretur. Superest unum, quo omnis disceptatio dirimitur, dialectus. Galenus duobus locis ad verbum Hippocratis ex Jonum usu interpretandum Simonidis utitur versibus fr. XIX. Quis credat autem Ceum poetam inter Ol. 56 et 78 florentem, si jambos scripsisset, verba Jonibus propria sectaturum fuisse, vel tanquam Joni-

cum scriptorem in Hippocrate explicando adhiberi potuisse? Longius haec persecutus sum, quam pro rei simplicitate fortasse opus erat, propter inveteratam sive confusionem sive incertitudinem.

Dialecti Jonicae monumentum insigne sunt poeseos Amorginae quamvis exiguae reliquiae. Aliquoties occurrit forma adjectivi plenior, femininum genus exprimens, ἀλιτροῆς fr. VIII, 7, ἀποθυμῆ ib. 35, Μαιανδρίην fr. IX, ubi Schweighauserus Μαιάνδριον oportuisse scriptum putabat. Ubique fere servata est Ionica forma in nominibus, ut ἡμέρης, ἡμέρην I, 7. VIII, 28. 65. 81. 99, ὥρη ib. 39, ἀλλοίην 42, σποδιῆς 43, ἐσχάρη 47, ἀφροδισίης 53, ναυσίη 54, ἀβρῆ 57, θείη 89. οἰκίης, οἰκίην 101. 106, κοπρίησιν VIII, 6, ναύτησιν 38, ἐνιπῆσιν 44, πάσῃσι 89, πάσῃσι κορυύλῃσι X, Ἀχαΐης XXVI, ubi Gaisfordius scripsit Ἀχαΐας. Quibus concordant ἄπρηκτον I, 7. VIII, 20, θέημα VIII, 67, πλεῖον II, οὔρεσιν XIX, μούνος ib. et VIII, 24 (ut ap. Archil. fr. 68), ὦν pro οὔν VIII, 45 (v. 67 autem οὔν); porro contractiones, quales sunt κλονεύμενοι I, 15, μυθεύμενος VIII, 18, φορευμένη 40, ἀλευμένη 61, φιλεῦντι 86, ἦν VIII, 15. 27. 69. 97, semel ἄν, quod corrigendum est, ἰρά VIII, 55, ut ἰρωσι ap. Anacreontem fr. 118, ἦν pro ἐήν VIII, 112. Raro tantum librarii ad vulgarem formam aberrarunt, ut VIII, 40 unus Codicum habet φορουμένη, v. 56 alius et Athenaeus ἰερά, v. 63. 67 ἡμέρας et θέαμα inveniuntur. Verbum Ionicum est κορυύλη X, pro κορυδαλός; ὦρον XVI etiam in Ibyci fragmentis legitur. Ionicum ὅκως, ὅκου, τότε constanter exhibent libri VIII, 82. 91. 99. 106, ita ut etiam I, 5 ὅπως sine temeritate corrigi potuisset. Spiritus abest in ἐπίμερον VIII, 51, quod Archilocho quoque apud Athen. XII p. 523 d reddendum est, et in τοὔτερον VIII, 113. Diaeresin habemus in Ἀΐδης I, 14, VIII, 117, quod in jambis numquam trisyllabum esse Hermannus observavit (v. Erfurdt ad Soph. Antig. 1226), in λωῖων VIII, 30, ζωῖων XVIII, ut ap. Archil. fr. 72

ἀθροῖζεται, fr. 107 θωῖη; neglecta eadem in οἷζυρόν VIII, 50, ut in χρήζων ab illo fr. 33. Aoristi forma πιθοίατο, δεχοίατο est I, 22. VIII, 107, relativum τήν VIII, 85, τὸ XVIII, ἐς pro εἰς VIII, 105. 6. Vocalis ε cum α et ὀ coalescit in ἐτέων I, 8, ἔτεα III, θεός, θεοί, θεοῦ V. VIII, 1. 7. 104, θέρεος VIII, 39, παλιντριβέος ib. 43, ἄστεος 74, δήνεα 78, δυσμενέα 102; neque dubito pro contracto εἷ in δοκεῖ I, 9. VIII, 108, πορεῖ ib. 65 olim scriptum fuisse δοκέει, πορεεῖ, et sic etiam πορφυρέης I, 16, γαλέης VIII, 50; et fortasse fuit etiam ἐκίνεε XXXI, ut νόος legitur I, 3, quod recentiores editores contraxerunt νοῦς. Archilochus μέλεα scripsit in fine pentametri fr. 61, ἡμέας fr. 55, 7 pro ἡμᾶς, similiterque in φιλέω, ἐρέω, Μουσέων, στηθέων, θυρέων, in ἀσφαλέως, Νεοβούλης, in genitivis Γύγεω, Λυκάμβεω aliisque synizesi utitur, quae non minus in Anacreontis quoque fragmentis passim obvia est. Neminem offendet ἡ ἀνθρώπων VIII, 104, vel ap. Archil. fr. 14 δὴ ἐπίκουρος. Frequens est etiam crasis, tam apud Archilochum, κἀνέμον, κἀπείλεπτα, κἀετός fr. 20. 31. 67, προῦθηκε fr. 19, quam apud Simonidem, κἀπιπειθείη I, 6, κἀγαθοῖσιν, καὐτάγχετοι, κἀνεπίφραστοι ib. 10. 19. 21: κῆκ IV*, κἀπαέζεται, κούνομάκλυτον, κἀριπρεπής. VIII, 85. 87. 88, κῆλειφόμεν XX, χάς XXVII. Longa vocalis corripitur in ζῶειν I, 17, ut diphthongus in τοιούτοις VIII, 70, liquida geminatur in πέλεται VIII, 100. Mutae cum liquidae lex est, ut positionem faciat, quam Archilochus semel in ἡ Φρὺξ ἔβρυζε (fr. 5), Simonides duobus tantum locis negligit, φθείρουσι θνητῶν I, 13 et κορδύλῃσι χρῆν X. Hiatus est VIII, 27, ἡδύ, ἐν, 79 οὐδέ οἱ, ut ap. Archil. fr. 13 ἡ δέ οἱ et apud Pindarum ἔπεφνέ οἱ et passim (de quo v. Boeckhius in dissertatione academica de critica Pindari tractandi ratione 1823 p. 71) et XI τὸ Ἰλίον. In καλός poeta veterum more vocalem ᾠ producit VIII, 51. 57. Sic Archilochus fr. 3. In his omnibus autem ut iōsint quaedam, quae ad patriam poetae dialectum non pertineant peculiariter, ad colorem tamen

linguae noscendum ea quoque non nihil faciunt. Sat magnus numerus est verborum, quae in jambis Simonideis vel primum inveniuntur, ut ἀγχόνη I, 18, προνῆξ προῖμαρ VIII, 45, ἐράσμιος ib. 52, διακριδὼν 71, θετὸς 117, γλοιὸς IX, στενυγρὸς XIX, 1, ὀρσοθυρίς XXI, σκνιπὸς XXIII, πάδακος XXV, ἀρυστήρ XXVIII, ποτήριον XXIX, vel praeterea nusquam leguntur, quo pertinent ἐπιπειθείη (ἐπιπειθή) I, 6, νέως ib. 9, λιτοργὸς et αὐτομήτωρ VIII, 12, αὐονή ib. 20, ἀδηνής 53, αὐτόκωλος 76, θυμηδεῖν, ab Homericο θυμηδής, 104, κορωνίδης XXII, si recte emendavimus, φοξίχειλος XXX. In Hesychii Lexico ad Simonidem spectare videntur λιτοργὸς, αὐονή, κραυγή et δύη, πόνος (VIII, 12. 20. 58.)

Scripturae varietatem ex optimis scriptorum, e quibus fragmenta collecta sunt, editionibus diligenter excerpimus, ne iis quidem omissis vitiis, quae aut incuria fudit aut ignorantia. Qui enim fragmentis operam navant, praesertim si auctores sint ex vetustissimis, eos et magis religiose in hac quoque laboris parte versari decet, et propter reliquiarum paucitatem bonae chartae minus parcere licet, quam integrorum librorum editores. Aliquot errorum in carmine de mulieribus fons fuisse videtur vetus scriptura, sive, ut Aristarchi verbo utar, ἡ ἀρχαία σημασία. V. 4 enim ex illa fortasse remansit κλίνδεται, quod mutandum fuit in κλινδεῖται, v. 75 βραχέα pro βραχεῖα, v. 20 ἔμπεδος pro ἔμπεδῶς, v. 24 ἔργον pro ἔργων, v. 25 χῶταν, χῶταν pro κοῦτ' ἄν, et fortasse etiam v. 98 ΤΟΙ, cum τοι legendum fuisset, falso scriptum est τῷ. Contra λιτοργὸς pro λιτοργός v. 12, v. 63 ξύπων ex falsa vel interpretatione vel emendatione scriptum est pro ῥύπον, κακῶν v. 10 in Voss. pro κακόν, v. 102 θεῶν pro θεόν. Non dico illa omnia a veteris scripturae ratione pendere; neque tamen ea negligenda est, qua tot Pindari emendationes Boeckhius, et ante eum alii alias egregie stabiliverint. V. Muret. V. L. XVIII, 1. Salmas. ad Herodis Att. inscr. in Poleni Thes. T. II p. 641 s. Valcken. ad Schol. Phoeniss.

688 Boeckh. in Comment. academ. altera de Sophoclis Antigone 1825 p. 35. 55, ubi *ὀλομέναν* mutat in *οὐλομέναν*, *πνεόντων* in *πνειόντων*.

Quod ad verum attinet, quum Hephaestio c. 5 inter jamborum scriptorum et tragicorum trimetros non accurate satis distinxisset, Porsonus in praefatione ad Hecubam p. XIX docuit, Archilochum, Solonem, Simonidem *) rarius vel in imparibus locis spondeum admisisse, vel pro jambo tribachyn substituisse. Et longae syllabae solutio, obvia illa apud Archilochum in senariis fr. 2 et 29 ed. Liebel. sec. et in trochaeis fr. 31, 2. 8. 32, 2. 5. 34, 1, in Simonidis quidem fragmentis non invenitur nisi semel fr. XXI, ubi per conjecturam extat probabilem. Anapaestus, quo tragicos decum in prima sede pro spondeo usos esse Porsonus recte observat, vera lectione VIII, 60 ex codicibus restituta, extare nunc videtur. Enimvero coalescit *ὄναρ* cum *κοσκίνου* in fine praecedentis versus, idque fit eo facilius, quod orationis etiam nexu verba *οὔτε κοσκίνου ὄναρ εἶδεν* conjuncta sunt. Dactylum in primo pede non repudiavit Archilochus fr. 3. In quinto jamborum scriptores legem, quam a tragicis raro migrari Porsonus docuit, constanter observant, quod animadversum video ab Elmslejo in censura Hecubae l. l. Spondeos in imparibus locis, si Porsonum audias, poetae illi propter difficultatem puros scribendi senarios adhibuerunt, ut licentia quadam excogitata laborem minuerent. Et Hermannus etiam in Elem. doctr. metr. p. 103 non reformidasse eos ait ejusmodi spondeos, quamvis multo parcius iis sint quam tragici poetae usi. Quin aliquando de industria integris in carminibus puros jambos posuisse ex Catulli imitatione conjicit. Mihi, ut spondei non per licentiam, sed ratione et consilio immixti, ita omnino in hac re et argu-

*) Simonidem cum, ab Archilocho separatum, post Solonem ponat, jambos a Stobaeo conservatos Criticus celeberrimus putavit, ut videtur, scripsisse lyricum poetam Ceum.

mentum et genus dicendi, in ipsis jambis diversum, spectandum videtur. In primis viginti quatuor versibus, qui de re gravi elatiore oratione admirabiliter scripti sunt, spondeorum tantus fit usus, ut in quatuor trimetris trini positi sint, bini in duodecim, singuli in reliquis octo versibus. Trini etiam V et VIII, 1. 45 et apud Archilochum saepe occurrunt. Ab hoc in graviore genere temperamento pro argumenti et orationis natura multum abhorrent senarii carminis de mulieribus.

I. (231.)

Stobaeus in Florileg. XCVIII (XCVI), 16. Σιμωνίδου.
(Sic A. Trincavellus).

- Ἦ παῖ, τέλος μὲν Ζεὺς ἔχει βαρύκτυπος
πάντων ὅσ' ἐστί, καὶ τίθησ' ὅπη θέλει.
νόος δ' οὐκ ἔπ' ἀνθρώποισιν· ἀλλ' ἐφήμεροι
αἰεὶ βροτοὶ δὴ ζῶμεν, οὐδὲν εἰδότες
5 ὅπως ἕκαστον ἐκτελευτήσει θεός.
ἐλπίς δὲ πάντας ἀπιπιδείη τρέφει
ἄπρηκτον ὀρμαίνοντας. οἱ μὲν ἡμέρην
μένουσιν ἐλθεῖν, οἱ δ' ἐτέων περιτροπάς.
νέετα δ' οὐδεὶς ὅστις οὐ δοκεῖ βροτῶν
10 πλούτῳ τε ἀγαθοῖσιν ἵξασθαι φίλον.
φθάνει δὲ τὸν μὲν γῆρας ἄζηλον λαβόν,
πρὶν τέρμ' ἵκηται· τοὺς δὲ δύστηνοι νόσοι
φθείρουσι θνητῶν· τοὺς δ' Ἄρει δεδμημένους
πέμπει μελαίνης Ἀΐδης ὑπὸ χθονός·
15 οἱ δ' ἐν θαλάσῃ, λαίλαπι κλονεύμενοι,
καὶ κύμασιν πολλοῖσι πορφυρῆς ἁλὸς
θνήσκουσιν, εὖτ' ἂν μὴ δυνήσωνται ζῶειν·
οἱ δ' ἀγχόνην ἤψαντο δυστήνῳ μόρῳ,
καὶ τὰ γρετοι λείπουσιν ἡλίου φάος.
20 οὕτω κακῶν ἅπ' οὐδέν· ἀλλὰ μυρίαί
βροτοῖσι κῆρες ἀνεπίφραστοι δύαι
καὶ πῆματ' ἐστίν· εἰ δ' ἐμοὶ πιδοίατο,
οὐκ ἂν κακῶν ἐρῶμεν, οὐδ' ἐν ἄλγεσι
κακοῖς ἔχοντες θυμὸν αἰκίζοίμεθα.

1. 2. Haec ab Euripide, quod Seidlerus animadvertit de vers. dochm. p. 326, expressa sunt Orest. 1547:

*Τέλος ἔχει δαίμων βοροτοῖσι,
τέλος, ὅπα θέλει.*

Hesiodus Op. 671: *ἐν τοῖς γὰρ τέλος ἐστὶν ὁμῶς ἀγαθῶν τε κακῶν τε.* Solon in Elegia ad Musas v. 17: *ἀλλὰ Ζεὺς πάντων ἐφορᾷ τέλος.* Pindarus Nem. X, 29: *πᾶν δὲ τέλος ἐν τὴν ἔργων (ὦ Ζεῦ).* Proverb. Salom. XIX, 21. *Πολλοὶ λογισμοὶ ἐν καρδίᾳ ἀνδρός, ἡ δὲ βουλὴ τοῦ κυρίου εἰς τὸν αἰῶνα μένει.* Ecclesiastes III, 14. *Ἔγνων ὅτι πάντα, ὅσα ἐποίησεν ὁ Θεὸς αὐτὰ ἔσται εἰς τὸν αἰῶνα, ἐπ' αὐτῷ οὐκ ἔστι προσθεῖναι, καὶ ἀπ' αὐτοῦ οὐκ ἔστιν ἀφελεῖν.* βαρύκτυπος Hesiodeum est.

3. νόος δ' οὐκ ἐπ' ἀνθρώποισιν· ἀλλ' ἐφημέριοι δὴ βοροτοὶ ζώομεν αἰεὶ δὴ βοτὰ ζώομεν Gesn. qui ad vocem βοτὰ adscriptit: „Forte βοροτοί. Senarius sic constaret, αἰεὶ δὲ θνητοί. Pro duobus praecedentibus nunc sic legi posset: νόος δ' ἐπ' ἀνθρώποισιν οὐκ ἐφημέροις.“ Et sic edidit H. Steph. Sequentem versum ipse constituit: ἐστ', ἀλλ' ἐφημέριοι βοροτοὶ δὴ ζώομεν, omissis verbis οὐδὲν εἰδότες, a quibus ὅπως ἕκαστον ἐ. θ. pendet, si recte interpreteris. Stephanus autem sic vertit: *in diemque vivitur mortalibus, prout quidque numen singulis finiverit.* νόος δ' οὐκ ἐπ' ἀνθρώποισιν· ἀλλ' ἐφημέριοι δὴ βορωτοὶ ζώομεν ὅπως μένουσ' ἐλθεῖν (v. 8) Trincav. mediis omissis. ἤδη pro αἰεὶ δὴ A. B. et ζώομεν omittit B. „Grotius dedit: νοῦς δ' οὐκ ἐπ' ἀνθρώποισιν· ἀλλ' ἐφημέριοι Ἀεὶ βοροτοὶ δὴ ζῶμεν, probante Wytttenbachio ad Plutarch. S. N. V p. 25. Easdem lectiones tacite adoptat Brunckius in Gnomicis. Suspicio aliquid corruptelae subesse.“ Gaisford. νόος monosyllabon est, ut ο mutum est in γόων Iliad. VI, 500, ἐνέξουν ib. X, 573, βοῶν Hesiod. Theog. 983. Gaisfordius cum Grotio et Brunckio scripsit νοῦς, et praeferrent hoc omnes, qui ubicunque ambiguitas in metro nasci possit, etiam scriptura contrahendas esse syllabas praecipiant,

ut Boeckhius in Pindaro contra libros omnes Nem. III, 7 scripsit ἄθλον, quanquam Pindarum ἄεθλον dedisse persuasum habebat; sed his tum in Simonide etiam vocales ε̄α et ε̄ο contra libros et contra Jonismum ubique contrahendae erunt. ἐφημέριοι, ταλαοὶ βροτοί Aristoph. Av. 686. Pind. aliique.

5. ὅπως edd. ὅμως A. p. m. ἐκτελευτήσει Gesn. H. Steph. ἐκτελευτήσει A. B.

6. καπειθείη Gesn. καπιπειθείη A. B. N. Gesnerus vertit *bona fiducia*, ut καπιπειθείη ante oculos habuisse et καπειθείη typographi sphalma esse videatur. H. Stephanus tacite emendavit ἐλπίς δὲ πάντας κάλλεσιν θείῃ τρέφει, *divina blandis interim spes somniis fovet* cet. „ἐπιπειθείη, *fiducia*, vox est, qua lexica augeri possunt.“ Brunck. Ge-
nuinam autem formam non dubito fuisse ἐπιπειθείη, ut ap. Archilochum fr. 1 (Athen. I p. 8 b) ἀναιδίη, fr. 36 ἀελπιτή, ap. Anacr. fr. 8 ed. Th. Bergk Ἀμαλθίη, ap. Theognidem 368 (118) εὐλαβίη, 29. 32 (291. 648) ἀναιδίη (ita enim ex Codd. C et O corrigendum est, cf. Elmsl. ad Eurip. Med. 648.) De Atticis praeter Valcken. ad Phoen. 1475 aliosque Tragicorum Commentatores v. Passovius *Ueber Griech. Wörterbücher* 1812 p. 15 et Goettling. ad Aristot. Oecon. p. 72. Libri in formis εῖη et ἰη, ἰα fere ubique variant. Sic ap. Hesiod. Op. 313. 687 in ἀεργίη, ἀῖδοίησι (326. 361 ἀναιδείη), ap. Aeschyl. Pers. 240, ubi Blomfieldius recte adoptat ἀνδροπληθία, ap. Aristoph. Av. 1607 Dindorf. μισητία et μισητεία. Sic δνηπαθείη et δνηπαθία scibitur v. ad Hesych. v. δνῆ. Quoties ὑδρεία et ὑδρία, quae diversi generis sunt, confusa fuerint Schaeferus observat ad Schol. Apollon. Rhod. p. 101.

9. οὐ δοκέει Gesn. δοκεῖ H. Steph. Brunckius, qui in codice quoque sic scr. esse dicit, Gaisfordii silentio redargui videtur.

10. φίλος, libri. Gesnerus in margine conjicit φίλον et vertit: *novum autem annum nullus non hominum sperat divitiis bonisque plenum et charum*, idque receptum ab H. Steph. Brunckio aliisque non repudiari oportebat in nova Stobaei

editione, quum φίλος nullo modo ferri possit, φίλον aptissimum sit ad contextum verborum. Non intellexit poetam Schneiderus in Lex. Gr. qui νέωτα accipit pro εἰς νέωτα, Aeolice, ut ait, pro νέωσε, νέωτε, ut ἐτέρωσε, ἐτέρωτε, ἐτέρωτα Apoll. Dysc. Excerpt. p. 434. Sic enim sensus foret, nemo non sperat in novum annum venturum esse amicum, φίλον autem (ita enim scribit etiam Schneiderus) πλούτω τε κάγαθοῖσιν, quod non est Graecum. Et tamen Passovius quoque in Lex. ait: νέωνα für den Accus. eines verloren gegangnen Subst. zu halten ist gar kein Grund, da Praepositionen oft genug mit Adv. verbunden werden.“

13. βροτῶν θνητῶν A. ἀέρι Trincav. 15. ἐνὶ A.

17. Gesn. ubi non amplius vivere possunt. H. Steph. quos vita curis tristis exercet malis. Grotius quum terminavit Parca vivendi ambitum. Recte Gesn. Supplendum autem est: eoque coacti navigationi se committentes mercaturam faciunt. Hesiodus Op. 336 de patre suo: πλωΐζεσκ' ἐν νηυσί, βίον κεχρημένος ἐσθλοῦ (quae antiquitus cohaeserunt cum v. 665 ss.) 688, χρήματα γὰρ ψυχὴ πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσιν. Δεινὸν δ' ἐστὶ θανεῖν κατὰ κύμασιν κ.τ.λ. ζῶειν libri et cum Gesnero H. Steph. ζάειν Grot. ζόειν scribit Porsonus ad Eurip. Hecub. 1090 ed. 5, ut apud Archilochum (fr. 35) τοῦ ζοοῦ διώκομεν, et v. sequ. οἱ ζοοί, quod mirum est Gaisfordium et hic et in Archilochi fragmento suae editionis 19 imitari, qui ne φίλος quidem, manifesto falsum, corrigere audeat. Et in Simonide quidem et Archilocho emendatio excusationem habet propter Herodoteam formam ζόη, quamvis Herodotus non ζόειν, sed ζῶειν scribit, non ζόον, sed ζῶον, non ζοός, sed ζωός. Porsonus autem, quod ne in Euripide quidem aliisque poetis primam in ζωῆς corripere concedit, sed ubique ζόης substituit, et Elmslejus, qui propter illam correptionem formam vulgarem Atticis omnino abjudicandam suspicatur, nimis severe agunt. Apud Pindarum Nem. IX, 14 in πατρώων (cf. Boeckh. de metr. Pind. p. 289) et Euripidem

Med. 420 (cf. Hermann. in censura Elmsleji ad h. v. idem-que ad Eurip. Suppl. 1130 Bacch. 1362) in *παπρῶος* ω corripitur, itemque in *κολῶει* in Antimachi hexametro, quem emendavit Buttmannus Lexilog. I, 160, fr. 27 ed. Schellenberg. ὥς ῥα τότ' Ἀργείων κολῶει στρατός.

18. ἦψαντο B. Bruck. Ad historiam morum hic locus est memoria dignus. Nam si inter heroicam aetatem, Ajacis et Euadnes magnanima facinora, et veram historiam vitaeque miseras probe distinguimus, scriptor hic est omnium antiquissimus, qui τῆς ἀντοχειρίας mentionem faciat, cum *Lycambeus sanguis* fabula sit an res vera ad liquidum perduci nequeat. Tropice tamen verbo ἀπάγχεσθαι Archilochus quoque utitur ap. Arist. Pol. VII, 7: οὐ (σὺ) γὰρ δὴ παρὰ φίλων ἀπάγχεο. Ceterum ἀγχόνη est *informe letum*. Virg. Aen. XII, 603, ubi v. Cerda. Eurip. Helen. 299.

19. ἦ ἀντάγρετοι A. 20. κακὸν Trincav. 21. δύο A. „κἀνεπίφραστοι δύαι. „Haec citat Suidas v. ἀνεπίφραστοι. „Barker. in Diario Class. T. XIV p. 286. Fallitur. Morellus in Lex. prosod. quem sequitur, Suidam cum Stobaeo confudit.

23. οὐδ' ἐπάλγεσι Trinc. „ἐρῶμεν optativus est. Perperam in impressis ἐρῶμεν sine ι subscripto, et αἰκίζόμεθα (Gesn.) vel αἰκιζώμεθα (Grot.) Bene in Cod. αἰκιζοίμεθα (Trinc.) ἔχοντες neutraliter hic adhibitum pro ὄντες. Bruck. H. Steph. emendavit ἐρῶμεν et αἰκιζοίμεθα. Gaisfordius autem ἐρῶμεν et ipse emendate edidit; φίλος intactum reliquit, quo sententia pervertitur. 24. κακῶς conjicit Seidlerus l. l.

II.

Stob. Florileg. CXXIV (CXXIII), 5. Σιμωνίδων· (sic A. Trincav.)

Τοῦ μὲν Ξανόντος οὐκ ἂν ἐνδυμοίμεθα,

εἴ τι φρονοῖμεν, πλεῖον ἡμέρης μῖα.

Similiter praecipit Archilochus in Elegia de civibus interque eos sororis marito naufragio peremtis ap. Stob. CXXIV, 30 et Plutarchum de aud. poet. c. 12 (fr. 55 et 60 Liebel.) Stob. ἡμέρας; scripsi ἡμέρης ut VIII, 28. 63. 81. 99, ἡμέρην I, 7.

III (4.)

Stob. ib. CXXI, 1. Grotius e MS. dedit CXXII p. 495. Σιμωνίδου· (sic A. deest Trinc.)

Πολλὸς γὰρ ἡμῖν ἐστὶ τεθνάναι χρόνος,
ζῶμεν δ' ἀριθμῶ παῦρα [καὶ] κακῶς ἔτεα.

Valckenarius haec annotat. „Duo jambi possunt ex istis Grotii facile efformari: πολλὸς γὰρ ἡμῖν εἰς τὸ (Grot. εἰς) τεθνάναι χρόνος· Ζῶμεν δ' ἀριθμῶ παῦρα μοχθηρῶς ἔτη. Forte alterius locus est ex hoc Simonidis expressus, quem habet mox Stobaeus:

Βιοτῆς μὲν γὰρ
χρόνος ἔστι βραχύς - κρυφθεῖς δ' ὑπὸ γῆς
κεῖται θνητὸς τὸν ἅπαντα χρόνον.“

Haec Valckenarius, de metro, quidem recte, quod de lyrico Simonide non sinit cogitare. At quomodo ex anapaestis, qui fortasse ipsi a tragico ex Simonide Ceo expressi sunt, jamborum diversa sententia prodire potuerit, non video. Ante κακῶς f. excidit καί. Friedemannus apud Spitznerum de versu heroico p. 328 versus Alcaici initium sibi visus est agnoscere. Ceterum quod Stobaeus XCVIII (XCVI), 59 refert Simonidis Cei dictum (fr. 183): Σιμωνίδης ἐρωτηθεὶς πόσον χρόνον βιώη, χρόνον, εἶπεν, ὀλίγον, ἔτη δὲ πολλά, a nostro diversum est, et convenit cum alia illius sententia ap. Plutarchum Consol. Apollon. p. 111 c (fr. 155): τὰ χίλια καὶ τὰ μυρία, κατὰ Σιμωνίδην, ἔτη στιγμή τις ἐστὶν ἀόριστος, μᾶλλον δὲ μὲν τι βραχύτατον στιγμής.

IV.

Stob. ib. CV (CIII), 7. Σιμωνίδου· (sic A. Trincav.)

Πάμπαν δ' ἄμωμος οὔτις, οὐδ' ἀκήριος.

IV*.

Stob. ib. CXX (CXIX), 9:

Εὐθυμος ὦν ἔρεσσε τὴν ἐπ' αἶδος
ἀταρπὸν ἔρπων· οὐ γάρ ἐστι δύσβατος,

οὐδὲ σκαληνός, οὐδ' ἐνίπλεως πλάνης,
 ἰδεῖα δὴ μάλιστα καὶ κατακλινῆς
 ἅπασα, κῆκ μεμυκότων ὀδεύεται.

Simonidi hos versus reddere non dubitavi, quamvis lemma est *Λεωνίδου* in Trincav. (ut VII, 46, ubi Leonidae Spartani dictum affertur), male *Λεωνίδα* formatum in Cod. A, et *Λεωνίδης* etiam a Photio Cod. 167 p. 115 Bekk. in indice poetarum a Stobaeo excerptorum scribitur. Primum autem non novimus hujus nominis poetam praeter Leonidam Tarentinum et alium pessimum epigrammatarium, neque veri est simile, poetam egregium, qualis fuit qui hos versus scripsit, a Stobaeo excerptum, prorsus ignotum latere; tum ἐνίπλεως, ut ap. Archil. fr. 34 καρδίης πλέως, ap. Herodotum IV, 31 ἀνάπλεως, Jonica forma est ejusmodi, quae Jonicum poetam prodat. V. 3. „Οὐδενός πλέως πλάνης Gesn. οὐδενὲ πλεοσπλάνης Voss. Arsen. οὐδενὶ πλέον A. οὐδ' ἐνίπλεως B. ἐνίπλειος legitur aliquoties apud Homerum Od. XIV, 113. XVII, 300. XIX, 580. XXI, 78.“ Gaisford. V. 5. κῆκ μεμυκότων Gesn. qui recte vertit: ac vel a caecis conficitur. κῆκμεμυκότων A. In comparatione mortis cum via similiter ludit Aristophanes Ran. 117 — 126. Initium autem εὐθυμος ὦν ἔρεσσε (nisi fortasse fuit ὦν, ut VIII, 45, Jonice pro οὐν) in memoriam revocat nomen ΕΥΘΥΜΟΣ in vase picto, quod ad Croesi in rogo sedentis mortemque pia et tranquilla mente opperientis εὐθυμίαν retuli in Mus. Rhen. Vol. II p. 503.

V. (6.)

Stob. Ecl. phys. et ethic. II, 1, 10. Σιμωνίδου in marg. Codd. V. A. E.

[καὶ] ῥεῖα θεοὶ κλέπτουσιν ἀνθρώπων νόον.
 Θεοὶ una syllaba legitur, ut VIII, 1. 7. 104. Hom. Jk. I, 18. Archil. fr. 2. 28. Solon. Eleg. IV, 3 ap. Theognidem, Pindarum aliosque: v. Syllog. nostra Epigr. Graec. p. 182.

Porson. ad Eurip. Or. 134. Buttmann. Gramm. Vol. I p. 111. Hesiodus Theogon. 612 :

ὥς οὐκ ἔστι Διὸς κλέψαι νόον οὐδὲ παρελθεῖν.

VI. (146.)

Plutarch. de profect. in virt. 14. Οἷός τ' ἔστι κατὰ τὸν Σιμωνίδην

ἄθλος ἵππῳ πῶλος ὥς ἅμα τρέχειν,
τῷ ἀγαθῷ μονονουχὶ συμφῦναι γλιχόμενος. Idem in fragmento (XXXIV, 2) ap. Stob. Floril. CXV (CXIV), 18. Νέοις δὲ ζηλωτέον τοὺς γέροντας κατὰ Σιμωνίδην ἄθλος ἵππῳ πῶλος ὥς ἅμα τρέχειν. Eodem denique versu bis utitur poeta non nominato, de tuenda sanit 22 et de virt. mor. 7.

VII. (224.)

Clem. Alex. Strom. VI, 2, 2 p. 264 Sylb. Ἡσιόδου δὲ ("Erg. 700) εἰπόντος·

Οὐ μὲν γάρ τι γυναικὸς ἀνὴρ ληΐζειτ' ἄμεινον
τῆς ἀγαθῆς· τῆς δ' αὖτε κακῆς οὐ ῥίγιον ἄλλο·

Σιμωνίδης εἶπεν·

Γυναικὸς οὐδὲν χρῆμ' ἀνὴρ ληΐζεται
ἐσθλῆς ἄμεινον, οὐδὲ ῥίγιον κακῆς.

MS. Par. Γυναικὸς δ' οὐδέν. Eusebius Praep. evang. X, 2 p. 466 ex Porphyrio, περὶ τοῦ κλέπτας εἶναι τοὺς Ἕλληνας, ἀπὸ τοῦ ἁ τῆς φιλολογίας (φιλολογικῆς) ἀφροάσεως, eadem afferens, ταύτην αἰτ, διάνοιαν Σιμωνίδης ἐν ἐνδεκάτῳ μετενήνεγκε λαβὰν οὕτως. Pro ἐν ἐνδεκάτῳ scribe ἐν πρώτῳ, quae confusio ex numeri nota orta est, cum ἐν τῷια male distingueretur ἐν τῷ ἰά, pro ἐν τῷ ἁ. Eundem errorem pluribus locis commissum ostendit Valckenarius ad Schol. Eurip. Phoen. 1123 p. 734, quibus praeter nostrum locum accedit Athen. XV p. 682 e, ubi ἐν τῷ ἁ (Cypriorum carminum) pro ἐν τῷ ἐνδεκάτῳ certissime scribendum est, et fortasse etiam ap. Steph. B. v. Παλική, Θεόφιλος ἐν ἐνδεκάτῳ πέριγ-γῆσεως Σικελίας. Sophocles Phaedr. fr. 5:

Οὐτω γυναικὸς οὐδὲν ἂν μεῖζον κακὸν
κακῆς ἀνὴρ κτήσταιτ' ἂν, οὐδὲ σῶφρονος
κρείσσον· παθὼν δ' ἕκαστος ὦν τύχῃ λέγει.

Euripides Melanipp. fr. 14 (7.)

Τῆς μὲν κακῆς κακίον οὐδὲν γίγνεται
γυναικός, ἐσθλῆς δ' οὐδὲν εἰς ὑπερβολὴν
πέφνκ' ἄμεινον, διαφέρουσι δ' αἱ φύσεις.

Proverb. Salomon. XII, 4. Γυνὴ ἀνδρεία στέφανος τῷ ἀν-
δρὶ αὐτῆς, ὥσπερ δὲ ἐν ξύλῳ σκώληξ, οὕτως ἄνδρα ἀπόλ-
λυσι γυνὴ κακοποιός. Cf. XVIII, 22.

VIII. (250.)

Stob. Florileg. LXXIII (LXXI), 61. Σιμωνίδου· (Sic
A. Trincav.)

Χωρὶς γυναικὸς θεὸς ἐποίησεν νόον
ταπρῶτα, τὴν μὲν ἐξ ὑδὸς τανύτριχος,
τῇ πάντ' ἂν οἶκον βορβόρῳ πεφρυμένα
ἄκοσμα κεῖται, καὶ κυλινθεῖται χαμαί·
5 αὕτη δ' ἄλουτος ἀπλύτοις τ' ἐν εἵμασιν
ἐν κοπρίῃσιν ἡμένη πιαίνεται.

Τὴν δ' ἐξ ἀλιτρῆς θεὸς ἔθηκεν ἁλώπεκος
γυναῖκα πάντων ἵδριν, οὐδέ μιν κακῶν
λέληθεν οὐδέν, οὐδὲ τῶν ἀμεινόνων.
10 τὸ μὲν γὰρ αὐτῶν εἶπε πολλάκις κακόν,
τὸ δ' ἐσθλόν· ὀργὴν δ' ἄλλοτ' ἄλλοίην ἔχει.

Τὴν δ' ἐκ κυνὸς λιτοργόν, αὐτομήτορα,
ἣ πάντ' ἀκοῦσαι, πάντα δ' εἰδέναι θέλει·
πάντῃ δὲ παπταίνουσα καὶ πλανωμένη
15 λέληκεν, ἣν καὶ μηδέν' ἀνθρώπων ὄρεα.
παύσειε δ' ἂν μιν οὗτ' ἀπειλήσας ἀνὴρ,
οὐδ' εἰ χολωθεῖς ἐξαράξειεν λίθῳ

ὀδόντας, οὐδ' ἂν μελίχως μυθεύμενος,
οὐδ' εἰ παρὰ ξείνοισιν ἡμένη τύχοι·
20 ἀλλ' ἐμπεδῶς ἀπρηκτον αὐονὴν ἔχει.

Τὴν δὲ πλάσαντες γῆϊνῃν Ὀλύμπιοι,
ἔδωκαν ἀνδρὶ πηρόν· οὔτε γὰρ ἁκόν,
οὔτ' ἐσθλὸν οὐδὲν οἶδε ποιαύτη γυνή·
ἔργων δὲ μούνον ἐσθίειν ἐπίσταται·
25 κούτ', ἂν κακὸν χεიმῶνα ποιήσῃ θεός,
ρίγῳσα δίφρον ἄσπον ἔλκεται πυρός.

Τὴν δ' ἐκ θαλάσσης, ἡδύ, ἐν φρεσὶν νόει.
τὴν μὲν γελᾷ τε καὶ γέγηθεν ἡμέρην,
ἐπαινέσει μιν ξεῖνος ἐν δόμοις ἰδών·
30 “οὐκ ἔστιν ἄλλη τῆσδε λωΐων γυνή
,,ἐν πᾶσιν ἀνθρώποισιν, οὐδὲ καλλίων·
τὴν δ' οὐκ ἀνεκτός, οὐδ' ἐν ὀφθαλμοῖς ἰδεῖν,
οὔτ' ἄσπον ἐλθεῖν, ἀλλὰ μαίνεται τότε
ἄπλητον, ὥσπερ ἀμφὶ τέκνοισιν κύων.
35 ἀμείλιχος δὲ πᾶσι κάποδυμῆ
ἐχθροῖσιν ἴσα καὶ φίλοισι γίγνεται.
ὥσπερ θάλασσα πολλάκις μὲν ἀτρεμῆς
ἔστηκε ἀπῆμων, χάρμα ναύτησιν μέγα,
θέρεος ἐν ὥρῃ· πολλάκις δὲ μαίνεται
40 βαρυκτύποισι κύμασιν φορευμένη.
ταύτη μάλιστ' ἔοικε τοιαύτη γυνή
ὀργὴν· φυχὴν δὲ πόντος ἀλλοίην ἔχει.

Τὴν δ' ἐκ σποδιῆς τε καὶ παλιντριβέος ὄνου,
ἢ σύν τ' ἀνάγκῃ σύν τ' ἐνιπῆσιν μόγῃς
45 ἔρεξεν ὧν ἅπαντα καὶ πονήσατο

ἄρεστά· τόφρα δ' ἐσθίει μὲν ἐν मुखῷ
 προνὸξ προῆμαρ· ἐσθίει δ' ἐπ' ἐσχάρῃ.
 ὁμῶς δὲ καὶ πρὸς ἔργον ἀφροδίσιον
 ἐλθόνθ' ἐταῖρον ὄντινον ἐδέξατο.

50 Τὴν δ' ἐκ γαλῆς δύστηνον, οἰζυρὸν γένος.
 κείνη γὰρ οὔτι καλόν, οὐδ' ἐπίμερον
 πρόσσεστιν, οὐδὲ τερπνόν, οὐδ' ἐράσμιον·
 εὐνῆς δ' ἀδηνῆς ἐστιν ἀφροδισίης.
 τὸν δ' ἄνδρα τὸν παρόντα ναυσίῃ διδοῖ,
 55 κλέπτουσα δ' ἔρδει πολλὰ γείτονας κακά,
 ἄδυστα δ' ἱρὰ πολλάκις κατεσθίει.

Τὴν δ' ἵππος ἄβρῃ χαιτέεσσ' ἐγείνατο,
 ἢ δούλι' ἔργα καὶ δύην περιτρέπει·
 κούτ' ἂν μύλης ψάύσειεν, οὔτε κοσκίνου
 60 ὄναρ εἶδεν, οὔτε κόπρον ἐξ οἴκου βάλοι·
 οὔτε πρὸς ἵπνὸν ἀσβόλην ἀλευμένη
 ἵζοιτ'. ἀνάγκῃ δ' ἄνδρα πειεῖται φίλον·
 λοῦται δὲ πάσης ἡμέρης ἄπο ρύπον
 δῖς, ἄλλοτε τρίς, καὶ μύροις ἀλείφεται·
 65 αἰὲ δὲ χαίτην ἐκτενισμένην φορεῖ,
 βαθεῖαν, ἀνδέμοισιν ἐσκιασμένην.
 καλὸν μὲν οὖν θέημα τοιαύτη γυνή
 ἄλλοισι· τῷ δ' ἔχοντι γίγνεται κακόν,
 ἣν μή τις ἢ τύραννος, ἢ σκηπτοῦχος ἢ,
 70 ὅστις τοιούτοις θυμὸν ἀγλαΐζεται.

Τὴν δ' ἐκ πιθήκου· τοῦτο δὴ διακριδὸν
 Ζεὺς ἀνδράσιν μέγιστον ὤπασεν κακόν.
 αἰσχιστα μὲν πρόσωπα· τοιαύτη γυνή

εἶσιν δι' ἄστεος πᾶσιν ἀνθρώποις γέλως.
 75 ἐπ' αὐχένα βραχεῖα κινεῖται μόγις,
 ἄπυγος, αὐτόκωλος· ἃ τάλας ἀνὴρ,
 ὅστις κακὸν τοιοῦτον ἀγκαλίζεται.
 δῆνεα δὲ πάντα καὶ τρόπους ἐπίσταται,
 ὥσπερ πίδακος, οὐδέ οἱ γέλως μέλει.
 80 οὐδ' ἄν τιν' εὖ ἔρξειεν, ἀλλὰ τοῦδ' ὄρα,
 καὶ τοῦτο πᾶσαν ἡμέρην βουλευέται,
 ὅπως τί χ' ὥς μέγιστον ἔρξειεν κακόν.

Τὴν δ' ἐκ μελίσσης· τὴν τις εὐτυχεῖ λαβών·
 κείνη γὰρ οἷη μῶμος οὐ προσιζάνει.
 85 θάλλει δ' ὑπ' αὐτῆς ἀπαέξεται βίος,
 φίλη δὲ σὺν φιλεῦντι γηράσκει πόσει,
 τεκοῦσα καλὸν κούνομάκλυτον γένος.
 ἀριπρεπῆς μὲν ἐν γυναιξὶ γίνεται
 πάσῃσι· θείη δ' ἀμφιδέδρομεν χάρις.
 90 οὐδ' ἐν γυναιξὶν ἥδεται καθημένη,
 ὅκου λέγουσιν ἀφροδισίους λόγους.
 τοίας γυναικας ἀνδράσιν χαρίζεται
 Ζεὺς τὰς ἀρίστας καὶ πολυφραδεστάτας.

Τὰ δ' ἄλλα φῦλα ταῦτα μηχανῇ Διὸς
 95 ἔστιν τε πάντα καὶ παρ' ἀνδράσιν μένει.
 Ζεὺς γὰρ μέγιστον τοῦτ' ἐποίησεν κακόν,
 γυναικας, ἣν τι καὶ δοκῶσιν ὠφελεῖν,
 ἔχοντί τῳ μάλιστα γίνεται κακόν.
 οὐ γάρ κοτ' εὐφρων ἡμέρην διέρχεται
 100 ἅπασαν, ὅστις σὺν γυναικὶ πέλεται,
 οὐδ' αἰψα λιμὸν οἰκίης ἀπώσεται,

- ἐχθρὸν συνοικητῆρα, δυσμενέα θεόν.
 ἀνὴρ δ' ὅτ' ἂν μάλιστα θυμηδεῖν δοκῇ
 κατ' οἶκον, ἢ θεοῦ μοῖραν, ἢ ἀνδρῶπου χάριν,
 105 εὐροῦσα μῶμον ἐς μάχην κορύσσεται.
 ὅκου γυνή γάρ ἐστιν, οὐδ' ἐς οἰκίην
 ξεῖνον μολόντα προσφρόνως δεχοίατο.
 ἥτις δέ τοι μάλιστα σωφρονεῖν δοκεῖ,
 αὕτη μέγιστα τυγχάνει λωβωμένη,
 110 κεχηνότος γὰρ ἀνδρός. οἱ δὲ γείτονες
 χαίρουσ' ὀρῶντες καὶ τὸν ὥς ἀμαρτάνει.
 τὴν ἣν δ' ἕκαστος αἰνέσει μεμνημένος
 γυναικα, τὴν δὲ τοῦτέρου μωμήσεται.
 ἴσῃν δ' ἔχοντες μοῖραν οὐ γιγνώσκομεν.
 115 Ζεὺς γὰρ μέγιστον τοῦτ' ἐποίησεν κακόν,
 καὶ δεσμὸν ἀμφέθηκεν ἄρρηκτον πέδιλ,
 ἐξ οὗ θετοὺς μὲν Ἀΐδης ἐδέξατο,
 γυναικὸς εἴνεκ' ἀμφιδηριωμένους.

Una cum his jambis Stobacus Phocylidis profert hexametros :

Καὶ τότε Φωκυλίδεω· τετόρων ἀπὸ τῶνδε γέγοντο
 φυλα γυναικείων, ἥ μὲν κυνὸς, ἥ δὲ μελίσσης,
 ἥ δὲ συὸς βλοσυρῆς, ἥ δ' ἵππου χαιτηέσσης
 εὐφορος ἡδὲ ταχεῖα, περιδρομος, εἶδος ἀρίστη·
 ἥ δὲ συὸς βλοσυρῆς, οὗτ' ἄρ' κακὴ, οὕτε μὲν ἐσθλή·
 ἥ δὲ κυνὸς, χαλεπὴ τε καὶ ἄγριος· ἥ δὲ μελίσσης,
 οἰκονομος τ' ἀγαθὴ καὶ ἐπίσταται ἐργάζεσθαι·
 ἥς εὖχου, φίλ' ἐταῖρε, λαχεῖν γάμου ἡμερόεντος.

Fabula fuit popularis, ut videtur, et fortasse ultimae antiquitatis, quam a Simonide inventam esse, idcirco, quia apud antiquiorem scriptorem illius non fit mentio, quae vulgaris est argumentandi ratio, non est temere statuendum. Inter

eos, qui eundem illam excogitasse non dubitaverunt, qui narravit et excoluit, Mellmannus est in Commentatione de causis et auctoribus narrationum de mutatis formis 1786 p. 61. 66. Jacobsius in annotatione ad Phocylidem (Anthol. Gr. T. VI p. 195) *ἐννοίαν* ductam conjicit ex nobilissimo loco Hesiodi in Theogonia 590 ss. qui est de origine mulierum ex Pandora. Quod quamvis non apparet, est tamen in Pandora descriptione aliquid, quod ad illam fabulam, utpote antiquam et in vulgus notam, spectare videatur. Etenim Minerva diademate aureo Pandoram ornat, in quo multa animalia et terrestria et marina a Vulcano (arte nimirum *ἐμπασιτικῇ*) efficta sunt (581):

*Τῇ δ' ἐνὶ δαίδαλα πολλὰ τετεύχατο, θαῦμα ἰδέσθαι,
κνώδαλ', ὅσ' ἥπειρος πολλὰ τρέφει ἥδ' ἑ Θάλασσα.
τῶν ὅγε πόλλ' ἐνέθηκε, χάρις δ' ἀπελάμπετο πολλή,
θαυμάσια, ζωῶσιν εἰκότα φωνήεσσιν.*

Consilio haec addita esse, propter constantem veterum, quem in ejusmodi ornamentis sequi solent, morem symbolicum, credere licet, neque video, quid in muliebri sexu, cujus imago est Pandora, animalia significare possint, nisi varia ingenia et qualitates diversas. In Odyssea (XI, 609) in Herculis loro ensis apte ad ipsius personam expressi sunt:

*ἄρκτοι τ' ἀγρότεροί τε σῖες χαροποί τε λέοντες,
ὑσμῖναι τε μάχαι τε φόνοι τ' ἀνδροκτασίαι τε,*

et ita quidem ut ursi et apri leonesque pugnae caedisque imaginem quandam repraesentent, quam etiam in vetustissimis et maxime rudibus vasorum picturis heroum certaminibus additam saepe videmus. In Junonis autem corona Polyctetus Gratias atque Horas finxit (Pausan. II, 17, 4), cum illius deae natura et potestate arcissime conjunctas. Duacres sunt in fabula Simonidea, unde vel rudioris antiquitatis vel populare sive ad captum populi accomodatum, non cultioris poetae commentum esse apparet. Alterum quod ingeniorum diversitas ex ortu diverso ducitur, ut poetae nascenti-

tur ex Apolline vel Musa, reges ex Jove, mens ex capite Jovis, fabrorum fabrilium, τῶν χειροτέχνων, primarium par ex manibus Aethaliae matris; *) alterum quod ad varios humanos affectus explicandos animalia adhibentur, quibus Prometheus

ἔδωχ' ἐκάστῳ κατὰ γένος μίαν φύσιν.

Animalium enim indolem, naturae habitum moresque quanto studio antiquissimis temporibus populus Graccus examinaverit, clare patet ex fabula Aesopia inde ab Hesiodi et Archilochi aetate florente et ex innumeris comparationibus proverbialibus, quarum etiam jamborum libri pleni fuisse videntur. Atque haec naturae animalium contemplatio etiam fabulis ab Hesiodo et Homero memoratis de Pandionide in hirundinem, de Pandarei filia in Iusciniam mutata originem dedit. Interdum quidem, sed modeste, etiam ex-culta ars et perfecta redit ad ejusmodi lusus, qualis est is, quem Simonides populariter extendit. Sic summus Anglorum poeta in Tempestate (III, 1) ait:

But you, o you

So perfect and so peerles are created

Of every creature's best.

*) Fabulam non antea notam ex vasculi pictura explicui in Annalibus Instituti archaeologici Vol. II p. 245—57, addam autem data occasione emendationem nominis Palicorum matris et apud Stephanum Byzantinum v. Παλιζή et ap. Macrobi. Sat. V, 19 corrupti. Apud Stephanum enim; οὗς (Παλικούς) Αἰσχύλος ἐν Αἴτναις γεγελογοῦ Αἰὸς καὶ Θαλείας τῆς Ἡφαίστου, scribendum est καὶ Αἰθάλειας vel Αἰθαλίας, itemque ap. Macrobiū *Thalia* mutanda iu *Aethalia*. Hoc enim nomen et Vulcani filiae et Palicorum matri convenit, a quibus utrisque aliena est Thalia; hoc verum esse indicat etiam simile, quod alii substituerunt, Aetnae. Silenus (in Sicilicis) apud Steph. B. I. c. Servius ad Aen. IX, 584 Ang. Maji Mythographus primus fab. 190, secundus fab. 45, Schol. ad Stat. Theb. XII, 156. Αἰθαλία vel Αἰθάλια Lemnus dicta ἴσως ἐκ τῶν ἀνατιδομένων τοῦ Ἡφαίστου κρατήρων. Steph. B. v. Αἰθάλη. Silva Thalia, si haec vera est scriptura, apud Calpurnium certe non ad Vulcani filiam referri debet, neque satis facit Wesselingii explicatio Nympham modo Thalam, modo Aetnam propterea appellari quod mons θάλλει καὶ αἰθεται. Nam virent plerique montes omnes, Aetnae autem proprium est τὸ αἰθεῖν.

Similis nostrae est fabula apud Horatium Od. I, 16, 9:

Fertur Prometheus addere principi
limo coactus particulam undique
desectam, et insani leonis

vim stomacho adposuisse nostro.

Quae verba explanatione indigent. Bentlejus haec annotat: „*Offendit Julium Scaligerum illud coactus: neque enim, ait, Prometheus coactus fuit, aut coactus fecit. Hoc unde compertum Scaligero esse potuit, equidem nescio: cum nullus, opinor, nunc extet praeter Nostrum, qui hanc fabulam tangat. Quamquam fatendum sane est, non valde verisimile esse, ejusmodi fabulam a quoquam excogitatam, qua Prometheus coactus hoc fecerit. Ipse enim consulto hominem formasse dicitur, non alterius jussu et imperio.*“ Quare coactam particulam — desectam scribendum proponit, quod non ineleganter solum dictum, sed rei contrarium est. Nam particulae ex singulis animalibus desectae, cum singulis hominibus dispertiendae sint, non possunt dici coactae, collectae. Sponte sua sane finxerit hominem Prometheus: quis autem unquam dixit, quomodocunque vellet eum novum genus formare potuisse, nihil voluntati ejus obstitisse? Claudianus de IV. cons. Honorii 252 Prometheum ait menti divinac, cum non aliter possent mortalia fingi, adjunxisse geminas, quae cum corpore lapsae intereant, illa sola manente. Alio modo coactus agit Japeti filius in figmento Protagorae ap. Platonem p. 320. Ibi enim cum Epimetheo manus distribuendi animalibus facultates et ornatum concessisset atque is reliquis jam omnia dispertivisset, hominem solum nudum atque inermem reliquisset, ipse autem inops consilii esset (ἀπορίᾳ ἐχόμενος, quocum etiam Gesnerus Horatianum coactus contulit), qualem huic salutem inveniret, ignem surripuit et cum igne artes ad vitam sustentandam necessarias, quas hominum generi intulit. Diversa est fabula Horatiana; Prometheus ex omnibus animalibus desectas particulas, affectus,

vires, ingenia homini insinuat, quod cum coactus faciat, omnia praerepta et animalibus tributa fuisse videntur. In toto autem harum fabularum ambitu nemo est, a quo hoc factum esse putari possit, quam Epimetheus, in quem praeterea cadit praepropere agere, ut est in hoc opere actum. Prior fabula mentem comparat cum vestimentis, armis, victus parandi solertia animalibus a natura datis atque insitis; alterius argumentum est humanae naturae cum animalibus cognatio, quatenus diversa singulorum plerorumque animalium ingenia in uno homine societatem coeunt. *) Parum novetur lyricam poesin antiquam, qui Horatium rem ejusmodi a se confictam tribus verbis obscure et quasi furtive intexuisse dixerit; immo etiamsi non additum esset *fertur*, neque *coactus* per se intelligi non posset, tamen non erat dubium, poetam respicere fabulam Graecorum ingenio nobilitatam. Ab Aeschylo illa aliena est; potest in comoedia vetere exornata fuisse. **) Alii ad naturam hominis explicandam commentum sunt, fere ut Pandarei filibus in fabula ab Homero narrata deae omnes bona quaeque sua impertiunt, *deos singula sua homini tribuisse*, quod ex Democriti Physiologumenon libris sumtum Tiberianus in Prometheo narraverat, teste Fulgentio III, 7. In Prometheo autem quo minus Tiberianus etiam referret, quae ad ipsum Prometheus non pertinerent proxime, nihil quidem impediebat: sed suspicamur tamen, id ipsum, quod ex illa scriptione memoratum legimus, cum ad generis humani primordia spectet, et cum homini praeter divina bona etiam alia insint, quae cum animalibus communia habere videtur, cum fabula de Prometheo conjunctum fuisse, et quidem ita, ut Prometheus inter atque deos pacto convenerit, ut dii singula sua homini tribuerent, Prometheus ex animalibus decerpta singulis donis

*) Vet. Schol. *Timorem a lepore posuit, a vulpe astutiam, a lupi rapacitatem, ab equo velocitatem, a columbu libidinem, et ex reliquis reliqua, ac per hoc intelligitur nihil gravius esse homine.*

**) De Prometheo hominum fictore v. de Trilog. Aesch. p. 13.

coelestibus admisceret. Et apud Platonem quoque dii ipsi mortalium genera in terrae visceribus ex igni terraque effiungunt, quae Prometheo et fratri ejus mandant ut sua cuique distribuerent ad vitam necessaria: Protagoram Platonici autem apprime decet praeceptoris Democriti mythum allegoricum imitari atque variare. Haec si recte sumus argumentati, simul alia inventa est, et fortasse alteri praeferenda verbi *coactus* interpretatio; et haud scio an *addere limo principi* optime congruat illi narrationi, in qua animalia creantur a diis, excoluntur vel absolvuntur a Prometheo. Simonidis fabulam, ad quam tandem aliquando revertor, quamvis contraria sententia, respicit sive Anacreon, qui, cum jambos ipse scripserit, Simonideos profecto cognitos habuit, sive Anacreonticus poeta in hac oda:

Φύσις κέρατα ταύροις
 ὀπλὰς δ' ἔδωκεν ἵπποις,
 ποδωκίην λαγωοῖς,
 λέουσι χάσμι' ὀδόντων,
 τοῖς ἰχθύσιν τὸ νηγιόν,
 τοῖς ὀρνέοις πετέσθαι,
 τοῖς ἀνδράσιν φρόνημα.
 γυναιξίν οὐκ ἔτ' εἶχεν.
 τί οὖν δίδωσι; κάλλος κ. τ. λ.

Imitationem, quae medium aevum sapit, Aesopica fabula exhibet 320 ed. Fur. (274 Cor.) Προμηθεὺς καὶ ἄνθρωποι. Προμηθεὺς κατὰ πρόσταξιν τοῦ Διὸς ἀνθρώπους ἐπλασε καὶ θηρία. ὁ δὲ Ζεὺς θεασάμενος πολλῇ πλείονα τὰ ἄλογα ζῶα, ἐκέλευσεν αὐτῶν τῶν θηρίων τινὰ διαφθεῖραντα, ἀνθρώπους μεταιμπῶσαι. τοῦ δὲ τὸ προσταχθὲν ποιήσαντος συνέβη τοὺς ἐκ τούτων πλασθέντας, τὴν μὲν μορφὴν ἀνθρώπων ἔχειν, τὰς δὲ ψυχὰς θηριώδεις. Non multo ingeniosius est, quod homines futuri providos a Prometheo, imprudentes ab Epimetheo eadem de materia fictos esse Claudianus ait in Eutrop. II, 490.

Phocylides Milesius, quamvis plus centum annis junior Simonide, antiquiorem tamen figmenti formam repraesentare videtur, quippe circumscriptam magis et simplicem. Praeter canem, apem, suem et equam in jambis mulierum ingenia comparantur cum vulpe, asina, mustela, simia; et poeta addit e terra fictam et ex mari natam, ut decem omnino classes existant. Hoc autem ordine ponit origines, ut suem, vulpem, canem excipiant terra atque mare, sequantur deinceps asina, mustela, equa, simia, apis. Indolem bestiarum paucis describit lineamentis, non tangit nisi quae maxime in quaque eminent, et universam picturam singularum personarum diversitate et contrarietate apte distinguit. Itaque ubi de immunda loquitur, interpretes ne inducat negligentiam, socordiam; poeta enim a suis natura praeter sordes nihil ad mulierem transfert neque transferre poterat nisi hoc unum: ἐν κοπρίῃσιν ἡμένη πιαίνεται. In caninae feminae descriptione omnia ad loquacitatem et impudentiam spectant, quod probe animadvertit Nic. Loensis Epiphyl. II, 16, ob id ipsum vituperatus a Koelero, qui (propter Phocylidem et verbum λιτουργόν) „iracundam nullaue justi et decori habita ratione rixarum studiosam, ferocem, audacem“ notari putabat. Ex vulpe creata aeque callet bona atque mala, modo haec modo illa loquendo sequitur, non sibi constans. Vividissima est imago ejus, quam ex cane deus fecit atque hanc cum versuta conjunxit etiam Hesiodus Op. 67, ubi Pandora Jupiter Vulcanum jubet:

ἐν δὲ θέμεν κύνεόν τε νόον καὶ ἐπὶ κλοπὴν ἦθος.

Jam post has poeta, cum duo mulierum genera observasset, quibus inter animalia non inveniret quae admodum similia essent, commode et ingeniose interponit terram et mare. Terra enim corpus, at mentis ignis est, ut Ennius ait in Epicharmo. Igitur, quae mentis experts sit, cassa sensu, stupida, nihil noverit praeter edendi artem, pigra et immobilis usque assideat et usque, quam nos lineam diceremus

(Koelerus stultam et imprudentem dicit), terream vocat, eique opponit mari progeneratam, quo quid mutabilius et inconstantius? Hanc egregie adumbrat; nec minus apta cum mari variabilis feminae comparatio, quam, qua poetae uti solent, amoris et amantium, ut Propertius ait II, 12, 7:

Scilicet alterna quoniam jactamur in unda,
nostraque non ullis permanet aura locis.

Fallitur Voelckerus noster in Mythologia Japetidarum p. 56, quod e terra fictam ad Pandoram refert, quam Simonides, a mythica abhorrens ratione, prorsus exclusit. Ad illius autem fictionem respexisse videntur Comici, Epicharmus in Comoedia, cui nomen *Γῆ καὶ Θάλασσα*, et Pherecrates atque Diocles, Atticae Comoediae veteris poetae, in Thallata, quae meretricum esse nomina conieci in Diario scholastico 1830 p. 445. In asino tria sunt, quae in alia muliere vituperantur, contumacia, qua ad laborem instiganti renititur, voracitas et prompta semper lascivia seu promiscua voluptas. Alia suavitate et amoris illecebris carens, tori socia pessima est et minime jucunda, a Venere alienior, ut mustela, de qua hoc quidem alii veterum non memorant, sed multa alia fabulati sunt, ut quod ore dicebatur partum edere. Mustela non ea est, quam *βδέουσαν* dixerunt veteres, de qua cogitavit interpret antiquitatis atque poeseos et picturae quoque studiosissimus nobisque amicissimus, G. C. Braun, Professor Moguntinus, vita nuper defunctus, sed quam domesticam dicas, cum felium loco esset: *haec, quae in domibus nostris oberrat*, ut scribit Plinius XIX, 4, 16. Hic mustelae usus tangitur in Batrachomyomachia v. 52, ne de Galeomyomachia dicam, tum in fabula de partu Alcmenes *) et in vetere Aesopica fabula, ad quam Aristophanes et Strattis alludunt. Huic igitur similis mulier adeo vorax est, ut vicinorum quoque domos pervagetur et perscrute-

*) Ovid. Metam. IX, 323. Lucian. Tim. 21. Perizon. ad Aelian. V. H. XIV, 4. Muncker ad Anton. Liber. 29.

tur (catillare vocant Latini veteres) et carnem sacris destinatam, antequam diis libatum fuerit, ligurriat et furetur. Voracitas autem utrum in mulieribus quibusdam cum altero illo mustelarum vitio conjuncta esse soleat, an ab his forte arreptum ad illas velut cumulus accedat, viderint alii. Lepide et ad naturae vitaeque veritatem apte describuntur mulier speciosa, superba, munditiarum studiosa, instar equi, et deformis, simiae similis, quae adspicientium risum movet neque curat risum hominum. Ultima est apis, sive mulier bona, mariti felicitas, a ceteris, ut par est, separata, simulque, quo magis conspicua sit, in medio carminis collocata. Ea enim elogio pleno et venusto celebrata, ad illas poeta redit, quas in perniciem virorum et in pestem humanitatis Jovem creasse contendit. Ad rem est, quod thesin suam: Ζεὺς γὰρ μέγιστον τοῦτ' ἐποίησεν γυναῖκας (τὰ ἄλλα φῦλα), in exitu repetit, cui praeterea pondus addit Helena et caede virorum pro illa pugnantium cum indignatione memorata; *) discrepans in hoc ab Hesiodo in Operibus (166—175.) Atque hic nescio, quid sibi velit Heynius, cui haec pars, qua carmen optime absolvitur, et in qua omnia eximie inter se cohaerent, non integra esse et omni nexu carere videatur. Scribit enim in Epistola Koeleri editioni praefixa p. XXIII: „Quae sequuntur inde a v. 94 ad finem partim hiulca et luxata, partim corrupta et interpolata, seu exscriptoris, seu librarii culpa esse recte vidisti; **) et in iis restituendis frustra laboret aliquis. Omnino Joannes Stoben-

*) Boettigerus 1. supra c. totum carmen in Helenam scriptum fuisse conjiciebat, immo affirmabat: *Wahrscheinlich ein Spottgedicht auf die Helena. Diess beweiset der Schluss des Ganzen hinlänglich.*

**) Koelerus ad v. 94: „Mihi versus scabri videntur atque corrupti, nec auctor sim alicui, ut his atque sequentibus immoretur, in quibus ἀρρίβεια atque bonus verborum atque sententiarum nexus desiderantur; passim enim nonnulla vel excidisse vel male esse descripta atque interpolata, in propatulo est.“ Ad v. 106. „Ceterum suspicor, ante hunc versum nonnulla excidisse; nam non bene cum superioribus cohaeret.“

*sis ea multis omissis per intervalla exscripsisse videtur: ita ut non pro continuo carmine, sed pro excerptis e medio versibus, nec, ut suspicor, ex uno Simonide, habeam reliqua. Neque adeo sententiarum nexus in iis esse ullus potest. In v. 95 ἔστιν τε πάντα latere potest πῆμα. Vs. 98 tollendum esse tecum censeo; sed idem arbitror insititium esse v. 100: ἄπασαν, ὅστις σὺν γυναικὶ πέλεται: qui et ipso metro vacillat: etsi a Brunkio, severissimo in aliis iudice, ferri versum quamvis putidum videam. Verum et ipse v. 96: Ζεὺς γὰρ μέγιστον, mox iterum appositus v. 115, plura in h. l. illata esse docet: junctura enim esset multo melior, 'si post καὶ παρ' ἀνδράσι μένει, sequeretur: Ζεὺς γὰρ — καὶ δέσμον ἀμφέθηκεν. *) A v. 112 alia procedit sententia, in qua nec μεμνημένος sanum esse arbitror; iterum novum fragmentum a v. 115 Ζεὺς γὰρ μέγιστον." Quae satis sit exscripsisse: taedet enim argumentis redarguere suspiciones tam leves et rationibus oppugnare critice tam fastidiosam atque morosam. F. A. Wolfius, qui hos jambos attente legisse videtur, de integritate non dubitabat. **)*

Simonides severam Hesiodi de muliebri sexu doctrinam, magis fortasse antiquitatis studio quam serio exprimit; unde fit, ut parum inter se congruant Boeotica illa acrimonia et quae de femina bona dicit. Hesiodus quidem et ipse in Operibus et diebus longe aliter sentit; in Theogonia autem, quod in vetere Graecorum theologia inerat, mali originem esse in muliere, cum Pandora creata furtum Promethei puniatur, et beneficia hominibus data novis malis exaequantur, ***) hoc modo explicat (590):

Ἐκ τῆς γὰρ γένος ἐστὶ γυναικῶν θηλυτεράων.

τῆς γὰρ ὁλώϊόν ἐστι γένος καὶ φῦλα γυναικῶν,

*) Recte Koelerus: „Hic versus modo adfuit — neutro vero loco salvo contextu et sensu tollitur.“

**) „Ein vollständiges Gedicht über die Weiber.“

***) Hesiod. Op. 54—105 cf. Trilog. Aeschyl. p. 72—76.

πῆμα μέγα θνητοῖσι μετ' ἀνδράσι ναιετάουσιν,
 οὐλομένης πενίης οὐ σύμφοροι, ἀλλὰ κόροιο.
 ὥς δ' ὅπότε ἐν σίμβλοισι κατηρεφέεσσι μέλισσαι
 κηφῆνας βόσκουσι, κακῶν ξυνήονας ἔργων,
 αἱ μὲν τε πρόπαν ἡμαρ ἐς ἡέλιον καταδύντα
 ἡμάτιαι σπεύδουσι, τιθεῖσσι τε κηρία λευκά,
 οἱ δ' ἔντοσθε μένοντες ἐπηρεφείας κατὰ σίμβλους,
 ἀλλότριον κάματον σφετέρην ἐς γαστέρ' ἀμῶνται·
 ὥς δ' αὐτως ἀνδρεσσι κακὸν θνητοῖσι γυναικας
 Ζεὺς ὑψιβρεμέτης θῆκε, ξυνήονας ἔργων
 ἀργαλέων· ἕτερον δὲ πόρεν κακὸν ἀντ' ἀγαθοῖο·
 ὅς κε γάμον φεύγων καὶ μέρμερα ἔργα γυναικῶν
 μὴ γῆμαι ἐθέλῃ, ὅλουν δ' ἐπὶ γῆρας ἵκηται,
 χήτει γηροκόμοιο, ὅγ' οὐ βιότου ἐπιδευῆς
 ζῶει, ἀποφθιμένου δὲ διὰ κτήσιν दाτέονται
 χηρωσταί· ᾧ δ' αὖτε γάμου μετὰ μοῖρα γένηται,
 κεδνὴν δ' ἔσχεν ἄκοιτιν, ἀρηρυῖαν προπίδεσσι,
 τῷδε γ' ἀπ' αἰῶνος κακὸν ἐσθλῷ ἀντιπεριλῖζει
 ἔμμεναι· ὅς δέ κε τέτμη ἀταρτηροῖο γενέθλης,
 ζῶει ἐνὶ στήθεσσιν ἔχων ἀλίστον ἀνίην.

Fuci igitur huic omne genus est mulierum, fere ut Ecclesiasti, *) nullae apibus similes; quem Simonides imitatur eatenus, ut exceptis illis, quae ex ape progeniem ducant, et quarum numerum non definit, reliqua mulierum genera omnia merum malum esce dicat, etiamsi fructum aliquem habere

*) Ecclesiast. VII, 25—29. Ἐκύκλωσα ἐγὼ καὶ ἡ καρδία μου τοῦ γινῶναι καὶ τοῦ κατασκέψασθαι καὶ τοῦ ζητῆναι σοφίαν καὶ ψῆφον, καὶ τοῦ γινῶναι ἀσεβοῦς ἀφροσύνην καὶ δολιχίαν καὶ περικοράν. καὶ εὐρίσκαω ἐγὼ αὐτήν, καὶ ἐρῶ πικρότερον ὑπὲρ θάνατον σὺν τῇ γυναικίᾳ ἣτις ἐστὶ θήρευμα, καὶ σαγῆναι καρδίᾳ αὐτῆς, θεσμὸς εἰς χεῖρας αὐτῆς. ἀγαθὸς πρὸ προσώπου τοῦ θεοῦ ἐξαιρεθήσεται ἀπ' αὐτῆς, καὶ ἀμαρτιῶν συλληφθήσεται ἐν αὐτῇ. ἴδε τοῦτο εὖρον, εἶπεν ὁ Ἐκκλησιαστής· μία τῇ μιᾷ τοῦ εὖρεϊν λογισμὸν, ὃν ἐπεξήτησεν ἡ ψυχὴ μου, καὶ οὐχ εὖρον· καὶ ἀνθρώπου ἓνα ἀπὸ χιλίων εὖρον, καὶ γυναῖκα ἐν πᾶσι τούτοις οὐχ εὖρον. πλὴν ἴδε τοῦτο εὖρον, ὃ ἐποίησεν ὁ θεὸς σὺν τῷ ἀνθρώπῳ εὐθὺς· καὶ αὐτοὶ ἐζήτησαν λογισμοὺς πύλλους.

videantur. Quae quo magis generalis est sententia, eo minus asperitate ejus offendimur. Eadem protervitate Hipponax ait:

Δὺ' ἡμέραι γυναικὸς ἐστὶν ἡδίσται.

ὅταν γαμῇ τις κακίφερη τεθνηκυῖαν.

Multo majorem vim habet singulorum mulierum generum descriptio. Sit illa non sine bile scripta, qua carere vitio vertit Archilochus: *χολὴν γὰρ οὐκ ἔχεις ἐφ' ἥπατι*, et quam Lessingius optimum esse in homine dixit: at sunt tamen vitia, quae poeta taxat, ejusmodi, ut non morum temporumque pravitas inde appareat, ut ex Euripidis et Menandri fabulis, quorum *μισογυνεΐα* non ad ipsorum, sed ad mulierum suae aetatis ingenia exigenda est. Quas si quis ex horum poetarum, Theophrasti aliorumque aequalium scriptorum notationibus cum Simonidis mulieribus accuratius componere velit, magis operae faciat pretium, quam generali instituta vitae domesticae Graecorum Romanorumque cum nostra comparatione. Nihil est in his jambis, quo publicos mores depravatos, nullis vel legibus vel *γυναικονόμοις* in nova colonia sustentatos fuisse arguatur; neque sermo est nisi de ingenuis et civium uxoribus; meretricum extant vestigia ex altero jamborum libro. Quare in hanc sententiam eundum est, ut severitatis et malignitatis causam altius repetamus nullamque aliam esse dicamus, quam ex qua variis temporibus, magis tamen antiquis cujusque populi et morum austeritate insignibus, quam excultioribus et mollioribus, viri in feminis judicandis iniquiores esse soliti sunt et ad plurimas cum singulis confundendas propensi, ut Creusa ait apud Euripidem in *Jone* (412):

τὰ γὰρ γυναικῶν δυσχερῆ πρὸς ἄρσενας,

καὶ ταῖς κακῶσιν ἄγαθὰ μεμιγμένα

μισοῦμεθ'· οὕτω δυστυχεῖς πεφύκαμεν.

Scilicet, stat pro ratione voluntas; fortiores erga infirmiores non vi solummodo, sed verbis etiam injuste agunt, et intima

ratio plurimarum, quae in omnibus linguis extant sententiarum de mulieribus, quatenus a veritate et humanitate abhorrent, non diversa est ab ea iniquitate, qua optimates de plebe, divites de pauperibus temere saepe et contemptim loquuntur; ex hoc fonte, non ex indole muliebri, et innumeris aliis dictis veterum pete explicationem et illi Agamemnonis in Odyssea (XI, 432), qui Clytaemnestrae facinus etiam in posterum feminas quamvis recte viventes dedecore perfusurum esse ait. In quo poeta morem hominum expressit, optime adumbratum a vetere poeta gnomico Theotisco imprimis intelligenti. *) Igitur quidquid a Simonide pinguius dictum videtur, **) id omne ad argumenti popularis, hoc modo et acerbo sermone tractari soliti rationem referendum videtur; nam poeta arte et linguae versusque usu adeo callet, ut etiam dissimulare valeat artem.

De universa poematis ratione et indole bene iudicat Addisonus; ***) non illepidum illud vocat Valckenarius ad Ammonium p. 146, lepidissimum carmen Brunckius ad Oe-

*) *Vridankes Bescheidenheit* ex editione Guil. Grimmii, omnibus illa numeris absoluta, Goetting. 1834 p. 102 s.

**) Vere F. A. Wolfius: *Das Gedicht ist in derber, bitterer Sprache.*

***)) In Spectatore l. c. ubi illud Anglice vertit. *Simonides, a poet famous in his generation, is I think, author of the oldest satire that is now extant; and, as some say, of the first that was ever written. — As the poet has shewn a great penetration in the diversity of female characters, he has avoided the fault which Juvenal and Monsieur Boileau are guilty of, the former in his sixth, and the other in his last satire, where they have endeavoured to expose the sex in general, without doing justice to the valuable part of it. Such levelling satires are of no use to the world, and for this reason I have often wondered how the French author above mentioned, who was a man of exquisite judgment and a lover of virtue, could think human nature a proper subject for satire in another of his celebrated pieces, which is called The satire upon man.* Eodem errore laborat poetae Hispani de Hernan Mexia carmen, cujus lemma est *Descubre los defectos de las mugeres*, v. *Cancionero general et Poesias escogidas de nuestros cancioneros y romanceros antiguos*; continuacion de la coleccion de D. Raman Fernandez T. XVI en Madrid 1796 p. 8—16.

dipum Col. 371. Heynii de eo sententiam, nostrae partim contrariam, ipsius verbis ex Epistola ad G. D. Koelerum editioni praefixa p. XIV apponam. „*Alienum*, ait, *a nostrorum temporum genio et elegantia, forte ab ipso humanitatis sensu, videri poterit argumentum, quod in depravatis feminarum moribus objurgandis versatur; inprimis cum ipsa ratio, qua illud persequutus est poeta, ingenium ejus parum liberale ac venustum prodat. — Habent tamen ipsae poetae sententiae multa diligentiore consideratione dignissima, si quis ad mores istorum temporum domesticos cognoscendos animum adverterit: notabilem enim morum et opinionum a nostrorum hominum sensibus diversitatem in iis occurrere. Si quid enim est, in quo vita nostra ab Romanorum Graecorumque moribus institutisque discrepet, vitam domesticam esse dixeris inque ea feminarum conditionem et fortunam.*“ Cujus rei rationibus expositis pergit p. XVIII. „*Haec tanta vitae domesticae diversitas, si cum nostra compares, diversitatem quoque vitiorum ac virtutum afferre debuit: virorum quoque animadversionem acerbiores minusque liberalem. Quae si quis apud animum suum reputaverit, assequatur ille, quomodo fieri potuerit, ut cum in aliis veterum, Euripidis inprimis, locis, tum in hoc Simonideo carmine, mulierum ingenia adeo flagitiosa, et quidem oratione tam parum verecunda et liberali, descripta sint. Ipsa mulierum vitia, quae ab immundis animantibus petuntur, vitam illorum temporum domesticam, ejusque corruptelas, non tam ab hominum ingeniis, quam ex institutorum et vitae publicae privataeque ratione profectas, arguunt. Ita mulierum in gynaeceo desidentium ingenia ad socordiam, luxuriam, immunditiam, proniora esse necesse est; quae autem vividiora et acriora sunt, cum in tenuibus et exilibus curis, inter servarum et concubinarum rixas et bella, contineantur, canina rabie insanire nemo miretur. — Carmen, quod tibi illustrandum sumsisti, non modo excusari a te, verum etiam laudari ac probari,*

*feram hactenus, si antiquitatem ejus ac simplicitatem; orationis elegantiam et gravitatem praedicandam esse putaveris. Quod poetae ingenium et artem virtutemque poeticam commendare allaboras, in eo vix assentientem habebis me. Sive enim inventi felicitatem, sive tractationis artem respicias, in neutro poeta magnam sibi paravit laudem. Ab animantibus repeti vitia, res sane erat satis obvia: sed expectares, ut bonum faceret dilectum, et ad morum diversa genera diversa animantium ingenia disponderet atque collocaret. At ille non modo haec parum curae habuit; verum judicio vix probando interposuit etiam ingenia ex terra et ex marinata (v. 21. 27.) Interea, ut hoc attingam, occurrunt animantium proprietates forte iis ipsis, qui in naturae cognoscendae studiis versantur, cognitu haud injucundae.“ Haec Heynius. Boissonadius in praefatione ad Gnomicos poetas Graecos Simonidem ait *indolem mulierum allegoria ingeniosa et faceta satis, si satis brevi, perstrinxisse*. Equidem vellem copiosius etiam mores Samiarum vel Amorginarum mulierum descripsisset, qui nec in Theophrasto prolixitate offendar.*

Feminarum genealogia Graeca prosa seculo nono a Theodosio Melitino, de nuptiis Theophili et Theodoraе, expressa est, Latinis versibus a Taubmanno, Grotio et Buchanano, de quibus v. Chr. D. Beckius ad Fabricii Biblioth. Gr. Vol. II p. 145, aliquoties etiam in nostram linguam conversa. *) Beckius „sententias et fragmenta“ Simonidis etiam *Fr. Sylburgii collectioni de mulieribus* inesse dicit, quo libro aegre carui. *Georgii Davidis Koeleri* editio a. 1781 Goettingae sumtibus viduae Vandenhoeck, XXIV et 105 pp. impressa est. In quo judicium quidem acre et rectum interdum desideratur, diligentia, etiam in grammaticis rebus, laudabilis est. Ex notis ejus, quae ad rem vel minimum faciant, excerpti,

*) Der Zuschauer, aus dem Englischen 1782 Vol. III p. 260. Lyra von Lindemann 1824 Vol. II p. 121. Die Weisen von Hellas als Snger von G. C. Braun 1826 p. 243.

Brunckii notas dedi integras, itemque lectionis varietatem ex nova Stobaei editione illibatam, aliquoties tamen ex antiquis ipsis correctam. Henr. Stephanum, quem Gaisfordius omnino neglexit, Koelerus animadvertit secutum esse videri Gesnerum, non pauca tamen immutasse, utrum ope codicis, an ex ingenio, se nescire. Non dubito ego, codicem ab illo non esse adhibitum. Carmen, quod olim valde corruptum dici poterat, nunc sine offensione, id quod novae codicum collationi maximam partem debetur, paucis exceptis locis, legi potest.

1. *χωρίς* junge cum *ἐποίησεν*, non uno modo, *γυναικὸς* collective dictum est. Recte Gesnerus: *Mulieris mentem scorsim creavit deus*, et Grotius: *Non unam feminae mentem finxit deus*. Schaeferus ad Dionys. de compos. verb. p. 292 confert Aesch. Agam. 1369, τὸ γὰρ τοπάζειν τοῦ σάφ' εἰδέναι δίχα. Sophocl. Oed. Col. 808 *χωρίς τό τ' εἰπεῖν* πολλὰ καὶ τὰ καίρια. Male H. Steph. *Primum scorsum a femina mentem deus creavit*, et Blomfieldius ad Aeschyli Agam. 620 *seorsum a viris*. Ceterum *θεὸς ἐποίησεν*, v. 7 τὴν ἕξ ἀλιτροῦς θεὸς ἔθηκ' ἀλώπεκος, ut v. 25 ἂν κακὸν χειμῶνα ποιήσῃ θεός, discrepat a vulgari et ab Homérico usu dicendi, quem infra poeta v. 72. 93. 96. 115 sequitur, et philosophicae rationis incrementa haec locutio demonstrat.

2. *ταπρῶτα*, principio rerum; quare non scripsi τὰ πρῶτα.

4. *κυλίνδεται* B.

5. *ἄπλουτος ἐν ἱμάσιν* Trincav. ἄπλουτος τ' ἐν ἱμάσιν Gesn. Grot. Copula deest A. εἵμασιν Voss. Brunck. e MS. (non mutato adjectivi casu ἄπλουτος) εἵμασιν Arsen. B. ἀπλύτοις τ' correxerunt Koelerus, Gaisf. in Poet. min. Valckenaerius, Schaeferus ad Dionys. de compos. verb. p. 62. Simili errore in Anacreontis versu ap. Athen. XII p. 553 e νεόπλουτον scriptum est pro νεόπλυτον.

6. εἰμένη Arsen. H. Steph. εἰμένει A. ἐν κοπρίῃσιν, v. 60 κόπρος, pulvis, immunditia, ut ap. Hom. Jl. XXII, 414 κυλινδόμενος κατὰ κόπρον, XXIV, 164 ἀμφὶ δὲ πολλὴ κόπρος ἔην κεφαλῇ τε καὶ ἀνθένι.

7. Interpunctiouem minorem ante γυναῖκα delevi.

10. τὸ μὲν γὰρ αὐτῶν ἐστι Gesn. H. Steph. Brunckius, quum in Codice reperisset τὸ μὲν γὰρ αὐτό γ' εἶπε, cum nota in margine ad vocem αὐτό (vel potius ad αὐτό γ') pertinente: γρ. αὐτῶν, tamen neque εἶπε recepit, neque αὐτῶν retinuit, sed edidit αὐτῆς ἐστι, eumque secuti sunt Koelerus et in Poet. min. Gaisfordius, qui in Stobaeo veram lectionem revocavit. αὐτῶν εἶναι N. Trincav. εἶπε A. γ' εἶπε B. εὔ Arsen. ^σει Voss. κακῶν Voss. Cum omnia sciat, eorum nunc quod bonum, nunc quod malum est, loquitur, prout lubet, mente variabili. Particula γὰρ igitur hic est explicativa. Cf. v. 115.

11. ἄλλοτ' ἀλλοίην ut Hesiod. Op. 485 ἄλλοτε δ' ἄλλοις Ζηνὸς νόος. ib. 826 ἄλλος δ' ἀλλοίην αἰνεῖ. Pind. J. IV, 8 alique. ὄργην mores, ut recte vertunt Gesnerus et Grotius, ingenium, animi affectus; Koelerus voluntatem, libidinem. Ita v. 42 mari similis ὄργην, indolem. Hom. H. in Cer. 205 ἧ δὴ οἱ καὶ ἔπειτα μεθύστερον εὐαδεν ὄργαις, ubi Ruhnkenius laudat Alcmanis vel Bacchylidis versum: ἐν μὲν ἀνθρώπῳ ὄργαι διακεκριμέναι μυρίαί. Hesiod. ἔργ. 302 κηφήνεσσι κοθύροις εἵκελος ὄργην. Tyrt. ap. Stob. L, 7 v. 8 εὔ δ' ὄργην ἐδάητο ἀργαλέου πολέμου, ubi Grotius perperam interpretatur furorem belli ut in nostro Buchananus iram. Sappho fr. 29: Ἀλλὰ τις οὐκ ἔμμι παλιγκότων ὄργάν, ἀλλ' ἀβάκην τὰν φρέν' ἔχω. Theognis 964 ὄργην καὶ ῥυθμὸν καὶ τρόπον ὅς τις ἂν ᾗ. Idem 98. 213. 1059. 1072. 1258. 1301. Pindarus Pyth. I, 89 εὐανθεῖ δ' ἐν ὄργῃ παρμένων. II, 77 ὄργαις ἀτενὲς ἀλωπέκων ἵκελοι. IX, 45 μείλιχος ὄργα. Nem. V, 32 τοῦ μὲν ὄργάν κνίζον αἰπεινοὶ λόγοι. Isthm. IV, 54 μεγαλήτορες ὄργαι Δίακου παίδων τε.

Aeschylus Prom. 80 ὀργῆς τε τραχύτητα. 578 ὀργῆς νοσοῦσης εἰσὶν ἱατροὶ λόγοι. Similiter saepe utitur Sophocles, aliquoties Euripides, Aristophanes. Hippocrates de aere, aquis et loc. p. 283 λαμπρόφωνοί τε οἱ ἄνθρωποι ὀργὴν τε καὶ ξύνεσιν βελτίους εἰσὶν τῶν πρὸς βορέην. p. 290 ἀφ' ὅτων εἰκὸς τὴν ὀργὴν ἀγριοῦσθαι. Cf. Foes. Oecon. Hippocr. s. v. Herodotus I, 73 ὀργὴν οὐκ ἄκρος, ut V, 124 ψυχὴν οὐκ ἄκρος (falluntur enim nostra quoque sententia qui illic negationem ejiciunt), idem III, 131 ὀργὴν χαλεπῶ. VI, 128 τῆς τε ἀνδραγαθίης καὶ τῆς ὀργῆς καὶ παιδευσιός τε καὶ τρόπου. Thucydides I, 130 τῇ ὀργῇ οὕτω χαλεπῇ ἐχρήτο. 140 εἰδὼς τοὺς ἀνθρώπους οὐ τῇ αὐτῇ ὀργῇ ἀναπειθομένους (ubi Schol. explicat διανοίᾳ, τρόπῳ, σκοπῶ), III, 82 ὁ πολέμος πρὸς τὰ παρόντα τὰς ὀργὰς τῶν πολλῶν ὁμοιοῖ. Theocr. XXIII, 13 φεῦγε δ' ἄπο χρώς ἔβριν τὰς ὀργὰς περικείμετος. Hesychius ὀργή, τρόπος, μανία, θυμός. Id. v. ὀργά [ὀργαί], μανίαι, θυμοί, ἐπιθυμιαί, ἡθός, et v. ἐπ' ὀργῇ, ἐπὶ τρόπῳ, item v. δίχολοι γινῶμαι. Quare videndum, ne Aristoteles in libro περὶ παθῶν ὀργῆς aliud quid exposuerit quam de perturbationibus irae.

12. λῆτοργὸν A. Voss. Arsen. Trinc. H. Steph. Gesnerus ex conjectura, ut videtur, posuit λῆτοργόν, in margine tamen annotato λῆτοργόν, quem secuti sunt Brunckius et Gaisfordius in utraque uterque editione. Vocabulum non aliunde est cognitum: nam quod Hesychius habet: λῆτοργόν, κακοῦργον, ex Simonide sumtum esse probabiliter conjicit Valckenarius ad Ammon. II, 16 p. 146. Et verbum, quod apud Ammonium legimus v. λῆτοργεῖν — τὸ δὲ λῆτοργεῖν, κακὰ λέγειν, ab adjectivo ipse formasse videtur, quia aptius cum verbo λῆτοργεῖν verbum, quam adjectivum, componi videretur. Valckenarius, cum Gesnero, vertit *maledicam*, quod et a κακοῦργον diversum, et a Simonidis verborum contextu prorsus alienum est. Koelerus reddit *malignam*. Ludovicus Doederlein, qui in Lat. Synon. IV p. 404

λειτουργὸν pro Homérico ἡλιτόεργον acceperat, in Lectt. var. hexade Erlang. 1833 p. 4, quia nullus veterum scriptorum λειτουργὸς eo, quo volunt Grammatici, sensu dixerit, nec si quis dixisset, rationem ipse intelligat etymologicam et analogiam, vulgarem adjectivi (λειτουργός) usum retinens de ea femina cogitat, „*quae tanquam una τῶν ἐκκλησιαζουσῶν rebus publicis operam suam navare, quam domo suae praeesse velit, ultra quam sexus patitur curiosa, garrula, industria et quae virilibus curis animum muliebrem exuerit,*“ et proinde in crimen impudentiae, cuius canis quasi symbolum sit, incurrat. In qua deducenda significatione viro amicissimo assentiri non possum, quamvis etiam magnus Grotius idem fere secum reputasse videtur, qui λειτουργὸν emendat et vertat: *At quae parentem sedula expressit canem.* Et λειτουργὸν etiam Toupius probat Emend. in Hesych. P. 3 p. 313. Adjectivum λιτός latiore habet significationis ambitum et fines paulo incertiores; est enim *simplex, tenuis, vilis*, fere ut a nostro *schlicht* varii sunt notionum transitus ad *schlecht*, quamvis vocabuli origo non diversa. Ad compositi analogiam Sapphoni restituimus λιτόχαρις fragm. 27 ed. Neuianae: σμικρά μοι, παῖ, ἔμμεναι φαίνεαι κάχαρις. Nam λιτόχαρις ap. Schol. Pind. P. II, 75 vulgari ἄχαρις praeferendum esse et genuinae lectionis vestigia servare, sponte intelligitur. Tertium exemplum est λιταργός, *celer*, λιταργός κύων, allatum ab Etymologo et Zonara, qui male ad λίαν referunt: σημαίνει τὸν ταχύν, παρὰ τὸ λίαν ἄργον εἶναι ἥγουν ταχύν. Suidas: λίταργος, ἄργός. Canum igitur hoc videtur epitheton esse proprium, oppositum nobiliori κύνες ἄργοι. Hinc etiam propria significatio emergit verbi ab adjectivo derivati apud Aristophanem Pac. 561 εἴθ' ὅπως λιταργοῦμεν, Nub. 1254 οὐκουν ἀκούσας τι θῦττον ἀπολιταργιεῖς ἀπὸ τῆς θύρας; Ubi Schol. λιταργισμοὺς ἐκάλουν τὰ σκιρτήματα; alius αὐτοσχεδιάζων impudentissime: ἀποδραμῇ — ἀπὸ τῆς θύρας • ἥτις ἐστὶν ἡ λίτη. Illud λιταργός Wakefieldius Silv. crit.

Vol. I p. 55 Simonidi obtrudit et in eandem conjecturam olim incidit Vir doctus, qui in Mich. Neandri Aristologia Pindarica *) p. 595 ad marginem eam adscripsit in exemplari bibliothecae Bonnensis. Nemo animadvertit λιτοργός ab ὄργῃ derivari, quo poeta versu proxime praecedente et v. 42 utitur. Sic autem et librorum stat lectio, et etymologica ratio salva est, nec ad sensum aliquid desiderabis. Comparanda sunt εὐοργος, in senario corrupto ap. Hesychium v. εὐόργοις, quod Lexicis hinc addendum est, et quod Ruhnkenius ap. Xenophontem Mem. II, 6, 5 pro εὐορκος praeter necessitatem reponere volebat, εὐόργητος, ap. Thucyd. I, 122, Eubulum Comicum. Plutarchum, et εὐοργησία, ap. Eurip. Bacch. 641 et Hippol. 1038, ubi v. quae a Valckenario annotata sunt. Schol. Thucyd. I. c. εὐοργήτως, εὐτρόπως. Hesych. εὐόργητος, ὃ τῇ ὄργῃ (affectu) εὖ χρώμενος, Phot. et Suid. εὐόργητος, πρῶτος. Magnopere fallitur H. Stephanus cum in Simonidis jambis ὄργῃν utroque loco interpretans iram, postquam Gesnerus recte verterat, tum in Thucydide, cujus Scholiasten in Thesauro I. Gr. refellere conatur. εὐοργήτως explicat *animo non nimis effervescente in iram, non nimis stomachoso, moderante suae irae et quasi sciente bene irasci*. Argumento autem utitur falsissimo, ὄργῃ pro τρόπος nullum verbum formare. Praeter λιτοργός et εὐοργος (vel rectius εὐοργός) tria praesto sunt vocabula, δυσοργός, λεωργός et λαοργός, quae quum nondum recte accepta, sed fere ad ἔργον, in sexcentis compositis usurpatum, relata sint, ex hac demum vocabuli ὄργῃ significatione et alia cognata explicabimus. Eodem enim errore, quo Hesychius λιτοργόν posuit interpretatus κακοῦργον, δυσοργός idem reddit κακόεργος, quasi esset δύσεργος, et apud Sophoclem Aj. 1017, teste Zonara p. 577, quidam pro δυσοργός scribebant δυσεργός,

*) Simonidis Cei fragmenta Pindaro adjuncta sunt, interque ea quaedam Amorgini leguntur fr. I. II. IV, VII et carminis in mulieres triginta primi versus.

quamvis eadem duobus aliis locis poeta utitur. Ita apud Thucyd. I, 122 unus codicum mendose *εὐεργήτως* habet et ap. Hippocr. de aere aquis et locis p. 228 scriptum erat *εὐεργότερα*, quod correxit Heringa Observ. c. 6 p. 49, tracta illuc Galeni glossa: *εὐορρητοτέρα, εὐτροπωτέρα· ὁργαὶ γὰρ οἱ τροποί*. Hujus immemor significationis Suidas: *δύσοργος* interpretatur *ὀξύχολος* apud Sophoclem Aj. 1017 et Philoct. 577. Etiam ap. Dionysium Hal. A. R. VI, 47 et VII, 31 *δυσορρήτως* male redditur *iracunde*; utroque enim loco oppositum est *γενναίως* et Scholiastae Aristophanis Vesp. 1065 (1024) *ὄργη* est *γενναῖον φρόνημα*. Idem error in Hippocrate committitur in verbis *δυσοργία, δυσορρησία*. Accedimus ad Ionicum *λεωργός*, quod ab Archilocho mutuati sunt Aeschylus Prom. 5 et Xenophon Mem. I, 3, 9. In quo prius vocabulum esse *λέως*, quo Archilochus utitur: *λέως γὰρ οὐδὲν ἐφροῖνεον*, recte Hermannus animadvertit ad Sophocl. Antig. 1261, probante Boeckhio in Corp. Inser. Vol. I p. 11. Sed alterum non potest esse *ἔργον*, de quo solo et veteres cogitant, inter quos est Hesychius *λεωργόν, κακοῦργον, πανοῦργον, ἀνδροφόνον. λιωργός, *) κακοῦργος*, et recentiores, quia *ἔργον* nunquam in malam partem accipitur, in verbo autem cum *λέως* juncto amphibolia insit oportet, sine qua totum eam, quam habet, significationem nancisci non poterat. Ab *ἔργον* est *λειουργός*, quod Boeckhio in C. J. n. 9 p. 23 cl. p. 285 restituit in vetere inscriptione, collato titulo de templo Minervae Poliadis; nam *ἡ λεία ἐργασία, λεῖα ποιέσθαι* est *planum efficere, polire marmor*, fere ut *λειοκονίασις* dicitur. **) In *λεωργός ὄργη* est *ardor, animi impetus, cu-*

*) Hesych. *λέως, λιωλεθρία* l. *λιωλεθρία*. Idem *λέως, ἑρδίας, δεινώς, σφόδρα, τελείως, καλώς*. Huc etiam *λεῖον* pertinet. Etiam in nostra lingua verbum *glatt* eandem significationem adscivit, *völlig, ganz, im gemeinen Leben, besonders Niedersachsens*, Adelung. in Lexico.

**) Barkerus in Epist. crit. ed. Schaeferum in Diar. Class. 1815

piditas, petulantia, ut apud Aeschylum Suppl. 744 *ματαίων ἀνοσίων τε κνωδάων ἔχοντες ὄργας*, Thucyd. V, 70 *ἐντόνως καὶ ὀργῇ χωροῦντες*, Plutarch. in Caton. min. p. 76a *ε ὀργῇ καὶ νεότητι τρέψας ἑαυτὸν εἰς ἰάμβους, πολλὰ τὸν Σκιπίωνα καθύβρισε*, Porphy. de abstin. III, 26 p. 285 *τῶν ἐπιθυμιῶν καὶ ὀργῶν μεμαρασμένων* ubi v. de Rhoer. Pseudophocylides 57 :

Θυμὸς ὑπερχόμενος μανίην ὀλοόφορα τεύχει·

ὀργὴ δ' ἐστὶν ὄρεξις, ὑπερβαίνουσα δὲ μῆνις.

Frequentius est verbum *ὀργᾶν, κατοργᾶν, ὀργῇ ὀχεύεσθαι, ὀργᾶν πρὸς ὀχείαν*, Aristot. H. A. passim, *ὀργῶντες κρίνειν τὰ πράγματα* Thucyd. VII, 2. *ὀργῶσαν ἔχει τὴν ψυχὴν πρὸς τὰ μαθήματα*, Anonymus ap. Suid. s. v. Plura v. ap. Ruhn. ad Tim. s. v. Primitiva verbi vis est *ὀ-ρέγειν, regen, reichen, recken*, non *turgere*, neque ejusdem radices est *ἔργον*. Quod Photius in Lex. addit : *Λωριεῖς δὲ διὰ τοῦ ὤν λειουργόν*, falsum est : *Dores λειουργόν* potius mutassent in *λεωργόν*, ut *δαμιουργός* in *δαμιωργόν*. Relinquitur *λαοργός, ἀνόσιος, Σικελός* (l. *Σικελοί*) ap. Hesychium, quod Dahlerus in Lex. Voc. peregrin. cum *λεωργός* confundit, et fallax sane est in *λεωργός* et *λαοργός*, ut in *λειουργός* et *λεωργός, λειτουργός* quoque et *λιτοργός, λιταργός*, mira diversarum et verborum et significationum externa similitudo. In *λαοργός* autem cum *ὀργῇ* junctum est adjectivum, quod nomini *Λαῖος* subest et in compositis aliis pluribus cōmparet, ut in *λαίμαργος, καίσιτος, λάσιτος*. V. Ruhnken. Epist. cr. I p. 171. ad Hesiod. Op. 546. Trilog. Prom. p. 555. Hesych. *λαί, ἐπὶ τῆς αἰσχρουργίας*. Vides *ἀνόσια κνώδαλα* apud Aeschylum. eodem sensu esse accipienda, quo *λαοργός* redditur *ἀνόσιος*.

αὐτομήτορα Wakefieldius l. c. *αὐτοκλήτορα, seipsam invitantem, sponte venientem*. Doederlein l. c. : „Sed, quod sequitur *αὐτομήτορα*, difficilius etiam explanatu est. Suspicio

Vol. XII p. 401 non ab adjectivo, sed a substantivo *λεῖον, πρῆνις*, hoc vocabulum formatum esse existimat.

αὐτομήστορα, quae suis potius quam mariti consiliis uti solet, idem fecit, quod *αὐθάδη*. Quin etiam eodem sensu codicum scriptura posset servari, nisi Homericum *μήστωρ* et Aeschyli *θεομήστωρ* aliud suaderet.“ At in his epica inest gravitas, quae Simonidem parum deceret. Non dubito recte interpretari Gesnerum H. Stephanum aliosque *parenti suae persimilem*, quasi *αὐτὴ μήτηρ*, ganz *die Mutter*, ut *αὐτόκωλος* v. 67 ganz *Gebein*, quae significatio hinc etiam a Passovio in *Lex.* recepta est. Schaeferus in *Gnomicis poet. Gr. Lips. 1817* „Frid. Gu. Riemero placet *αὐτομήτερα*. Non assentior: nam vulgata scriptura idem significat. *Theolog. Arithmet. p. 14 Wechel. ὅτι καὶ διομήτορα ταύτην ὠνόμαζον*. Eademque ratio vulgarium illorum, *μητρομήτωρ*, *πατρομήτωρ*, *προμήτωρ*, *μητροπάτωρ*, *πατροπάτωρ*, *προπάτωρ* etc. Diversa est ratio adjectivorum *ἀμήτωρ*, *ἀπάτωρ*, quae cave confundas cum illis substantivis: id quod Riemero videtur accidisse sine idonea causa distinguenti *αὐτομήτηρ* et *αὐτομήτωρ*, quarum formarum prior, etsi analogiae congruens, vereor ut usquam reperiatur.“ Cf. Lobeckius ad Phrynich. p. 659 s.

15. „*λέληκεν*, eadem forma occurrit ap. Hom. *Odyss. XII, 85* et ap. Hesiod. *Op. 205*. Similes formae *λέληθεν* v. 9, *γέγηθεν* v. 28, *ἀμφιδέδρομεν* v. 89. *Koeler*.

16. *δέ μιν* Trincav.

19. *εἰμένη* A. Voss. *Arsen. τύχη* edd. Emendavit Brunkius, pluribus defendere studet Koelerus, quibus add. *Matthiae Gramm. Graec. Vol. II p. 1020. τύχοι* *Arsen*.

20. *ἔμπεδος* A. *αὖνον ἦν* A. *αὐονήν* Gesn. H. Steph. „*αὐόνη*, *κραυγή*. Sic lexica, sine auctoritate, qua augere possunt“ *Brunck. ἔχη* Trinc. *ἄπορηκτον*, *inutilem*, Gesn. *inefficacem*, Grot. Rectius Koelerus: *clamorem, qui reprimi, coerceri nequit*, ut *Odyss. XII, 223 ἄπορηκτον ἀνίην*, ubi Eustathius interpretatur: *καθ' ἧς οὐκ ἦν τι πρᾶξαι καὶ μηχανήσασθαι*.

22. *πονηρόν* edd. -Gaisfordius in *Poet. min.* observat,

vocem nec sensui videri, nec metro convenire. In Stobaeo *πηρόν* dedit ex A. Voss. Arsen.

23. *οἶδε*, Homerus *ἄρτια ἦδη*.

24. *ἔργον* edd. *ἔργων* Voss. Wintert. Gaisf. in Stobaeo.

25. *᾿χ ᾿ώταν* Trincav. Gesn. H. Steph. *χ᾿όταν* Gesn. Wintert. *οὔτ' ᾿ν* Grot. et Br. *κοὔτ' ᾿ν* A. *χ᾿όταν*, quod „sensum efficere prorsus languidum et inutilem“ Koelerus observat, immerito praeferunt Heynius ap. Koel. p. XXI, qui gulosam mulierem, sive ventri deditam et desidia a poeta designari putabat, quod falsum, et Schaeferus in Brunckiana editione Guomicorum denuo impressa.

27. *ἦδὺ ἐν* A. Voss. Arsen. Trinc. *ἦδη* Gesn. Grot. *σῆσιν* emendabat Valcken. *τῇ δ' ἐκ θαλάσσης ἐφράσαντο δὴ νόον*, Wytenbachius in Bibl. crit. I, 2 p. 33, invita Minerva. Gaisfordius in Poet. min. cum Brunckio *ἐν φρεσὶν γ' ἦδη νόει*, in Stobaeo *ἦν δύνῃ*. Boissonadius *ἦδη ἐν φρεσὶν νόει. νοεῖ* B. Equidem nihil mutavi, *ἦδὺ* vocativum esse ratus, ut *πρέσβυ*, et pueri allocutionem. Sic Phocylides *φίλ' ἐταῖρε*, Theognis 133 (253) *φίλ' ἐταῖρε*, 689 (559) *φίλε Κύρνε*. Meleager ep. 14 *ἦδὺς ὁ παῖς*. Koelerus, qui Brunckium sequitur, haec annotat: „Potest hoc universe dictum accipi; forte tamen alloquitur eum, ad quem carmen gnomicum, cuius nostrum carmen fragmentum esse videtur, scriptum erat.“

29. *μὲν* correxerunt Valck. et Br.

30. *λαῖον* Voss. Trinc. De ellipsi *εἰπῶν* v. quos citat Koeler.

32. „*τὴν δ'*, scilicet *ἡμέρην*, quod e v. 28 repeti debet.“ Brunck. H. Steph. temere mutans scribit *ἡ δ'* et tamen interpretatur *aliás*, ut Gesn. *interdum*. *ἀνεκτὸν* B.

33. *οὔτ'* Koelerus, post *οὐδ'*, mutandum putat in *οὐδ'*.

34. *ἄπλητον*, idem quod *ἄπληστον*, a *πίμπλημι*, diversum ab *ἄπλητον*, a *πελάζω*, quae ab interpretibus saepe confusa esse ostendit et priorem significationem nostro loco

aliisque vindicat Muctzell de emend. Theogoniae Hesiod. p. 54 ss. *μαίνεται ἄπλητον*, ut Hesiodus Th. 515 *ἄπλητον κατέουσα*. Hymnus in Cer. 85 *ἄπλητον ἔχειν χόλον*. Euripides Hippol. 664 *μισῶν δ' οὐ ποτ' ἐμπλησθήσομαι*. ὥσπερ *ἀμφὶ τέκνοισι κύων*, ut Hom. Odys. XX, 14, laudatus a Koelero, ὥς δὲ κύων ἀμαλῆσι περὶ σκυλάκεσσι βεβῶσα Ἄνδρ' ἀγνοήσας ὕλαιν, μέμονεν τε μάχεσθαι κ. τ. λ.

55. *καποθυμία* edd. *καποθυμία* A. Arsen. Voss. Trinc. Brunck. in Gnom. *καποθύμιος* idem antea in Anal.

57. *ἀτρεμίας* Valcken. *ἀτρεμῆς ἔστηκε* Virgil. Ecl. II, 26: *quum placidum ventis starcet mare*. Plat. Phaedr. p. 242 a *μεσημβρία ἴσταιται* cf. D'Orvill. ad Charit. III, 5 p. 583. Koeler. Tibullus I, 4, 28 *non segnis stat remeantive dies*.

58. *ἔστι κ'* Trinc. 40. *φορονμένη* B.

42. *ὄργῃ* Grot. notatus a Brunckio. *φυγὴν δὲ πόντος* Gesn. H. Steph. *φυγὴν δὲ* A. Trinc. Br. Gaisf. in Stob. δ' ὥς πόντος Grot. Br. Gaisf. in Poet. min. Schaeferus ad Dionys. de compos. verb. p. 62 conjicit *φυγὴν δ' ὥς ἄλλοι ἀλλοίην ἔχει*.

43. Accusativum refer ad *νόει* v. 27; sic etiam v. 50. „Vulgo legitur *τὴν δ' ἐκ τ'ε'σποδιῆς καὶ παλιντριβέος ὄνου*. Perverse collocatae voces videntur, particula *τε*, quae nomini quod copulat subjici debet, ante nomen posita. Proinde lego *τὴν δ' ἐκ σποδιῆς τε καὶ π. ὄνου*. Huic correctioni opponi possit lex metrica, quam veteribus jambographis observatam fuisse testatur Hephaestio, ne in parem sedem recipiatur anapaestus. (Hephaestionis verba sunt: *παρὰ δὲ τοῖς ἱαμβοποιοῖς καὶ τραγικοῖς σπανιὸν τερσόν*.) Sed lex illa non ita omnium suffragio comprobata est, ut non malim contra eam peccari, quam contra constructionis rationem. Praeterea videndum esset an *τε* corripi possit ante litteras *σπ*. Sunt quidem istius licentiae exempla in poetis, sed perpauca, multoque pauciora anapaestis in paribus senariorum sedibus.“
Brunck. „Verissime monuit vir ccl. copulam *τε* referendam

esse ad vocem sequentem ideoque mutandum ordinem verborum: nam duo illa epitheta sunt unius ejusdemque ὄνου.“ *Schaeferus* in Gnom. poet. quem v. plura de hac re disserentem in Add. *Boissonadius* in eorundem editione p. 268 positum particulae defendit collato Euripidis Heracl. 622 πρὸ τ' ἀδελφῶν καὶ γᾶς ubi v. *Elmsl.* *Gaisfordius* in Stobaeo in librorum scriptura nihil mutat. *Brunckius* posteriore tempore ad Sophoclis Oed. Col. 371 certa, ut ipsi videbatur conjectura emendavit τὴν δ' ἐκ τε φρῆς τε κ. π. ὄ. *Heynii* : τε φρόν, σποδιόν, φαιόν, πολιόν. *Heynii* ordinem verborum mutabat: τὴν δ' ἐξ ὄνου σποδιῆς τε καὶ παλιντριβέος, item *Wakefieldius* ad Sophoclis Phil. 447 τὴν δ' ἐκ παλιντριβέος τε καὶ σποδιῆς ὄνου. Particulam τὲ fortasse librarius loco suo, post σποδιῆς, movit, quia v. sequente σὺν τε bis scriptum videret. Qua retracta, secundo pede aut anapaestum habemus, aut synizesin insolentiorē, cujus exempla sunt Jl. II, 811. XXI, 567 προπάροιθε πόλιος. III, 414 μὴ μ' ἔρεθε, σχετλίη. IX, 382 Αἰγυπτίας cf. *Brunck.* Lectt. ad Anal. p. 216 ad Ammiani ep. 2. Multa praeterea v. collecta ab *Hermann* Elem. metr. p. 54. *Buttmannus* Gramm. Gr. I p. 111 in Κλέοβι aliisque dativis Jonicis prius ī elidi observat. Non praetereundus nobis Archilochus fr. 29 κλαίω τὰ Θασίων, οὐ τὰ Μαγνήτων κακῶν et fr. 6 σὺ δ' ἔργ' ἐπ' οὐρανίων τε κύνθρων ὄρεϊς.

„σποδιὸς notat cinericeum colorem seu gilvum, quem in equis damnat Virgilius. Vide *Salmasium* in Plin. Exercit. p. 181 (256.)“ *Brunck.* Gilvum colorem *Heynii* monet melleo proximum esse, testibus Grammaticis ad Virg. Georg. I, 82, quare *Salmasium* et viros doctos ad Pictur. Hercul. T. I p. 151 non recte illum colorem interpretari judicat. παλιντριβοῦς B. Sophocles Phil. 448. τὰ πανοῦργα καὶ παλιντριβῆ ὀpponit τοῖς δικαίοις καὶ χρήστοις. Ubi *Hermannus* annotat, vocabuli παλιντριβῆς se nullum, praeter Sophocleum, exemplum allatum videre, quam *Simonidis* ver-

sum, in quo illud significet pertinacem et contumacem, qui ad pabulum, unde aspellitur, usque et usque redit: quod Homerus in illa notissima Ajacis cum tali asinò comparatione describat. Quare apud Sophoclem Thersiten hac voce propter ejus in dicendo contumaciam notari censet. Hesychius, a Buttmanno laudatus: *παλιντριβεῖ, κακεντρεχεῖ*. Glossae: *παλιντριβεῖ, τετριμμένα τοῖς κακοῖς, ἐπίτριπτα*. Gesn. *dos-suarius*, H. Steph. et Buchananus *exercita molestiis*, Wakefieldius ad Soph. *ad plagas exercitata et flagello trita*.

45. *ἔστερξεν* A. B. *ἔερξεν* Voss. Arsen. N. Trinc. *ἔρξεν* Gesn. *ῶν* Trinc. Gesn. Gaisf. in Stobaeo (nisi apud hunc fortasse typographi culpa sic pro *ῶν* expressum est) *οὖν* Gesn. in marg. Grot. *ἔρξε γούν* H. Steph. Wintert. *ῶν* Brunckius ad v. 67 scribendum esse monet Jonice, ut ex Herodoti frequentissimo hujus particulae usu constet. Quem Gaisf. sequitur in Poet. min. Wytttenbachius l. l. male emendat *ἔστερξε τὸν ἀγαγόντα*.

46. *ἀρεστιά*, Gesn. *tandem omnia facit et operatur quae marito placent*. H. Steph. *tandem vix coacta vi et minis in officio erit*. Grot. *minisque adacta, quod viro jussum, facit*. Koelerus etiam interpretatur: *quae marito placent*. Quidni: ita, ut placere possint? Malim tamen, quantum ipsius animo libitum est, *ἀρεσιῶς*, non quantum deberet. Heynius conjicit *ἀσπαστά* pro *ἅπαντα*: *ne grata quidem sibi et jucunda peragere sustinet*. Scabra enim oratio et jejuna videbatur festinanti. Interpunctionem post *ἅπαντα* a Gesnero, Brunckio, Gaisfordio positam, omisi cum H. Stephano, cum ad utrumque verbum pertineat *μόγισ*. Conjecerem *ἀρεκτιά* scripsisse poetam, *ἅπαντα μόγισ καὶ ἀρεκτιά ἔρξε καὶ πονήσατο*, nisi cum *πνήσατο* junctum, quod accusativum non solet regere, *ἀρεστιά* adverbii locum tenere probabilius esset. *τόφρα δ' ἐσθίει*, Hesiod. Op. 705:

*τῆς δ' αὖτε κακῆς οὐ ξίγιον ἄλλο,
δειπνολόχης, ἣ τ' ἄνδρα καὶ ἔφθιμόν περ ἐόντα
εὖναι ἔτερ δαυλοῦ, καὶ ὠμῇ γήραϊ δῶκεν.*

47. προνὺξ προῆμαρ, ut πρόπαν.

48. ὁμῶς Gesn. H. Steph. Gaisf. Schaef. ad Dionys.

l. l. ὁμῶς Brunck.

50. οἰζυρὸν, pro δῖζυρὸν Jacobsius ad Anthol. Pal. p. 285, Boisson. et Gaisf. Ita etiam ap. Archil. fr. 92 scribe: Θάσον δὲ τὴν τρισοιζυρὴν πόλιν.

51. οὔτε Arsen. ἐπίμερον A. Voss. Arsen. ἐφίμερον Gesn.

53. ἀληνῆς Gesn. ἀλήνης idem in margine. ἀδηνῆς H. Steph. ἀκήλης, pro ἀκήλητος, ἄθελκτος Ed. Francof. ἄληπτος Grot. „ἀδηνῆς, id est ἄπειρος. Hesychius ἀδηνείη (sic legendum, non ἀδενείη) ἀπειρία. Male in Cod. scriptum ἀληνῆς (sic etiam Trincav.), e frequenti permutatione litterarum A. A. A. Brunck. (cum Valcken.) Hesych. ἀδανές, ἀπρονόητον. Idem et Etym. M. ἀδηνέως, ἀδόλως καὶ ἀπλῶς, ἢ χωρὶς βουλῆς. Galen. Gloss. ἀφροντίστως. Etym. M. ἀδηνές, ἄκακον, ἀπρονόητον.

54. τὸν συνόντα tacite reposuit Brunckius. Sic Epicharmus ap. Stob. LXXIV, 57 σώφρωνος γυναικὸς ἀρετά, τὸν συνόντα μὴ ᾽δικεῖν Ἄνδρα. δίδει A. τίει Grot. ναυσίῃ διδοῖ, Hom. Jl. V, 398 ὀδύνησιν ἔδωκεν. Odys. XIX, 167 ἦ μὲν μ' ἀχέεσσι γε δώσεις πλείουσιν. Hesiod. l. l. ὠμῶ γήραι δῶκεν.

56. ἄθυστα, Stobaeus, ἄθυτα, quod Br. et Gaisfordius praetulerunt. Athen. V p. 179 d: παρὰ δ' Ἐπικούρω οὐ σπονδῇ, οὐκ ἀπαρχῇ θεοῖς· ἀλλ' ὥσπερ Σιμωνίδης ἔφη περὶ τῆς ἀκόσμου γυναικός· ἄθυτα δ' ἱερὰ πολλάκις κατεσθίει. Casaubonus Anim. II, 11 p. 35 ait ἱερεῖα dicta esse „omnes, quibus vescimur carnes. Nunquam ullum animal in proprios usus mactabant, quin ejus aliquam partem deo consecrarent adolendum: qui secus facerent, proverbio notati ἄθυτα ἱερὰ κατεσθίει, quod de homine impio improboque solitum dici.“ De proverbio fallitur. ἱερὰ A. ἱρά

Gesn. et reliqui, quod ex Stobaeo etiam ap. Athenaeum merito repositum est.

57—70. Versus qui sequuntur quatuordecim habet Aelianus H. A. XVI, 24. Καὶ ὁ Σιμωνίδης δὲ, ἐκ παντοδαπῶν θηρίων λέγων τὰς γυναικὰς γενέσθαι τε καὶ διαπασθῆναι, φησὶν ἐνίαις ἐκ τῶν ἵππων τό τε φιλόκοσμον καὶ φιλόμυρον συντεχθῆναι κατ' ἐκείνους φύσει· ἃ δὲ λέγει, ταῦτά ἐστιν. Idem XI, 56. Πυνθάνομαι δὲ τοὺς ἄνδρας τοὺς πωλευτικούς λέγειν, ὅτι ἄρα χαίρουσιν ἵπποι λουτρῶν τε καὶ ἀλοιφῇ. ὅτι δὲ καὶ μύρον ἐχρίοντο, Σιμωνίδης ἐν τοῖς ἰάμβοις λέγει. At quod Simonides de muliere dicit v. 64 καὶ μύροις ἀλείφεται, non erat quod in equos transferret rhetor, quae ratiocinatio est perquam inepta.

57. ἀβροχαιτεῖης Arsen. Trinc. Gesn. ἀβροχαιτήεις Gesn. in marg. ἀβροχετεῖης Voss. ἀβρὴ χαιτήεις A. ἀβρὴ χαιτήεσσ' B. H. Steph. Wintert. ἀβροχαιτόεις Grot. unde ἀβροχαιτόεσσ' fecit Brunck. Apud Aelianum „ἀβρὰ χαιτέεσσ' M. m. v. b. r. ἀβρὴ χαιτήεσσ' edd. χαιτέεσσα γείνατο c. ἀβρὴ χαιτέεσσ' a. ἀβροχαιτήεσσ' correxit Gronov. quod praestabilius videbatur Schneidero et Schaefero in Poet. gnom. p. 152.“ Fr. Jacobsius. ἀβρὰ χαιτόεσσ' ex Aeliano citat Stobaei ed. Francof. „E duobus adjectivis bene componi possit ἀβροχαιτήεσσ'. Sed χαιτόεις, quod e vet. Lex. affert H. Stephanus, Graecum non est, nec proinde mirum, si nullo firmatur exemplo. η in χαιτήεσσ' corripitur ante vocalem, poetarum more, cujus in senariis etiam Tragicorum exempla, ut apud Euripidem in Heraclidis ὅπως δηώσας καὶ κατακτείνας ἐμὸν ἐχθρὸν.“ Brunck. Jacobsius dedit ἀβρὰ χαιτέεσσ'. Equidem, cum A. Meineckio Quaest. scen. III p. 63, scripsi χαιτέεσσ'. Herodianus π. μον. λέξ. p. 14: κατὰ συστολὴν ποιητικὴν τὸ εἶ, ἡχέεις, βρομέεις (l. βρωμέεις). Unde Meineckius apud Archilochum etiam fr. 16 Gaisf. corrigit: ἐνάλιον, καί σφιν θαλάσσης ἡχέεντα κύματα. Ita Boeckhius de metr. Pind. p. 289 pro αἰόλει et γαιόχοις,

correpta syllaba, scribit ἐόλει, γεάοχος. — καλλίτριχες, ἵπποι apud Homerum, ἵππου χαιτηέσσης Phocylides.

58. „δούλει’ Aeliani Cod. M. ἡ δουλει^η m. ἡ δ’ οὔλι’ b. ἡ δόλι’ a. ἔργα καὶ ἄτην M. m. b. a. ἔργα καὶ αὕτη c. αὕτην r. quod ex ἄτην depravatam. Inter *ATHN* autem et *AYHN* perparum interest.“ *Jacobsius*. καὶ ἄτην contra metrum peccat, nec sententiae contentaneum est. *Hesychius* δύη, πόνος, fortasse vel ad hunc locum, vel ad I, 21 ἀνεπίφραστοι δύαι. περιτρέπει. „E vi sententiae *Grotius* verit̃ optime: *spernit laboris omne servilis genus*. Utique verbum hic *aversandi* significatione adhibuit poeta, quae nulli composito simplicis τρέπω inesse potest, nisi in forma media. Locus est depravatus. Conjeceram olim ἀποστνγεῖ, quod a veteris scripturae ductu longe est, alioquin et metro et sententiae admodum est adpositum.“ *Brunck*. *Koelerus* conjiciebat παρεκτρέπει, παρατρέπει, probante *Heynio*, *Bothius* παρατρέχει, *Gaisfordio* observante, *Jacobsius* περιπτύει, „*aspernatur, contemtitim habet*. *Aristaenetus* I, 21: τὸ πάλαι σπουδαζόμενον — περιπτνόμενον ἀμελεῖται, ubi vid. *Boisson*, p. 521. Cf. *T. H.* ad *Lucian*. p. 414.“

59. κοῦταν Aeliani Cod. m. κοὺ καὶν b. κοὺκ ἄν Vat. κοῦτὰν c. Pro οὔτε, εἴτε ἄ. κοσχίνου m. a. b. v. c. r. distinctione in fine versus posita. Servile opus molam exercere, ut ap. *Hom. Odys.* VII, 103. *Callim.* in *Del.* 242. In domo sponsi novae nuptae cribrum tradi moris fuisse monet *Koelerus*.

60. „ἄρειεν, Aeolica forma pro ἄραι, ut τύψειε pro τύψαι. Illud nescio an alibi occurrat. Scripsisset *Atticus* poeta ἄροι ἄν.“ *Brunck*. „Non scripsisset.“ *Schaefer*. In Aeliano quoque scribebatur ἄρειεν, ', et sic *Vatic.* ὄναρ εἶεν autem M. ὄναρ εἶδεν m. ὄναρ εἶεν a. c. ὄναρις b. v. *Ambigas* ὄναρ οἶδεν an εἶδεν sit verius. Hoc fortasse et κοσκίνου ex libris revocandum. *Philodem. Anth. Pal.* V, 25:

ἀρχὴν οὐδ' ὄναρ οἶδε φόβον, in membr. φόβον vulgo. Plutarch. T. II p. 1066 a ὅφ' ὧν οὐδὲ ὄναρ ἰδεῖν ἐστι τῆς ὑπνουμένης ὁμολογίας. Fortasse quis haereat in pede trisyllabo, quem huiusmodi jambographi vitare solent. Sed in Carm. v. 22 est ἔδωκαν ἀνδρὶ πονηρόν (nunc πηρόν), v. 39 θέρεος ἐν ὥρῃ (θέρεος dissyllabum est), v. 43 τὴν δ' ἐκ σποδιῆς τε καὶ παλιντριβέος ὄνου etc. Jacobsius, qui in ordinem recepit κόσκινον ὄναρ οἶδεν.

61. ἱπνόν B. ἱππον Voss. Arsen. Trinc. ἀλευσμένη Arsen. „Corrigendum videtur οὗτ' ἂν πρὸς ἱπνόν. Scribebatur ἱππον. rectius Cod. B. ap. Gaisf. ἱπνόν. ἱππον M. m. a. b. c. r. et vett. edd. Stobaei.“ Jacobs. qui etiam in sequentibus verbis librariorum sphalmata multa enotat.

62. Post ἔζοιτ' plene distinxi. Sensus est: munditiarum lenocinio maritum, quem morum probitate, suavitate leniter allicere deberet, vel invitum sibi amicum facit, cum ille irasci potius ei propter vitia vellet. ἀνάγκη, vi, ut ap. Hom. Jl. IX, 429 ἀνάγκη δ' οὕτε μιν ἄξω. Odyss. IV, 557 ἧ μιν ἀνάγκη ἴσχει et passim. Falluntur interpretes, Gesn. virum non sponte, sed coacta. Buchan. se coacta coniugi simulat amicam. Grot. sponte nil praestat viro. Recte Koelerus: virum sibi favere adeo cogit.

63. ἡμέρας Voss. Aelian. ἀπὸ ῥύπων Stobaei editores omnes et Brunck, pro quo ἄπο recte scripsit Jacobsius. Ex illo ortum falsum ῥύπων in Stobaei Cod. A. B. in Aeliani Cod. M. c. ἀπὸ. ῥύπων, a. ἀπὸ ῥύπων, m. ῥύπτων, c. ἀποῤῥύπων.

64. πολλάκις Aeliani Codd. ante Gronov. ἄλλοτε τρις M. m. et reliqui. Meineckius ad Menandrum p. 128, a Jacobsio laudatus, comparat haec Comici ap. Athen. IV p. 166 a:

ἀλλ' οὐκ ἐλούμην πεντάκις τῆς ἡμέρας
τότ' ἀλλὰ νῦν.

Unguentorum usum v. fr. 20 et Archil. fr. 11. 12.

65. Pro αἰεὶ Koelerus Homericò mōre perpetuo αἰεὶ scribendum existimat. Idem χαίτην ἐκτενισμένην comam com-

positam, formatam, concinnatam interpretatur, quidquid dicat Salmasius ad Solin. p. 760 e.

66. βαθειαν hic, ut βαθυπλόκαμος apud Moschum II, 102, ad corymbos spectare monet Koelerus, quos gestare virginum potius erat quam mulierum. V. Salmas. l. c. Spanhem. ad Callim. H. in Cer. 5. Perizon. ad Aelian. V. H. IV, 22. ἐσκιασμένην, ut Archil. fr. 13 ἥ δέ οἱ κόμη ὤμους κατεσκίαζε καὶ μετὰφρενα. Simon. epigr. 76 ῥόδων ἁώτοις — ἐσκίασαν λιπαρὰν ἔθειραν.

67. ὦν pro οὖν Brunckius ad Analecta p. 18 et in Gnomicis. θέημα Trincau. Aelianus, cujus tamen Cod. Vatic. θέαμα habet, Brunckius. θέαμα Gesn. Gaisf. in utraque editione.

68. γίγνεται Voss. γίνεται Gesn. Aelian.

70. „τοιούτοις Gesn. (in Aeliano) ex Stobaeo assumpsit. τοιοῦτον M. m. a. b. c. r. qui consensus inducere possit, ut vitium in θυμὸν esse existimes. Suspiciatus sum in marg. τοιοῦτον θεσμόν, tali more qui gaudet, quod nunc minus placet. Rei magis conveniret τοιοῦτον ὑθυμόν.“ Jacobs.

74. ἄστοῖσι Arsen. γέλως, ut Menand. fr. inc. I, 17 καὶ πρὸς κακοῖσι τοῦτο δὴ μέγας γέλως.

75. βραχέα Arsen. pro βραχεῖα. βραχεῖα ἐπὶ ἀνχένα, pro κατὰ, Koelerus, qui varje praeterea locum tentat et de integritate immerito dubitat. Gesner. ad cervicem vix potest flecti ob brevitatem. H. Steph. cervice circum vix caput flectit brevi. Grot. cervice parva, vix ut inflecti queat.

76. ἄπνυος, Horat. Sat. I, 2, 93: depugis, nasuta, brevi latere ac pede longo est. αὐτόκωλος H. Steph. depygis, arens osseis crurum artubus. Fallitur Heynius fictum esse a poeta vocabulum putans, atque feminam notare brevis staturae, quae tota quasi unicum membrum sit. Nam si breve corpus κῶλον dici posset, posset etiam altissimum. Neque magis vera videtur Boissonadii interpretatio, tout d'une pièce, tout d'une venuc. Passovius in Lex. Gr. ein Weib, dessen

*Schenkel nichts als Haut und Knochen sind, wahrscheinlich sprichwörtlich: neque hoc satis accurate. Ut ἀνιόξυλον ἔκ-
πωμα ap. Sophoclem Philoct. 55 μονόξυλον ποτήριον est,*
ut in Andromeda idem dixit ἀντοχείλεσι λεγκύθοις, δηλῶν
ἀλαβάστους μονολίθους, Poll. X, 120, immo qui nil nisi labrum
sunt, patentissimi oris; (non scribo ἀντολίθους, quod improba-
bat etiam Toupus Emend. IV, 595), ita ἀντόκωλος, cum κῶλον
membrum sine carne significare possit, femina est ossea, nil
nisi ossa habens, ganz Gebein, inclunis et crus tota, ut op-
time vertit Grotius, non crura tantum, sed brachia, collum,
totum corpus est quasi ex uno et continuo osse factum. ἀτά-
λας A. B. ἀντάλας Trinc. Gesn. qui corrigit ὦ τάλας. αὔ-
τάλας H. Steph. Wintert. ἄ Grot. et Br. ἄ μάκαρ, Choerilus.

79. Buchan. nec solvere risu ora curat. Grot. risu ab-
stinet. Heynius p. XXIII, quia οὐδέ οἱ γέλως μέλει alienum
esse videatur et a simia et a mulieris, quale hic describitur,
ingenio, conjicit αἰεὶ δέ οἱ γέλως μέλει, metri ratione nulla
habita. At risus, quem non curat illa mulier, eorum est,
qui ipsam adspiciant, ut v. 74, quod fortasse vidit etiam Gesne-
rus, qui vertat: nulli non irrissa. 82. ὄππως A. ὄλως Arsen.

83 ss. Cum aliquoties Ebraicam poesin sententiosam
cum Graeca comparaverimus, non praetereunda hic sunt Pro-
verb. Salom. XXXI, 10—31. Apis Graecis animal fuit in-
primis πολυσήμαντος. Hic maxime spectandum est, quod
Virgilius canit Georg. IV, 153:

Solae communis gnatos, consortia tecta
Urbis habent, magnisque agitant sub legibus aevum;
Et patriam solae et certos novere Penatis;
Venturaeque hiemis memores aestate laborem
Experiantur, et in medium quaesita reponunt. Cet.

84. Aeschylus Prom. 276 πημονή προσιζάνει. Koel.

85. καπαύζεται Trincav.

86. συμφιλεῖντι B. Voss. φίλη, amans, ut Pind. P. III,
9 νοῦν ἀνδρῶν φίλον. Anacr. fr. 56 ed. Bergk. φίλη γὰρ

εἵ ξένοις· ἔασον δὲ με διψῶντα πιεῖν. Hinc Πατροφίλη, Θεόφιλος.

89. δ' om. Voss.

90. Hoc solo loco tangitur res; quae veteribus in mulierum moribus gravissima visa est. Euripides Androm. 912 κακῶν γυναικῶν εἰσοδοί μ' ἀπώλεσαν cf. 926—35. Plutarchus iu Solone c. 21 ἐπέστησε δὲ καὶ ταῖς ἑξ' ὁδοῖς τῶν γυναικῶν καὶ τοῖς πένθεσι καὶ ταῖς ἑορταῖς νόμον, ἀπείργοντα τὸ ἄτακτον καὶ ἀκόλαστον κ. τ. λ. Epicharmus ap. Stob. LXIX, 17 :

Τὸ δὲ γαμεῖν ὁμοῖόν ἐστι τῷ τοῖς ἑξ' ἢ τοῖς κύβους
ἀπὸ τύχης βαλεῖν· ἐὰν μὲν γὰρ λάβης τεταγμένην
τοῖς τρόποις καὶ τᾶλλ' ἄλνπον, εὐτυχίσεις τῷ γάμῳ·
εἰ δὲ καὶ φιλέξοδόν τε καὶ λάλον καὶ δασιλῆ,
οὐ γυναιχ' ἔξεις, διὰ βίου δ' ἀτυχίαν κοσμουμένην.

Theognis 233 (581) ἐχθαίρω δὲ γυναῖκα περιδρομον, ἄνδρα δὲ μάργον. Cf. Menander ap. Stob. LXXIV, 11. Euripides in Meleagro ib. n. 12. Phintys Pythagoraea ib. n. 61. p. 84. 86. Praeterea Simonides non novisse videtur rixosas mulieres, de quibus Salomo in Proverb. XXVII, 15 ait: στάγονες ἐκβάλλουσιν ἄνθρωπον ἐν ἡμέρᾳ χειμερινῇ ἐκ τοῦ οἴκου αὐτοῦ, ὡσαύτως καὶ γυνὴ λοῖδορος ἐκ τοῦ ἰδίου οἴκου. Cf. XIX, 13. XXI, 9, ubi Septuaginta interpretes diversam sententiam expresserunt.

91. οἴκου A. ὅπου Arsen.

93. τάς τ' Arsen.

94. φύλα Voss. ταῦτα, ista, contemptim. μηχανῇ, scilicet mala quadam, infelici. Desipit hic Koelerus.

96. Hesiodus Theogon. 591 :

καὶ φύλα γυναικῶν

πῆμα μέγα θνητοῖσι μετ' ἀνδράσι ναιετάουσι.

Haesit vetus sententia in hominum memoria. Hippolytus ap. Euripidem 616 :

ὦ Ζεῦ τί δὴ κίβδηλον ἀνθρώποις κακόν,
γυναῖκας εἰς φῶς ἡλίου κατώκισας;

Jason in Medea 570 :

χοῖν γὰρ ἄλλοθεν ποθεν βροτοῖς
παῖδας τεκνοῦσθαι, θῆλυ δ' οὐκ εἶναι γένος
χ' οὕτως ἂν οὐκ ἦν οὐδὲν ἀνθρώποις κακόν.

97. Hunc versum omittit B. Koelerus (in aliis Codd.) a librario ex v. 68 insutum putat, quae perversa est ratio. „Hic et sequens versus in codice deficiunt, quia a nomine κακόν, quod praecedit, aberravit librarii oculus ad finem secundi abhinc versus, quae caussa fuit multarum omissionum. In altero horum versuum legitur vulgo ἔχοντι τῇ μά-
λιστα, quod male Graecum est. Articulus non sic solet nomini suo postponi; sed praeponitur, ut supra 68 τῇ δ' ἔχοντι γίγνεται κακόν. Legendum ἔχοντί τοι.“ Brunck. Habent τοι etiam Wintertonus et Gaisf. in Poet. min. In Stobaeo Gaisf. dedit τῇ. Boisson. ἔχοντί τῳ.

100. Nimirum qui uxorem duxit, quales pleraeque esse solent, non ex ape eae creatae. πέλεται libri. πέλλεται H. Steph. Wintert. „σὺν γυναικὶ πέλεται. Sic Stobaei libri omnes. Grotius e conjectura (Salmasii) sufficit πίνεσθαι, quod alienum est. Certum est, vetustissimis poetis non solum in compositis, sed etiam in simplicibus vocibus vocalem brevem produci ante liquidam, quae geminatur pronuntiando, nec tamen duplex scribi debet. In Hesiodi Operibus 12 ἀρόμεναι secunda longa, ubi minime necesse est, immo est incertum scribere ἀρόμεναι.“ Brunck. Aliud quid latere Gaisfordius existimat. Mihi, ut Boissonadio, verum vidisse videtur. Brunckius. Apud Sapph. fr. 64 μελίχροος pronuntiatur μελλίχροος. In epigrammate apud Pausan. X, 7, 3 legitur Ἑλλησιν δ' ἄδων μέλεα καὶ ἐλέγους, quem versum corruptum esse, Boeckhii noster in Corp. Inscr. Graec. Vol. I p. 883 fortasse non concessisset, si memor eorum fuisset, quae de eo dixi in Sylloge Epigr. Graec. p. 192. Quae ibi attuli geminatae liquidae λ exempla, ὅς ἐθεν πάλοις ἔπαλλε, ex Alcmanae, αὐτὰρ ἔπειτ' Ἐρύαλον, Iliad. XVI, 411, *) iis addo

*) Hesiodi fragm. ap. Philemonem p. 63, leviter corruptum, ex eorum numero eximendum est.

Odyss. X, 36, δῶρα παρ' Αἰόλον. Τέλλις, Archilochi avus, cum pater sit Τελεσικλῆς, est Τέλις (quae nomina ad τὰ τέλη Cereris spectare videntur), ut Γέλλας idem est ac Γέλας (Schol. Pind. Ol. II, 16), Γελῶ eadem, quae et Γελλῶ. In Iliadis Parvae fragmento cum in Musei Rhen. Vol. II p. 258 legendum existimassem, quasi scriptum esset φύλλοισιν ἀγαννοῖσιν κομόωσαν, quo nunc video Schaeferum quoque in Gnom. poet. p. 358 usum esse ad Phocylidis v. 62 ἡδὺς, ἀγαννόφρων vindicandum, Hermannus nuper epitheto aptissimo et gratissimo substituit aliud quiddam, longe diversum, παναργυροῖς. Ita autem vitis aurea foliis instruitur argenteis, uvis argenteis, et ex auro soli rami facti sunt, cum aurificem folia potius aurea uvasque aureas, stirpem ex argento fingere par sit, neque aliter poetam res ex veritate describentem. Ejusdem generis est ἐραννός apud Homerum, ἄστυ ἐραννόν in oraculo ap. Pausan. VIII, 9, 2.

101. οὐδ' αἶψα, aegre. Hom. Odyss. III, 145. οὐδ' αἶψα θεῶν τρέπεται νόος. ἀπώσεται, Archilochus fr. 55, 10 πένθος ἀπωσάμενοι. Solon αἶσχος ἀπωσάμενοι. οἰκίης Gesn. Gaisf. ἐκ δόμων B. Brunck.

102. Θεῶν Grotius, Brunekius et Koelerus mutant in Θεόν, quod citra necessitatem fieri censet Boissonadius. Mihi perquam placet haec emendatio, quam Gaisfordius quoque repudiavit. Hesiodus Op. 765 φήμη δ' οὗ τις πάμπαν ἀπόλκνται, ἣν τινα πολλοὶ Λαοὶ φημίζωσι. Θεὸς νύ τίς ἐστι καὶ αὐτή. Themistocles Andriiis ap. Herod. VIII, 111 dicit, Athenienses secum ducere magnos deos, Persuasionem et Necessitatem. Respondent Andrii, suam insulam habitare duos deos inutiles, Paupertatem et Impotentiam. Poeta ap. Stob. CCXXIV p. 218 τοῖς μὲν τεθνεῶσιν ἔλεος ἐπιεικὴς Θεός, ubi v. Gaisf. Menander Rhetor. p. 31 ed. Hoeren. Πεπλασμένοι δέ, ὅταν αὐτοὶ σωματοποιῶμεν καὶ Θεὸν καὶ γυνὰς Θεῶν ἢ δαιμόνων, ὥσπερ Σιμωνίδης (τὴν) αὐρίον δαίμονα κέκληκε (fr. 167 Gaisf. fortasse Noster), καὶ ἕτεροι Ὀκνον καὶ ἕτεροι ἕτε-

ρόν τινα, ubi Ruhnkenius Epist. Crit. I p. 90 et Barkerus in Diar. Class. XVI, 219 corrigunt "Ορχον, Oeni in fabula notissima immemores. Koelerus confert Theognidis v. 637 ἐλπίς καὶ κίνδυνος — χαλεποὶ δαίμονες ἀμφοτέροισι, v. 1117 πλοῦτε θεῶν κάλλιστε. Sophoclis El. 179 χρόνος εὐμαρῆς θεός, Oppiani Hal. I, 500, ζῆλος βαρὺς θεός. Eurip. Phoen. 554 τῆς κακίστης δαιμόνων — φιλοτιμίας.

104. „Adverte accusativum μοῖραν pro vulgari μοῖρα. Quadrat ad sequens χάριν.“ Schaefer. in Gnostic. Recte interpretatur Koelerus: „laetus ob fortunam atque bona sibi a diis data, aut ob officia sibi ab hominibus praestita.“ ἀνθρώπου χάριν, amici hospitis v. 107. θυμηδεῖν cum accus. rei ut χαίρειν, ἡδεσθαι, ἄχθεσθαι v. Matth. Gramm. Gr. p. 1089.

106. οἶκον A. pro ὄκον. οἰκίαν Gesn. οἰκίην Br. Gaisf. ex libris mss. ut videtur.

107. μολῶντα A. Grot. „Videtur olim lectum esse μολέοντα pro μολοῦντα, quod neutiquam esse spernendum arbitror.“ Koeler. V. Schaeferus ad Sophocl. Oed. Col. 1742.

108. τι Arsen. pro τοι. Grotius:

*Deinde quae videtur apprime bona,
haec vero hiantem maxime illudit viri
securitatem.*

H. Steph. nempe oscitante viro. Similiter Gesn. Brunckius: „Ex hiatu sententiae manifestum est, finem versus 110 cum initio sequentis, nisi forte plura, deesse.“ Cujus de sententia lacunae signa posuerunt etiam Schaeferus, Boissonadius et in Poet. min. Gaisfordius, qui in Stobaeo tamen illa omittit. Non decerno: abrupta oratio sive aposiopoesis quaedam rei videtur convenire. Praeterea conferenda sunt, quae de particula γάρ egregie commentatur Hartung de partic. Graec. Vol. I p. 467 ss.

109. μεγίστη A. Pro γάρ Wintertonius scripserat μὲν, probatum ab Heynio. Aristophanes Lysistr. 427 τί κέχηναι;

cf. Acharn. 133. Equit. 752 ibique Casaub. (Koel.) Ceterum *μεγίστη* hyperbolice dictum est, ut v. 25 *κοῦτε*. Sic Sophocles Antig. 207 *κοῦποι' ἔκ γ' ἐμοῦ Τιμὴν προέξουσ' οἱ κακοὶ τῶν ἐνδίκων*, ubi verissimum est, quod Boeckhius contra emendationem *προεξουσιν* animadvertit: „*προέξουσ' ist ein hyperbolischer Ausdruck, wie ihn der Eifer liebt, da hier eigentlich nur von Gleichstellung der Schlechten mit den Guten die Rede seyn sollte.*“

111. Hesiod. Op. 705. *μὴ γείτοσι χάσματα γῆμης*. Theogn. 807 (285) *ἀστῶν μηδενὶ πιστὸς ἔων πόδα τόνδε πρόβαινε, ὥς ἀμαρτάνει*, quantopere fallatur. Herod. VII, 139 *οὐκ ἂν ἀμαρτάνοι τὰληθές*, ubi v. Valcken, IX, 52 *ἀμαρτῶν τοῦ χρηστηρίου*. Gesn. *vicini autem etiam illum videre gaudent aberrantem*. H. Steph. *vicinia laetatur errore ejus*. Fallitur Grotius: *gaudet infortunio — vicinitas*.

113. τοῦ ἐτέρου A. τοῦ τέου Arsen. τουτέου Trincav. τουτέρου Voss. τοῦ τέρου Gesn. Πατέρου H. Steph. Brunck. in Anal. Θουτέρου Grot. „*τουτέρου conjunctim excudi debuit*. In Cod. scriptum τοῦ 'τέρου. Vide, si tanti est, Porti Lex. Ionicum in τουτέρον.“ Brunck. in Gnom.

116. ἄρρήκτων Trinc. Pro πέδη Koelerus volebat πέδης vel πεδῶν; sed recte habent verba, quorum sensus est: *ἐδέσμευεν ἀρρήκτως πέδη*. L. Doederlein Lat. Synonym. Vol. IV p. 284. Aeschylus Prom. 6 *ἄδμαντίνων δεσμοῖσιν ἀρρήκτοις πεδῶν*.

117. ἔξ οὗ τε τοῦς, libri. Gaisfordius malit ἔξ οὗ γε. Sed non video, quid hinc lucremur, cum quo spectet τοῦς nemo dixerit. Gesn. *quamobrem aliqui mortem obierunt*. H. Steph. *unde explicavit Pluto morte plurimos*. Grot. *hinc caede multos Orcus alterna accipit*. Koelerus: *a quo (vinculo) nonnullos Orcus feminae ergo altercantes inter se liberavit*; ingenue tamen fatetur, vix sani aliquid his inesse, quare multilos esse postremos hos versus putat. Quos equidem lenissima emendatione, nisi admodum fallor, sanavi. Vocabulum

paulo insolentius θετούς librarii in τε τοὺς dissolverunt. Θετοὶ autem opponuntur ἴς, qui φύσει cives sunt, quippe recepti in civitatem. Sic poeta incertus in epigrammate in Meleagrum, inter ἀδέσπ. n. 572:

καὶ δῖα θρεψαμένη Κῶς

ἀμὲ θετὸν Μερόπων ἀστὸν ἐγηροτρόφει.

Ingeniose igitur poeta significat, heroes, cum φύσει, ætatis flore et corporis robore terræ, cives essent, propter Helenam, praematura morte adventicios orci habitatores factos esse. Simile vitium invasit epigramma, σὺν τοῖς, ubi θεοῖς monosyllabon esse librarius nesciverat v. Syll. Epigr. Graec. p. 182. Passovius in Lex. Gr. quod θετός significare ait etiam *eingesetzt, versetzt, verpfändet*, quamvis non dubito verum esse, scriptoris tamen loco indicato vellem confirmasset. ἐξ οὗ, κακοῦ, vel hinc, hac de causa.

IX a. b. (202.)

Athen. VII p. 299 c. Σιμωνίδης δ' ἐν ἰάμβοις·

- ὥσπερ ἔγγελος κατὰ γλοιοῦ ν -

καὶ τὴν αἰτιατικὴν·

Ἐρωδιὸς γὰρ ἔγγελον Μαιανδρίην

τρίτορχον εὐρὼν ἐσθίωντ' ἀφείλετο.

Proverbium ὥσπερ ἔγγελος κατὰ γλοιοῦ Schweighauserus, rectius quam H. Junius aliique interpretans confert cum illo apud Juvenalem: *Quis ferat Græchos de seditione querentes*, ut subaudiatur *conquerens*. Qui continuo sequuntur jambi, ejusdem non videntur esse Simonidis, sed sunt. Cohæret enim Σιμωνίδης cum καὶ τὴν αἰτιατικὴν. Alterum fragmentum ad fabulam ex Aesopico genere pertinere videtur ignotam. Clemens Al. Pacdag. II, 1, 3 p. 60. Κάμοι μὲν ἔλεος ὑπείσι τῆς νόσου, οἱ δὲ ἐξυμνεῖν οὐκ αἰσχύνονται τὰς σφετέρας ἡδυπαθείας τὰς ἐν τῇ πορθητῇ τῇ Σικελικῇ συμυαίνας πολυπραγμονοῦντες καὶ τὰς ἐγγέλεις τὰς Μαιανδρείους καὶ τὰς ἐν Μήλῳ ἐρίφους κ. τ. λ. Hac Meandria-

rum anguillarum celebritate factum est, ut Protagoras, Sophista versatilis et *δυσεξέλεγκτος*, Maeandrii filius ab Apollodoro Comico appellaretur, quod Vitarum scriptores, pro more suo, non concoxerunt. Diogenes Laertius IX, 1 *Πρωταγόρας Ἀρτέμωνος ἢ ὡς Ἀπολλόδωρος καὶ Δίνων ἐν Περσικοῖς Μαιανδρίου*. Eudocia υἱὸς Ἀρτέμωνος ἢ καὶ Μαιανδρίου. Deridendus est Philostratus Vit. Soph. I, 10: *πατὴρ μὲν γὰρ ἦν αὐτοῦ Μαιάνδρος, πλούτῳ κατεσκευασμένος πικρὰ πολλοὺς τῶν ἐν τῇ Θράκῃ*, et quae praeterea nugatur.

X. (145. 256.)

Antiatticista in Bekkeri Anecdotis Vol. I p. 105. *Κορδύλη· τὸ ἔπαρμα. Σιμωνίδης ἐν δευτέρῳ*. Significatur proverbium, cujus hic verus esse videtur et genuinus sensus, et *κορδύλη* fuit nominis forma, qua usus est poeta, quum Attica sit *κόρυδος* et *κορυδαλός*, v. Phrynich. p. 338. Plutarchus aliique in aviculae galero non decus, sed excrescentiam spectantes, Simonidis dictum pervertunt, nominis autem forma utuntur vulgari. Plutarchus in Timol. c. 37. *Ἐπεὶ δὲ χρῆν, ὡς ἔοικεν, οὐ μόνον πᾶσι κορυδαλοῖς λόφον ἐγγίνεσθαι, κατὰ Σιμωνίδην, ἀλλὰ καὶ πάσῃ δημοκρατίᾳ συκοφάντην κ. τ. λ.* Idem de cap. ex inim. util. 10 (ubi v. Wyttēnb.) *Ἐπεὶ δὲ πάσαισι κορυδαλῆσι χρὴ λόφον ἐγγενέσθαι, κατὰ τὸν Σιμωνίδην, καὶ πᾶσα φυνίς ἀνθρώπου φέρει φιλονεικίαν καὶ ζηλοτυπίαν καὶ φθόνον* — Polit. praecept. 14. *Ἐπεὶ δὲ πάσαις κορυδαλίσι, κατὰ Σιμωνίδην, χρὴ λόφον ἐγγενέσθαι, καὶ πᾶσα πολιτεία φέρει τινὰς ἔχθρας καὶ διαφοράς, οὐχ ἥκιστα προσήκει καὶ περὶ τούτων ἐσκέφθαι τὸν πολιτικόν*. Eunapius in Vita Oribasii p. 171: *ἀλλ οὐδὲ κορυδαλλίς, ἣ παροιμία φησὶν, ἄνευ λόφου, οὐδὲ Ὀριβάσιος ἦν ἄνευ φθόνου*. Apostol. Proverb. XV, 68. *Πάσῃσι κορυδαλῆσι χρὴ λόφον ἐγγενέσθαι. τοῦ Σιμωνίδου ἐστὶ ἐπὶ τῶν ζηλοτυπούντων καὶ φιλονεικούντων*. Imperfectum *χρῆν*, ut sententiis accommodatum, merito praefert Schaeferus ad

Timoleonem *Ἐγγίνεσθαι* non esse Simonidis, certum est; *ἐγγενέσθαι* si ab illo scriptum est, excidit aliud verbum. Fuisse videtur:

Πάσῃσι κορδύλῃσι χρῆν
λόφον [καρῆατ'] ἐγγενέσθαι.

XI. (128.)

Aristoteles Rhetor. I, 6, 24. *Καὶ τὸ ἐπαινετόν· οὐδεὶς γὰρ τὸ μὴ ἀγαθὸν ἐπαινεῖ. καὶ ὃ οἱ ἐχθροὶ καὶ οἱ φαῦλοι ἐπαινοῦσιν· ὥσπερ γὰρ πάντες ἤδη ὁμολογοῦσιν, εἰ καὶ οἱ κακῶς πεπονθότες· διὰ γὰρ τὸ φανερόν ὁμολογοῦν ἄν, ὥσπερ καὶ φαῦλοι οὓς οἱ φίλοι ψέγουσι καὶ ἀγαθοὶ οὓς οἱ ἐχθροὶ ἐπαινοῦσιν. διὸ λειοδορῆσθαι ὑπέλαβον Κορίνθιοι ὑπὸ Σιμωνίδου ποιήσαντος·*

Κορινθίοις δ' οὐ μέμφεται τὸ Ἴλιόν.

Plutarchus Dion. princ. *Ἄρα γ', ὥσπερ ὁ Σιμωνίδης φησὶν, ὃ Σόσσιε Σεκείων, τοῖς Κορινθίοις οὐ μηνίειν τὸ Ἴλιον ἐπιστρατεύσασι μετὰ τῶν Ἀχαιῶν, ὅτι κακείνοις οἱ περὶ Γλαῦκον ἐξ ἀρχῆς Κορίνθιοι γεγονότες συνεμάχουν προθύμως, οὕτως εἰκὸς τῇ Ἀκαδημίᾳ μήτε Ῥωμαίους μήτε Ἕλληνας ἐγκαλεῖν ἴσον φερομένους ἐκ τῆς γραφῆς ταύτης, ἣ τὸν τε Βρούτου περιέχει βίον καὶ τὸν Δίωνος, ὧν ὁ μὲν αὐτῷ Πλάτῳι πλησιάσας, ὁ δὲ τοῖς λόγοις ἐντραφεὶς τοῖς Πλάτωνος, ὥσπερ ἐκ μιᾶς ὥρμησαν ἀμφοτέρω παλαιστραῖς ἐπὶ τοὺς μεγίστους ἀγῶνας.* Simonidis dictum, quamvis plauissimum, non uno modo interpretati sunt et Scholiastae Graeci et recentiores editores; et Schraderus quidem, cui assentitur Buhlius, nimium quantum a vero aberrat. Vaterus Animadv. ad Aristot. Rhetor. p. 42 Corinthios versum Simonidis fortasse perperam intellexisse putabat, cum non sensissent, *ἀγαθοὺς εἶναι, οὓς οἱ ἐχθροὶ μὴ ψέγουσι*, quod minus mireris, cum ipse Victorius Glaucum nihil ad sensum facere Aristotelis existimaverit. Nec magis mirum, quod Lyrico Simonidi iambum tribuunt isti: sed videndum, ne uter-

que poeta confusus sit etiam in apophthegmate, quod Plutarchus narrat in Themistocle c. 5. *Πάλιν δέ ποτε τὸν Σιμωνίδην ἐπισκώπτων ἔλεγε νοῦν οὐκ ἔχειν, Κορινθίους μὲν λοιδοροῦντα μεγάλην οἰκοῦντας πόλιν, αὐτοῦ δὲ ποιούμενον εἰκόνας οὕτως ὄντος αἰσχροῦ τὴν ὄψιν.* Jambographus Corinthios pupugerat, eosdem quam maxime celebraverat lyricus in Elegia quadam, teste Plutarcho de Herod. malign. 42 (Brunck. Anal. T. I p. 129 n. 23), cujus etiam epigrammata supersunt in Corinthios Salamine sepultos et in ducem eorum Adimantum (Anal. n. 39—41) *) et aliud tabulae pictae vel statuis aeneis in templo Veneris dedicatis subscriptum (Anal. n. 36.) Jambus ille veteris poetae Amorgini in proverbium venerat, Ceus autem Simonides ob acuminis et dictorum celebritatem in eis est, qui maxime placuerunt narrationuncularum amatoribus et inventoribus. Rem omnino inscite in Simonidem translatam esse, *εἰκόνες* produnt temporum rationibus non accomodatae. Facies turpis jambico poetae tribuitur, ut Hipponacti. Addo ne illa quidem, quae praecedunt, de Themistoclis quadam cum Simonide altercatione, ita ut narrantur, veri habere speciem, quamvis quo spectaverit hujus postulatio et illius responsum non difficile est ad divinandum.

XII.

Harpoerat. V. *Μυσῶν λείαν· Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. παροιμία τίς ἐστιν οὕτω λεγομένη, ἣν φησι Ἀθήμων ἐν τεσσαρακοστῇ (ἐν πρώτῳ MS. Gronov.) περὶ παροιμιῶν τὴν ἀρχὴν λαβεῖν ἀπὸ τῶν καταδραμόντων Ἀστυγετονῶν τε καὶ ληστῶν τὴν Μυσίαν κατὰ τὴν τοῦ Τηλέφου τοῦ βασιλέως ἀποδημίαν. κέχρηται δὲ τῇ παροιμίᾳ ἄλλοι τε καὶ Στράτις ἐν Μηδείᾳ καὶ Σιμωνίδης ἐν ἰάμβοις.*

*) Dio in oratione Corinthiaca, quam falso Dioni adscribi probare conatur Emperius in programmate Brunsvicensi 1832, p. 109 Reisk. *Ἡροδότῳ γὰρ οὐ προσέχω, ἀλλὰ τῷ τάφῳ καὶ τῷ Σιμωνίδῃ, ὃς ἐπέγραψεν ἐπὶ τοῖς νεκροῖς τῶν Κορινθίων, τεθναμένους* (Cod. Urbin. a Niebuhr coll. *τεθαμμένους*) *ἐν Σαλαμῖνι· ὧ ἔνε κ. τ. λ.*

XIII.

Steph. Byz. v. Ἀκανθος. — Τὸ ἐθνικὸν τῆς Ἀκάνθου Ἀκάνθιος. ἔξ οὗ καὶ παροιμία Ἀκάνθιος τέττιξ, ἐπὶ τῶν ἀφώνων. τοιοῦτοι γὰρ οἱ τῆς χώρας τέττιγες, ὡς Σιμωνίδης. Archilochum, laccessitum a quodam, Lucianus Pseudolog. i dixisse refert, τέττιγα τοῦ πτεροῦ συνείληφας, animali comparantem se φύσει μὲν ἄλλῳ ὄντι καὶ ἄνευ τινὸς ἀνάγκης· ὁπόταν δὲ καὶ τοῦ πτεροῦ ληφθῇ, γεγωνότερον βοῶντι. Proverbium fuisse videtur et hoc ante Archilochum, et ante Simonidem illud, quo hunc usum esse conjicio, ut non mutam, quales Acanthiae, sed creperam, si apprehendatur, se cicadam esse diceret. Imitatur Horatius Satir. II, 1, 44:

Nec quisquam noceat cupido mihi pacis! At ille,
qui me commorit (melius non tangere, clamo),
flebit et insignis tota cantabitur urbe.

Ceterum etiam Hesiodus Op. 711 praecipit:

εἰ δὲ σέ γ' ἄρχῃ,
ἧ τι ἔπος εἰπὼν ἀποθύμιον, ἧὲ καὶ ἔρξας,
δὲς τόσα τίνυσθαι μεμνημένος.

Acanthus maritima urbs erat Chalcidicae, Aelianus H. A. III, 35: Ἀφωνα δὲ ἐστὶ τὸ παράπαν, ἐν Κυρρήνῃ μὲν οἱ βάτραχοι, ἐν Μακεδονίᾳ δὲ οὗς καὶ τεττίγων τι γένος· ἄφωνοι καὶ οὗτοι. Arsenius p. 36 et 444 (Apostol. II, 50 et XVIII, 33 Prov. e Suid. I, 74): Ἀκάνθιος τέττιξ, ἐπὶ τῶν ἀφώνων καὶ ἀμούσων· οὐκ ἄδουσι γὰρ οἱ ἐκεῖσε τέττιγες, ὡς καὶ τὸ βάτραχος Σερίφιος. Interpretatio ἐπὶ τῶν ἀμούσων a Rheginis cicadis, de quibus illa valet propter celebre Eunomi Locrensis dictum, in Acanthias Simonidis translata videtur. De mutis Rheginorum, canoris Locrensis cicadis v. Beckmannus ad. Antig. Car. 1 p. 4.

XIV. (201.)

Athen. III p. 106 c. Κουρίδας δὲ τὰς καυρίδας εἶρηκε Σώφρων. — Ἐπίχαρμος δ' ἐν Γῇ καὶ Θαλάσσῃ· κουρίδες.

τε φοινίκιαι. ἐν δὲ Λόγω καὶ Λογίῳ διὰ τοῦ ω εἶρηκεν·
αἴφῃς τε κορίδας τε καμπύλας. Σιμωνίδης δέ·

Θύνηοισι τευδίς, κωβιοῖσι κωρίδες.

XV. (194. 162.)

Schol. Eurip. Phoen. 215. Κατενάσθην, ἀντὶ τοῦ κα-
τανασθῆσομαι. καὶ Σιμωνίδης ἐν ἰάμβοις·

Τί ταῦτα τῶν μακρῶν λόγων ἀνέδραμον;
ἀντὶ τοῦ ἀναδραμεῖν μέλλω. Aristoteles Metaphys. XIII, 11
p. 1091 Πάντα δὴ ταῦτα ἄλογα, καὶ μάχεται καὶ αὐτὰ ἐαν-
τοῖς καὶ τοῖς εὐλόγοις. καὶ ἔοικεν ἐν αὐτοῖς εἶναι ὁ Σιμωνί-
δου μακρὸς λόγος. γίνεται γὰρ ὁ μακρὸς λόγος, ὥσπερ
ὁ τῶν δούλων, ὅταν μηθὲν ὑγιὲς λέγωσιν. Verbo ἀναδρα-
μεῖν eodem modo Pindarus utitur Ol. VIII, 54: εἰ δ' ἔγω
Μελησίᾳ ἐξ ἀγενείων κῦδος ἀνέδραμον ὕμνῳ, ubi recte alter
Scholiastarum interpretatur. Dissenius Schweighaeuserum
laudat in Lex. Polyb. v. ἀνατρέχειν.

XVI. (135.)

Athen. II p. 57 d. Ὡσα δ' ἔφη Ἐπίχαρμος· ὥσα χανὸς
καλέκτορίδων πετεηνῶν. Σιμωνίδης ἐν δευτέρῳ ἰάμβων·

Οἶόν τε χηνὸς ὦσον Μαιανδρίου.

Excerpsit haec Eustathius ad Odys. XI, 299 p. 1686, 51.

XVII. (259.)

Choeroboscus in Annotation. ad Etym. M. a Sturzio edit.
p. 902. Ἄλλ' ἐστὶν ἰκτινος ἢ εὐθεία — τούτου ἢ γενικὴ
ἰκτίου. ὥς παρὰ Σιμωνίδῃ·

Σπλάγχχ' ἀμπέχοντες αὐτίκ' ἰκτίου δίκην,

XVIII. (214.)

Etymol. M. p. 413 et Zonar. p. 967 v. ζῳδίον. Γρά-
φεται δὲ διὰ τοῦ ἰῶτα, ἐπειδὴ εὐρεῖται κατὰ διάστασιν, ὥς
παρὰ Σιμωνίδῃ, οἶον Τό δ' (Zonar. φησὶ γάρ· τὸ δ') ἡμῖν
ἐρπετὸν παρέπτατο ζῳῖον κάκιστον. Schol. Victor.

ad Jliad. XVIII, 407. ζωάγρια — μετὰ δὲ τοῦ ἱ, ἐπεὶ καὶ Σιμωνίδης φησί· τὸ ζῶον κάκιστον ἐκτεταται βίον, περὶ τοῦ κανθάρου. Correxīt J. Bekkerus ὃ ζῶων κ. ἐκτεταται βίον. Pro ὃ praefendum τὸ quod a παρέπτατο absorptum est: οἶον ad versum pertinuerit, an Grammatici sit, incertum. Versus igitur fuerunt fere hi :

Οἶον τόδ' ἡμῖν ἐρπετὸν παρέπτατο,
τὸ ζῶων κάκιστον ἐκτεταται βίον.

XIX. (200.)

Galenus in Hippocr. I. VI Epidem. Comment. II c. 1 T. XVII P. 1 p. 897 ed. Kuhn. de vocabulo στενυγρῶσαι, *adstringere, densare*, quod male explicet, qui τὸ ὑγρὸς, *humidus*, inesse putet, μὴ γινώσκων, ὑπὸ τῶν Ἰώνων τὸ στενὸν ὀνομάζεσθαι στενυγρὸν. ἀλλὰ τοῦτο (leg. τούτου) γε μαρτυριὸν ἔστιν αὐταρκες τὸ παρὰ Σιμωνίδῃ γεγραμμένον ἐν τοῖσδε τοῖς ἔπεσιν·

Οὐκ ἄν τις οὕτω δασκίοις ἐν οὖρεσιν

ἀνὴρ λείοντ' ἔδεισεν, οὐδὲ πάρδαλιν,

μοῦνος στενυγρῇ συμπεσὼν ἐν ἀτραπῷ.

ταῦτὸν σημαίνει τῷ στενῇ. Idem in librum Hippocr. de articulis Comm. I c. 65 T. XVIII P. 1 p. 411, de composito στενυγροχώριον — ἀπὸ τοῦ στενυγρὸν, ὅπερ οὐδ' αὐτὸ πλέον σημαίνει τοῦ στενοῦ. — εὐδὴλον δὲ τοῦτο καὶ ὧν Σιμωνίδης εἶπεν, ὥδ' πῶς ἐχόντων. — ψιλοῦται δὲ δηλονότι κατὰ τὴν δευτέραν συλλαβήν. Atque hic v. 1 legitur οὕπω τις οὕτω, v. 3 στενυγρῇ, v. 2 autem etiam novissimus editor, alterius loci immemor, non correxit ἀνὴρ λέγονται δις ἐν. H. Steph. in Lyric. p. 314 v. 1 οὕπω, v. 3 συντηχών.

XX. (134.)

Clemens Al. Paedag. II, 8, 64 p. 209 Pott. Σιμωνίδης δὲ ἐν τοῖς ἰάμβοις οὐκ αἰδεῖται λέγων·

Κήλειφόμην μύροισι καὶ θνώμασι

καὶ βακκάρι· καὶ γὰρ τις ἔμπορος παρῆν.

Athen. XV p. 690 c. *Καὶ Σιμωνίδης· Κήλειφόμην μύροισι καὶ θνώμασι καὶ βακκάρει.* Ex quo θνώμασι, pro θυμιάμασι, Clementi reddidit Hemsterh. ad Poll. p. 1258. *Θνώμα, μῦρον, ἄρωμα.* Hesych. Athenaci Cod. A. *βακκάρει*, C. et Epit. *βακκάρει*, quod praefererat T. H. Etiam in Hipponacteis, quae praecedunt, Codicum scriptura est *βακκάρει*, superscriptum tamen *ι* in Cod. C. Pro *κῆλειφόμην* B *ἐκλειφόμην*. Aeschilo miro errore tribuit Epitome. Clementis libri habent *βακκάρει, βάκκαριν*. Loqui videtur meretrix, ut mulier loquitur in Anacreontis jambo, sive jambico carmine in Etym. M. p. 523, 10 (fr. 87 ed. Th. Bergk.) Archilochus ap. Athen. XV p. 688 c (fr. 12 ed. Liebel.)

Ἐσμυρισμένας κόμας

καὶ στῆθος, ὥς ἂν καὶ γέρον ἐράσασατο.

Ultima verba eorundem poetarum admonent versiculorum. Archilochus enim apud Athen. IX p. 594 b (fr. 64.)

Συκῇ πετραίῃ πολλὰς βόσκουσα κορώνας,

εὐήθηξ ξείνων δέκτρια Πασιφίλῃ.

Anacreon ap. eundem X p. 433 f (fr. 56):

Φίλῃ γὰρ εἰ ξένοισ· ἔασον δέ με διψῶντα πιεῖν.

XXI. (219.)

Etymol. M. p. 634, 6. *Λέγει δὲ Σιμωνίδης κακοσχόλως·*

Καὶ τῆς ὀπισθεν ὀρσοθύρης ἡλσάμην.

Sylburgius pro *καὶ* proponit *κατά*. Deinde in *ὀρσοθύρης* ὄν producendum esse vidit, aut legendum *ὀρσοθυρίδος*. Prius ut falsum videtur, ita alterum praeferas Buttmanni conjecturae, quae Schneidewino placet ad Ibyc. p. 180. Ille enim in Lexilogo II, 147, de Geo, ut videtur, Simonide cogitans, emendat *ἡλενάμην*, „sc. αὐτόν, *ich entgieng ihm durch die Hinterthüre, wie bey Horaz postico falle clientem.*“ Bene monet Grammaticus *κακοσχόλως* haec dixisse Simonidem. Ce-

terum posticum simpliciter non dici poterat ἡ ὀπισθεν ὀρσο-
θύρη. Contractum, ut ἤλσατο, est etiam κορδύλη fr. X apud
Cyprios tegumentum capitis, Suid. v. *φαιόλιον*, Etym. M. p.
510, 48 Schol. Nub. 10.

XXII. (220.)

Etym. M. p. 270, 45 et Zonar. p. 339. *Διασανλούμε-
νος· ἀβροννόμενος καὶ διαθρυπτόμενος, παρὰ τὸν σαῦλον τὸν
τρυφερὸν καὶ γαῦρον. Σιμωνίδης ἐν ἰάμβοις·*

Καὶ σαῦλα βαίνων ἵππος ὥς κορωνίτης (l. *κορωνίδης*.)
Zonaras καὶ *κορωνίτης*, fortasse ex conjectura, quia ὥς *κο-
ρωνίτης* intelligi nequit. Gaisfordius ad Procli Chrestom.
Πεφαιστίονi adjunctam p. 470 Lips. verum pro scazonte,
vocabulum *κορωνίτης* igitur, quod praeter hunc locum non
extat, pro *κορωνιστής*, ut videtur, accepit, cui tamen quo-
modo hic locus esse possit, non explicat. Tittmannus pro-
posuit *ἵππος ὥς κορωνός τις*, quod miror plurium virorum
doctorum assensum tulisse, cum et oratio debilis sit, neque
claudi versus Simonidi a veteribus tribuantur. G. C. Lewis
in Philologico Museo Cantabrigiensi Vol. I p. 285 (de fa-
bulis Babrii) quod praeter hunc versum Simonidem, non
Amorginum, sed alterum, Hipponacte posteriorem, illo me-
tro „data occasione“ alio etiam loco (fr. 9) usum esse sta-
tuit, non magis me movet, cum versum integrum esse ὥς-
περ ἔγγχευς κατὰ γλοιοῦ probari nequeat. Equidem, cum
ad sensum nihil aliud expectetur quam *κορωνός*, ὑψαύχην,
γανριῶν, quo utitur Archilochus fr. 8 ap. Etymol. v. *κορω-
νός* (βοῦς ἔστιν ἡμῖν ἐργάτης ἐν οἰκίῃ Κορωνός, ἔργων ἰδρις),
scribendum censeo *κορωνίδης*, qua forma simplicis verbi vis
augetur. Similia sunt *συκοτραγίδης* apud Archilochum fr. 170,
ζοφοδορπίδας in Alcaei fr. 61, *κοιρανίδης* apud Sophoclem,
ἐρμοκοπίδης, *σταφυλοπίδης*, *ἀρχογλυπτάδης*, *σπουδαρχίδης*
apud Aristophanem Acharn. 595, ubi Scholiastes: *Αἰολέων
δὲ ἴδιον τὰ ἐπίθετα πατρωνυμικῶς τύπῳ φράζειν*. V. Lobeck.
ad Soph. Ajac. 879. *Σαῦλα βαίνειν*, de testudine Hymnus

Hom. in Merc. 28, de mulierculis delicatis Anacreon. Hinc σαυλοβαδιζειν, de quo v. Ruhnck. Epist. crit. I p. 113.

XXIII. (254.)

Jul. Poll. II, 65. Ἀριστοφάνης δὲ (Ran. 1278) σῦκα τὰ ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἔλκη λέγει· σκνιπὸν δὲ (C. V. σκνιπὸν et mox σκνιπὸς) τὸν ἀμυδροῶς βλέποντα. καὶ Σιμωνίδης δ' ἰαμβοποιός·

Ἡ τυφλὸς ἢ τις σκνιπὸς ἢ μέγα βλέπων.

Pesych. σκνιφόν· ἀμυδρὸν βλέπον. Ἀττικοὶ γὰρ καὶ τὸ σκότος σκνίφος λέγουσι. Dorica forma est σκνιπός, unde σκνιπαῖος ὀδίτης ap. Theocr. XVI, 93. Multa de hoc vocabulo et de σκνιφός, σκνιπός, ὁ μικρολόγος, ὁ φειδωλός, conguessit Barkerus in Annotatt. in Etymol. M. p. 1089. Μέγα βλέπειν ut βλέπειν ὀρθά, ἀβρὰ βαίνειν.

XXIV. (144.)

Schol. Odys. XIV, 435. Καὶ Σιμωνίδης θύειν αὐτοὺς φησι Νύμφαις καὶ Μαιάδος τόκῳ·

οὗτοι γὰρ ἀνδρῶν αἷμ' ἔχουσι ποιμένων.

Mediol. male ποιμενικῶν, Eustathius, qui eadem profert p. 1766, 1, ποιμαίνων. Μαιάδος νῆϊ, Homerus l.c. Μαιαδεύς, Hipponax. Priorem versum Barnesius constituit: θύουσιν Νύμφαις τῷ τε Μαιάδος τόκῳ. Alterum male interpretatur Eustathius: οὗτοι φυλάττουσι τὸ ποιμενικὸν γένος καὶ οἶον ζωοῦσιν αὐτούς. Sui esse sanguinis deos suos crediderunt pastores, fere ut altiorum sensuum homines unum esse hominum deorumque genus sibi persuaserant. Hesiodus ἐργ. 108 ὁμόθεν γεγάασιν θεοὶ θνητοὶ τ' ἄνθρωποι. Pind. N. VI, 1. Ἐν ἀνδρῶν, ἐν θεῶν γένος· ἐκ μιᾶς δὲ πνέομεν ματρὸς ἀμφοτέρω. Heroes Jovis sanguis dicuntur a Pindaro (Nem., III, 65); pastores hic non a Nymphis et Mercurio procreati, sed cognatione cum iis conjuncti. Nymphas quidem ex Hecataeo et Phoronci filius procreatas novit Hesiodus fr. 15 Gaisford.

XXV. (152.)

Strab. XIII, 2, 6 p. 619. Τὰς δὲ δυσφημίας τῶν ὀνομάτων φυγόντες τινὲς ἐνταῦθα μὲν Ποροσελήνην (pro Πορδοσελήνην) δεῖν λέγειν φασί. — τί οὖν φήσομεν τὴν πόρδαλιν καὶ τὸν Σαπέρδην καὶ τὸν Περδίκκαν καὶ τὸ Σιμωνίδου· σὺν πορδάκοισιν ἔκπεσόντες, ἀντὶ τοῦ διαβρόχοις. καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ πον κωμωδίᾳ· πόρδακον τὸ χωρίον, τὸ λιμνάζον. Schol. Aristoph. Pac. 1147 πάρδακον δὲ δίνυρρον· οὕτω γὰρ καὶ Ἀρχιλόχος καὶ Σιμωνίδης. Cod. Venet. ab J. Bekkero editus Ἀρχιλόχου παρδοκὸν δι' ἐπιόλον (l. διὰ πεδίον) καὶ παρὰ Σιμωνίδῃ τῷ Ἀμοργίῳ συμπαραδακῆσιν ἰμᾶσιν σεσαγμένοις. Scribendum videtur:

σὺν πορδάκοισιν ἔκπεσόντες εἵμασιν

σεσαγμένοι.

Apud Strabonem conjuncte Moscov. συνπορδάκοισιν, tum libri ἰμάσιν, ἰμάσιν, correxerunt Toupius ad Suid. T. II p. 26 et Tyrwhittus ad Strab. p. 53. Idem vitium fr. VIII, 5 et ap. Zenob. VI, 44 τοῖς κοπτικοῖς ἰμᾶσιν pro εἵμασι. Adjectivum πάρδακος est ab ἄρδω, littera π loco digammatis praeposita, ut in πήγανον (Eustath. Jl. II, 398), πόλχος, πάλημα, παπταίνω (ᾠπτω), πέπτω (ἔψω), πελάτης (Trilog. Aeschyl. p. 610), προῖτος (ῥυτός) ap. Hesiodum (v. Mus. Rhen. philolog. I, 423); tum α transii in ο, ut πάρδαλις in πόρδαλις.

XXVI. (204.)

Athen. XIV p. 658 b. Καὶ ὁ Τρομικὸς δὲ πυρὸς ἐνδοξὸς ἐστι. περὶ οὗ φησι Δημήτριος ὁ Σκήψιος ἐν δευτέρῳ Τρωϊκοῦ διακόσμου οὕτως· Τῆς Ἀχαΐας πόλις Τρομίλεια, περὶ ἣν γίνεται τυρὸς αἴγειος ἡδιστος, οὐκ ἔχων σύγκρισιν πρὸς ἕτερον, ὃ προσαγορευόμενος Τρομικὸς· οὗ καὶ Σιμωνίδης μνημονεύει ἐν ἰάμβῳ, οὗ ἡ ἀρχή· Πολλὰ μὲν δὲ προεκπονῇ Τηλέμβροτε — quae probabiliter a Coenae apud Schweigh. restituuntur:

Πολλὸν με δεῖ προεκπονεῖν, Τηλέμβροτε,

γράφων·

Ἐνταῦθα μέντοι τυρός ἐξ Ἀχαΐης

Τρομίλιος θανμαστός, ὃν κατήγαγον.

Cod. B *πρεκπονητὴ τηλέμβρωτε*. A *etiam τηλέμβρωτε*. AB *στρομίλιος*. PVL *τρομίλιος*, ut in superioribus pro *Τρομιλικός* C habet *στρομικός*, *στρομίλεια*. BPV autem, et haud dubie A *τρομίλεια*. Oppidum praeter hunc l. non memoratur. Gaisfordius *Ἀχαΐας*.

XXVII. (136.)

Athen. XIV p. 659 d. Οὐδὲν οὖν ἦν παράδοξον, εἰ καὶ θυμαίης ἦσαν ἐμπειροὶ οἱ παλαιότεροι μάγειροι· προϊύταντο γούν καὶ γάμων καὶ θυσιῶν. Μένανδρος ἐν Κόλακι τὸν τοῖς τετραδισταῖς διακονούμενον μάγειρον ἐν τῇ τῆς Πανδήμου Ἀφροδίτης ἑορτῇ ποιεῖ ταυτὶ λέγοντα. — καὶ παρὰ Σιμωνίδῃ δέ φησιν ἕτερος·

Χῶς ἄφευσα, χῶς ἐμίστυλα κρέα

εἰδῶς· τί καὶ γὰρ οὐ καλῶς ἐπίσταμαι;

Libri *χ'* ὥσαφεὺς *σαχῶς*, *χωσαφεὺς*, *χωσαρεὺς*: correxit Bourdelotius ad Heliodorum. In v. alt. male quidam Codd. *κακῶς*, Casaub. *καλῶς*. Schweighauserus haec e lyrici Simonidis tragoedia desumta putabat.

XXVIII. (206.)

Athen. X p. 424 c. Τίμων δ' ἐν δευτέρῳ σίλλων ἀρυσάνας ἐκκληγε τοὺς κνάθους φάσκων οὕτως· ἀπληστούνους ἔ' ἀρυσάνας, ἀπὸ τοῦ ἀρύσασθαι ὀνομάσας. καλοῦνται δὲ καὶ ἀρυστήρες καὶ ἀρύστιχοι. Σιμωνίδης·

Ἐδωκεν οὐδεὶς οὐδ' ἀρυστήρα τρυγός.

XXIX. (203.)

Athen. XI p. 460 b. Ποτήρια δὲ πρῶτον οἶδα ὀνομάσαντα τὸν Ἀμόργιον Σιμωνίδην ἐν ἱάμβοις οὕτως·

Ἀπὸ τράπεζαν, εἰλέ νιν ποτήρια.

Libri editi, VL *ἀποτράπεζαν*, Cod. A et P *distincte ἀπὸ*

τραπέζαν. Schweigh. interpretatur: pocula abstulerunt ei mensam, bibendo rem familiarem ita absumsit, ut, quod comederet, non amplius haberet. In eandem sententiam Casaubonus coniecerat ἀπὸ τραπέζαν εἴλε νιν ποτήρια, „*stulerunt illum mensae pocula*;" Doricam formam certo non positurus, si ad Ἀμόργιον attendisset.

XXX. (187.)

Schol. Ven. A in Iliad. II, 219. Φοξός· εἴρηται ἀπὸ τῶν κεραμικῶν ἀγγείων τῶν ἐν τῇ καμίνῳ ἀπὸ τοῦ φωτός (Etym. M. ἡ τοῦ πυρός) ἀπωξυμμένων, καθά φησι καὶ Σιμωνίδης·

Αὕτη δὲ φοξίχειλος Ἀργεῖη κύλιξ.

Eadem leguntur in Cod. Amstel. et Paris. ap. Wassenbergh. Iliad. I et II 1783, in Apollonii Lex. Hom. in Etym. M. p. 798 et apud Zonaram p. 1817 v. φοξός. Athenaeus XI p. 480 c. Αἱ δὲ Ἀργεῖαι (κύλικες) δοκοῦσι καὶ τὸν τύπον ἔχειν διάφορον πρὸς τὰς Ἀττικάς. φοξαὶ γοῦν ἦσαν τὸ χεῖλος, ὡς Σιμωνίδης φησὶν ὁ Ἀμόργιος· αὕτη δὲ φοξίχειλος, ἡ εἰς ὃς ἀνηγμένη, οἷοί εἰσιν οἱ ἄμβικες καλούμενοι. Schol. Ven. ex Villosioni ed. φοξόχειλος, quod etiam Zonaras habet; Bekkerus dedit φοξίχειλος; ita Athenaeus et ex eo Eustathius ad Iliad. I. c. p. 207, 12. Apollonius corrupte φοξὴ χειρός Schol. Wassenb. φοξὴ χειρός (φοξίχειλος igitur utcrque.) Barkerus in Diar. Class. Vol. XIII p. 171, XIV p. 286 et in Thes. Graec. p. 2218 φοξίχειλος et μανίφυλλον contra Graecae linguae analogiam formata esse contendit; sed plura illius obsoleti, uti vocat, compositorum generis, in quo pro o assumitur i, exempla conguessit Lobeckius ad Phrynichum p. 665 s. Quae varii sunt generis, et γεισίπους, φοξίχειλος, ἔξιβόρος similitudine futuri aures fallere existimat. Sed quid si fuit forma φοξίς, quales sunt χάλις, λάτρις, νῆστις, πρύτανις, Σκύλλις, Κέλμις, Πρύλις, Πόλλις, Φόρμις al. αὕτη Schol. Ven. et Wassenb. Etym. Zon. Athenaei Cod. B. uti nunc

vulgatum est. Antea legebatur *αὐτῇ*, ut apud Apollonium. De vocabulo *φοξός* v. Buttm. Lexilog. T. I p. 242.

XXXI. (131.)

Schol. Aristoph. Acharn. 740. *Οὐ μόνον Ἀριστοφάνης ἐπὶ τῶν χοίρων τὰς ὀπλὰς εἴρηκεν, ἀλλὰ καὶ Σιμωνίδης ὁμοίως ἐπὶ χοίρου.*

Ὀπλὰς ἐκίνει τῶν ὀπισθίων ποδῶν.

Suidas v. *ὀπλή* eundem v. adscribit, ubi pro *δὴ* ante *ὀπισθίων ποδῶν* Gaisfordius ex Codd. *τῶν* edidit.

I n c e r t a.

(Fr. 208 Gaisf.) Hesych. *Κάρκαρα* — *πίτυρα* παρὰ Σιμωνίδη. Schow. *ἐπιτυρά*. — (Fr. 217.) Etymologus p. 264, 25. *τερσιὰ καὶ ταρσιὰ ὥς παρὰ Σιμωνίδη*. V. Koen. ad Gregor. p. 514 Schaef. — (Fr. 218.) Etymol. p. 817, 55. Orion p. 168, 9. *ψηνός, ὃ φαλακρός παρὰ Σιμωνίδη*. Stob. Florileg. CXVIII (CXVII), 6. *Σιμωνίδου*.

Ὁ δ' αὖ θάνατος ἔκινε καὶ τὸν φυγόμαχον.

Inter Simonidis fragmenta ponunt H. Stephanus p. 330 et Hertelius atque Brunckius in Gnomicis poetis Gr. Versus Comicum poetam prodit, et lemma eo est incertius, quod praecedit proxime *Σιμωνίδου*. Potest tamen hinc error ortus esse, quod Simonidis dictum a Comico expressum fuerit. *ἔκινε τε* A. B. *ἔφνε καὶ* Trinc. (f. *ἐφήκει*) „*ἔκινε*. Sic in libro scripto: in impressis vero *ἔφνε*. Codicis lectionem praetuli. In *κίχων* primam producunt alii poetae, corripiunt alii, idque pro dialectorum diversitate, quod observavi ad Euripidis Hippol. 1455. Idem tragicus in Alceste: *Ἀδμητον ἐν δόμοισιν ἄρα κίχων*.“ Brunck.

Scholiasta ad Aristoph. Pac. 699, ubi Trygaeus de Simonide Cea ait:

Ὅτε γέρον ὦν καὶ σαπρὸς

κέρδους ἕκατι κᾶν ἐπὶ ῥιπὸς πλέει.

annotat: ἐπὶ ῥιπός, φρυγάνου, ψιάθου. λέγοιτο δ' ἂν ἐπὶ γιλοκερδεῖ. λέγεται δὲ καὶ ἄλλως.

Θεοῦ θέλοντος καὶ ἐπὶ ῥιπὸς πλέοις.

Ad hunc senarium allusisse videtur Aristophanes, nec ulli veterum poetarum majore specie veri tribui potest senarius inter proverbia receptus, quam Simonidi Amorgino. Eo autem quod Aristophanes ad irridendum lyricum utitur, id vel forte factum est vel propter poetae nomen, ut comparatione vetusti Simonidis recentior magis etiam premeretur quam verborum Θεοῦ θέλοντος permutatione. Stobaeus in Eclogis I, 3, 19 senarium habet sine lemmate, ubi Heerenius Simonidis Cei nomen ponit. Plutarchus de Pythiae oraculis 22 εἴ γε Πίνδαρος ἦν ὃ ποιήσας· Θεοῦ θέλοντος καὶ ἐπὶ ῥιπὸς πλέοις. Boeckhius Fragm. Pind. p. 554 recte judicat, hunc senarium non ex lyrico carmine desumptum, sed per se absolutum esse. Eundem sub Thestii „seu obscuro seu corrupto nomine“ profert Theophilus ad Autolyc. II p. 108. 110. Suidas eum habet v. ῥιπός. Scholiasta Barocc. Eurip. Phoen. 398 ex Schol. Aristoph. repetiit.
